

TABĂRA

MICILOR PREDICATORI

caiet de tabără.....

UNIUNEA DE CONFERINȚE
A BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA

DEPARTAMENT
SLUJIREA COPIILOR

TABĂRA MICILOR PREDICATORI
Caiet de tabără

Grafica: Bratu Florentina

TABĂRA

MICILOR PREDICATORI

caiet de tabără.....

regulament

TABĂRA DE OMILETICĂ

1. Întrucât obiectivul taberei este formarea spirituală, dezvoltarea gândirii și a capacității de comunicare, participantul **va cultiva o atitudine spirituală.**
2. Participantul va respecta **programul zilei**, în special **Ora de stingere.**
3. Participantul va lua parte la minutele de **înviorare de dimineață.**
4. Spre dormitoare, nu se va intra încălțat, ci doar **în papuci.**
5. Participantul va participa la plenuri și la ateliere, cu **temele făcute.**
6. Băieții nu vor intra în **camera fetelor**, sub nici o formă. Și nici invers!
7. Participantul va evita **cuvinte stricate**, glume murdare, adresarea nerespectuoasă.
8. Sunt interzise **jignirile, certurile** și luările în răs.
9. **Activitățile de recreere** se desfășoară ordonat și vor fi coordonate de mentori.
10. Participantul va respecta și va asculta de **mentorii taberei.**

COD PENAL:

Abaterile de la prezentul Regulament se sancționează, în funcție de gravitatea lor, prin:

(a) **Flotări / Genoflexiuni;**

(b) *În ultimă instanță, se va proceda la trimiterea acasă... Să nu fie !!!*

predici

1. Paco

Aș vrea să vă pun o întrebare Ø : Dumneavoastră Ø vă iubiți copiii?
Ø Ø

Dar dacă copilul dv., ar pleca de acasă... și **n-ar** mai vrea să recunoască autoritatea de tată..., de mamă... L-ați mai iubi **și atunci**? Ø

La fel de mult Ø Ø ?

Ați încerca să-l căutați..., cu *dorința* de a-l ierta? Ø

Sau... ați spune că **nu** merită iertarea? Ø

Ori poate... v-ați gândi că **nu** are rost, pentru că **tot** n-ar răspunde chemării dv.? Ø Ø

Se povestește că..., odată..., între un tată și fiul lui s-a născut o ceartă Ø **atât** de mare (??) ... încât tânărul..., - pe nume Paco -, a plecat de acasă. Ø A trecut o lună..., *două* ... dar Paco (??) - **nici gând** să se întoarcă. Ø Tatăl, *îndurerat* de această **greă** despărțire,... a pornit să-l caute... Ø fără **nici** un rezultat. Ø

Atunci a mers la sediul unui **mare** ziar și a dat un anunț:

Ø (rar)

„**Paco**, tata te iartă, pentru că te iubește. Dacă vrei, vino luni, la ora 11, în fața magazinului din centru. Te aștept, Tata.”

O, cu **câtă** nerăbdare a așteptat tatăl ziua... Ø Cu o jumătate de oră *înainte* de 11,... tata a pornit spre locul fixat. Dar Ø, când a intrat în centrul orașului (??)... a văzut o **mare mulțime** de tineri *îmbulzindu-se* în fața magazinului. Erau **nu** mai puțini de Ø **800** de tineri,... **toți** pe nume *Paco*, Ø și **toți** fugiți de acasă... Au citit și ei anunțul și Ø s-au gândit că e **tatăl lor** care-i chema la întâlnire...
Ø Ø

Pilda acestui „fiu risipitor” ne învață *două* lecții **formidabile**:
Prima (??): Copii trebuie iubiți Ø **chiar** și atunci când ei... **nu**-și mai iubesc părinții. Ø
Și a doua (??): că în inima **fiecărui** copil care este în *război* cu tata și mama, Ø mai **există** totuși... o *fărâmbă* de dragoste pentru părinți.
Cum ar putea fi altfel??

Dragi părinți, *verificați-vă* relația cu copiii voștri dragi, și Ø dacă **este** ceva de reparat (??), *faceți-o* **chiar acum!** Ø

Și tu, Paco:... *Nu uita* că tatăl tău pământesc și Tatăl ceresc... încă **tot** te așteaptă!

Amin!

2. Inimioara

Aș dori să vă citesc un text special:

Matei 18:3 - „Adevărat vă spun că, dacă **nu** vă veți întoarce la Dumnezeu... și **nu** vă veți face **ca** niște copilași..., cu **niciun chip** nu veți intra în Împărăția cerurilor.”

Lili, Ø o fetiță de 8 ani, Ø se afla în spital... Doctorul stătea lângă patul fetei, iar părinții stăteau *îngrijorați* în jurul ei. Ø Lili suferea de o **boală gravă** de inimă și a doua zi urmau s-o opereze. Ø

„Uite, Lili... Ø Măine dimineață am să-ți deschid inimioara...” a început doctorul s-o pregătească. Lili a zâmbit... și i-a zis încetișor: Ø „O să-L găsiți în ea pe Isus”. Ø Medicul și-a ridicat privirea surprins: „**Nu**... Eu am să-ți deschid inimioara ca să văd **ce este rău** în ea”. Ø

Netulburată, Lili i-a răspuns: „Când o să-mi deschideți inimioara (??) Ø o să-L găsiți acolo pe *Isus*... *Nu-i așa, tati?* El este *acolo*, în *inimioara mea!*” Ø Ø

Cuvintele fetei l-au tulburat **mult** pe doctor. Ø

A doua zi după operație (??), doctorul se afla în cabinetul său. Ø Știa că fetița avea **puține** șanse să trăiască mai mult de *un an...* Mâhnit..., s-a pomenit **certându-se** cu Dumnezeu.

„**De ce** Ø ? Dacă Tu ești Dumnezeu, **de ce ai lăsat** ca fetița asta să se îmbolnăvească de inimă???

Ø Și **de ce** ai adus-o **chiar aici**, la mine, când **n-o** pot ajuta?” Ø Ø

În clipa următoare a auzit o voce vorbindu-i în gând: „Am adus-o aici... **pentru tine**”.

După operație, când doctorul a venit la *prima* vizită, Ø fetița era culcată..., cu ochii închiși. Când a simțit prezența medicului, Lili a deschis ochii, a zâmbit și l-a întrebat încetisor: „Spuneți-mi Ø **ce** ați găsit în inimioara mea?” Ø

După o pauză lungă... cu vocea tremurândă..., Ø doctorul i-a răspuns:

„Fetița mea..., acolo... **L-am găsit pe Isus.**”

Din fericire, noi nu suntem nici în spital, și nici bolnavi. Dar când cei din jur se uită în inima noastră, **Îl găsesc oare** pe Isus în ea???

3. Frăție de câine

Apostolul Pavel..., vorbind despre faptul că toți oamenii sunt frați,... scria în Romani 12, 10: Ø

„Iubiți-vă unii pe alții ... cu o dragoste frățească”.

Noi iubim *multe* persoane, Ø dar... într-un mod **diferit** iubim pe frați. Faptul că sunt **sânge** din sângele nostru... ne face să fim legați de frații de trup într-un mod **deosebit**. Pavel sugerează ca **și** frații de credință să se iubească cu **aceeași** dragoste cu care se iubesc frații de trup. Ø

Iar acum... vă întreb: Ø Ø **Care** este relația noastră cu frații noștri de credință?

Un filozof se plimba într-o seară... cu ucenicii săi... prin oraș. Ø Ø *haită de câini* dormea **liniștită** la marginea drumului. Ø „O, *maestre*”, a zis unul dintre ucenici. „*Privește* ce exemplu **înălțător** de frăție”. Ø Filozoful s-a oprit, Ø a zâmbit, Ø apoi a băgat mâna în traistă. A scos un codru de pâine și... a aruncat-o câinilor. Ø

De **îndată** între ei s-a iscat *un tă răboi* **cumplit**, Ø care mai de care căutând să **fure** celui lalt coaja de pâine...

„Vezi, prietene..., ce se întâmplă cu frăția..., *de îndată* ce între ei se vâă **interesul egoist**? Ø **Adio** cu prietenia!”

Nu cumva Ø relațiile dintre frații de credință se aseamănă... uneori... cu dragostea dintre acești Ø „frați câini”? Să ne ferească Dumnezeu de așa ceva!

4. Lorenzo

Ați citit vreodată textul din Isaia 14, versetele 13 și 14 ?
Textul acesta vorbește despre **păcatul** păcatelor, anume
(??) **invidia**... și **dorința de înălțare**, răutate ce s-a născut
în inima lui **Lucifer**!

Invidia poate fi descrisă ca fiind: „**dorința** de a avea ce **nu**
este al tău”.

De la Lucifer încioace (??), invidia mocnește în mintea **fiecăruia**
dintre noi.

Unii avem impresia că suntem **imuni** la ispita invidiei...
Că... **nu** ne privește.

Chiar așa să fie??

În *vechea* cetate Alexandria - oraș înfloritor din nordul Africii -
trăia un călugăr **foarte credincios**. Numele lui era Lorenzo.

Trăia **ca un sfânt**, cu **totu**l rupt de cele lumești și *dăruit* celor
sfinte. Zilnic înălța **multe** rugăciuni... și compunea mereu
cugetări duhovnicești. Și..., pentru că era **atât** de sfânt (??)...
diavolul a venit ca să-l *corupă*.

Mai întâi Ø a venit cu ispita *bogăției*: aur, argint, bijuterii sclipitoare...
Ø dar Lorenzo... a rămas *imperturbabil*, scriindu-și mai departe
cugetările sale. Ø

A venit apoi cu *ispita poftelor*:... **curcani fripți**, Ø **înghețată**, Ø
prăjituri...

Degeaba! Lorenzo **nici** nu s-a sinchisit. Ø

Atunci vrăjmașul a început să se frământa: Oare cu **care** ispită ar
putea să-l doboare??

Și **deodată** Ø ...i-a venit o idee: „Ha-ha... De data asta..., Lorenzo
e-al meu!”

Pe când călugărul nostru era **confundat** în rugăciune, Satana i-a
șoptit... gîngăș: „**Chirie**, colegul tău de chilie, a ajuns Ø **episcop
de Constantinopol!**”

În clipa aceea (??), Lorenzo a tresărit. Fața i s-a **strîmbat**,.... și
scrîșnind din dinți, a gemut: „**De ce nu eu?** Aș fi fost un episcop
mult mai bun!”

Invidia, Ø gelozia, Ø este **otrava** diavolului care **ucide** relațiile
dintre **cei** mai buni prieteni.

Să **nu** cumva să credem că... *noi nu* putem fi otrăviți. Mai bine...
să-L **rugăm** pe Domnul să **ne ferească** de ea.

5. Fii credincios!

Am deschis Biblia la Apocalipsa 2: 10

„Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”.

Toți suntem de acord că credințioșia(??)... este **nobilă**... și necesară.

Ø E bine să ai un soț, Ø o soție, ...sau *prieteni* care **nu** te lasă la nevoie. Ø Dar atunci când **prețul** cerut... îți afectează **interesul personal**, te întrebi: Ø „**Mai este** credințioșia necesară?” Ø Cineva zicea: „La urma urmei, pentru viață Ø dai **orice**, Ø **chiar** și credințioșia...”

Oare **gândiți** și dv. la fel? Ø Ø

Era o primăvară veselă de aprilie, anul 1-9-1-2... Ø Pentru că familia Ștrauss își serba nunta de argint (??)... d-l Ștrauss s-a hotărât să-i facă soției sale un cadou **de neuitat**: Ø o călătorie **cu cel mai luxos** vapor din lume, pe nume.... **TITANIC**. Ø Ø **Oho**, cât costa cadoul! Pentru un *singur* bilet (??) – **99.000** de dolari. Ø **De ce** așa de scump??? Pentru că era chiar **prima** cursă – cursa **inaugurală** – a aceluia vapor vestit. Și..., pentru că o luau și pe *Meibă*, camerista soției, d-l Ștrauss a plătit **300.000** dolari... Și **avea** de unde..., pentru că era un *negostor bogat*.

Călătoria era **superbă**. Ø Pe vapor erau câteva piscine, Ø o cafeenea, Ø săli de teatru și de biliard... *Totul* era **o veselie** ! Ø Ø În a treia zi, însă, Ø **vaporul** s-a **izbit** de un ghețar. În mai puțin **(!!) de trei ore** avea să se scufunde...

(Grăbit)

De *îndată*, au început evacuarea femeilor și copiilor în bărcile de salvare, apoi a călătorilor de la clasa întâi și a doua.... Abia *după aceea* ar fi urmat și cei **mai puțin** bogați, Ø **dacă** ar mai fi fost bărci...

Când a venit rândul doamnei Ștrauss să intre în barcă(??)...., ea ezita. Soțul **o implora** să urce împreună cu camerista... Ø Ea își pusese deja un picior în barcă, Ø **când deodată...** Ø **se răsuca** și o luă înapoi, spre puntea vaporului. Ø Ø „**Urcă, te rog, urcă**, draga mea...” Ø Dar ea a răspuns: „**Nu! Nu** mă urc! Am fost împreună atâția ani. **Nu** te voi părăsi! Am jurat că unde **mergi tu**, voi merge **și eu!**” Ø Ø

Pe când vaporul se scufunda, Ø pe punte Ø cei doi puteau fi văzuți, Ø îmbrățișați!

Da, există lucruri pentru care **merită** să-ți dai **și** viața.

Pentru cineva drag Ø ești **gata** să și mori.

Dar pentru Dumnezeu? Merită El **ceva mai puțin**?

6. Leii sau tigrii?

E **maare** lucru să fii *deștept*... și *puternic*. Ø Să știi **multe** Ø și să poți rezolva **probleme grele!**... Atunci obstacolele din calea ta par Ø niște jucării Ø și te simți în stare să *cucerești întreaga lume* !

Și totuși, Ø **secretul** puterii care câștigă... este **altul!**
Ascultați această povestire:

Pe la anul 300 înainte de Hristos..., regele Ciandragupta - din nordul Indiei - avea de dat o **grea bătălie** cu armata siriană. Ca să-și pregătească soldații(??)..., regele a chemat pe **toți generalii** și sfetnicii și a început cuvântarea... printr-o întrebare: Ø „Spuneți-mi, vitejilor: Ø Care este mai puternic: Leul ?... sau Tigru?” Ø Curtenii știau bine răspunsul, căci la curtea regelui erau **adesea** spectacole cu aceste fiare... „**Tigru!**” – au răspuns toți într-un glas.

Atunci regele a poruncit să se aducă în arenă **10 tigri**... și zece lei.

O, ce spectacol cumplit ! Fiarele s-au **aruncat** unele asupra celorlalte. Dar în *mai puțin* de o jumătate de oră, Ø **leii** ... au învins tigrii.

Și Ciandragupta i-a chemat la sine pe generalii săi: Ø
„**Știți voi** de ce au învins leii(??), **în ciuda** faptului că **nu sunt** atât de puternici ca tigrii?” Ø Ø

Pentru că **nimeni** nu știa răspunsul, regele le-a **dezvăluit** secretul:
„Spre deosebire de tigri, leii luptă **întotdeauna** Ø **în echipă.**”
Încurajați de această descoperire (??)..., oștenii lui Ciandragupta au ieșit **biruitori** pe câmpul de bătaie.

Este adevărat că dușmanul este... **mai puternic** decât... oricare dintre noi.

Singura noastră șansă este Ø să **strângem** rândurile. Să ne **alipim** unii de alții și să dăm **toate** diferențele la o parte.

Să fim „**una**”, așa cum Mântuitorul nostru S-a rugat: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu Tată ești în Mine și Eu în Tine ...” Ioan. 17, 21.

7. Trabucul lui Grant

Proverbe 14:12 : „**Multe** căi pot părea bune omului, Ø dar la urmă Ø se văd că duc Ø la moarte.”

Era o zi de toamnă, anul 1862, Ø ziua când se inaugura Colegiul Norton. Ø Sala mare era **plină** cu **înalte** personalități. Ø Printre invitați (?) era generalul Ø Ulises Ø Grant, Ø viitorul președinte al Statelor Unite ale Americii.

În timpul recepției Ø generalul s-a apropiat de Horațius Norton (fondatorul colegiului), și în văzul tuturor Ø i-a dăruit Ø Ø un trabuc scump (o țigară groasă de foi)... Lumea (?) a aplaudat. Filantropul Norton, după ce l-a mirosit și l-a privit **îndelung**, Ø a declarat că trabucul este **prea prețios** ca să-l fumeze Ø și că Ø îl va păstra ca amintire.

Au trecut anii și Horațius a murit... Ø Împreună cu averile, Ø trabucul a fost moștenit de *fiul* său. Acesta, i-a confecționat o cutie de sticlă, i-a atașat o inscripție Ø și l-a atârnat de perete. Cu timpul(?), a murit și fiul Ø iar trabucul a fost moștenit de nepotul lui Norton.
Ø

În sfârșit, Ø cu ocazia aniversării a **70 ani** de la *înființarea* colegiului, nepotul lui Horațius Norton a scos trabucul din cutia de sticlă și l-a prezentat auditoriului:

(*Rar, răspicat, cu pauze*) „**În cinstea părinților mei și a vestitului general Grant, Ø Ø voi fuma în fața voastră prestigiosul trabuc...**”

Cu gesturi ceremonioase, a aprins chibritul, Ø a pufăit de 2 ori din trabuc și... Ø **Bummm!**

Faimoasa țigară Ø (care nu era decât o țigară-capcană) Ø a *explodat*, **umplându-i** fața de *funingine!*

După primul șoc (?), atmosfera *selectei* întruniri s-a transformat într-un Ø **adevărat** *circ*: Ø râsete, Ø glume Ø și bătaie de joc **cât** cuprinde...

Toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a oprit copiilor Săi Ø precum: Ø plăceri păcătoase, Ø distracții frivole, Ø alimente otrăvitoare Ø sau prietenii murdare Ø, **toate** ascund în ele, în mod nevăzut, o bombă Ø mai mică(?) Ø sau mai mare. Unele (?) îți **umplu fața** de rușine. Ø Altele (?), însă, Ø îți **spulberă** viața.

Ascultă! nene! de Tata-Domnul, și vei fi fericit !

8. Adevăratele valori

Era 14 aprilie, 1912. Ø Megafoanele vaporului **tocmai** au anunțat că la ora 24 va începe Ø balul, Ø iar lumea bună (?) își făcea drum spre Ø sala festivă a vaporului transatlantic. Ø Deodată, Ø o zguduitoară **neașteptată** i-a **însălmântat** pe toții. Ø Titanicul, Ø vaporul de **nescufundat**, Ø se izbise de ghețar, Ø și în **numai două ore și jumătate**, avea să fie Ø **înghițit** de adâncul oceanului.

Pe vas erau vreo Ø 30 de milionari. În *panica* stârnită, Ø domnul Poichăn își amintise că a lăsat în cabină Ø **300.000 de dolari - bani gheață**.

„Ah! *Domnule* căpitan! Mai *am timp* să alerg până la cabină?”

„Dacă nu vii în *trei minute*, **pierzi** barca !”

Strecurându-se în grabă prin culoarele deja **foarte înclinate**, domnul Poichăn a trecut prin sala *cazinoului*. Pe jos Ø erau risipiți **bani până la glezne!**

În cabină, Ø caseta cu bani era la locul ei... Ø Alături, Ø pe măsuță, Ø erau și câteva portocale. Ø

După o clipă de cumpănire (?), a întins mâna, Ø a apucat doar trei portocale... Ø și a ieșit cum a venit.

(grav) „În clipele acelea”, (spunea el), „bani îmi păreau Ø o **batjocură**. Viața însemna **mult** mai mult...”

Suflete, Ø după **ce** alergi? Ø Oare este nevoie să simțim gustul morții ca să ne dăm seama Ø **ce** merită cu adevărat Ø și **ce** este Ø deșertăciune? Dacă am avea înțelepciunea „cea din urmă”(?) Ø ca cea a d-lui Poichăn, Ø oare **cum** ar arăta viața noastră? **Cu ce** ne-am umple casa, Ø buzunarele Ø și... timpul și așa **atât** de scurt?

„Și **ce ar folosi** unui om să câștige **toată** lumea, Ø dacă și-ar **pierde sufletul**? Sau Ø **ce ar da** un om în schimb Ø pentru **sufletul său**?”
(Matei 16:26)

?**De ce** să aștepti până vine moartea cu coasa? **Acum** este timpul schimbărilor! Ø Ești **gata**?

9. Cruciada copiilor

„Copiii sunt *sinceri*, și *nevinovați*! Pe ei, Dumnezeu *îi ajuuută!*” Ø

Așa gândesc mulți despre copii... Dar Ø și despre **ei înșiși**. Ø Oamenii cred că Ø **e destul** să fii *sincer* și *nevinovat*, și... Ø **automat** vei fi ocrotit de **orice** înșelăciune a diavolului.

E corect? Ø Sau nu? Ø Voi ce ziceți?

În anul 1212, un băietan de 12 ani din Franța, Ø pe nume Ștefanică, Ø a început să *predice* din loc în loc Ø despre *cum* i-a apărut Isus Ø și cum i-a *poruncit* să **cheme** după el copiii, Ø ca să meargă să **elibereze** Ø **Țara** Ø **Sfântă**. Ø Oamenii (?) **plângeau** când îl auzeau: „Cu **siguranță** că-i adevărat! ?Nu vezi ce nevinovat e?” Ø În urma lui, s-a adunat o armată de... Ø **30.000** de copii.

„**Unde** mergeți?” – îi întrebau oamenii, uluiți.

„Mergem la Dumnezeu... Ø ca să căutăm **Sfânta Cruce** Ø **dincolo** de mare!”

Când au ajuns în portul Marsilia(?) Ø marea **nu** s-a despicaț, așa cum prezisese Ștefan. „Nu-i nimic, Ø vom merge cu corăbiile!”

Doi oameni Ø „foarte evlavioși”, Ø Hugo Ferreus și William Porcus, Ø s-au oferit să-i ducă pe *gratis* cu corăbiile lor, **până** în Palestina. Dar Ø **abia** ce-au ajuns în larg, Ø că acești doi negustori șmecheri Ø **au schimbat** direcția Ø și au debarcat copiii (?) **drept** în târgul de sclavi din Tunis. Acolo Ø i-au vândut pe *bani frumoși*... Ø „He-he, Ø **ce afacere bună!**” Ø Și uite-așa, Ø *Cruciada copiilor* s-a sfârșit cu **dezastru** și **multe** lacrimi...

Cu *siguranță*, Ø sinceritatea și nevinovăția sunt de **mare preț**. Ø Dar Dumnezeu a mai dat oamenilor și **minte**... Ø Și **mai** mult: Ø le-a dat și **Scriptura!** Ø Oare **n-ați citit** (2 Corinteni 11:14) Ø că „**însuși Satana se preface într-un înger de lumină**”? Ø și că vor veni „proroci și Hristoși mincinoși”? Ø

Fraților! Ø Diavolul și agenții lui sunt pe urmele noastre Ø și sunt **gata-gata** să ne vândă sufletele. Ø Dacă **chiar** sunteți *sinceri*, Ø **puneți mâna** atunci și **citiți Cuvântul!**

Azi, Ø și mâine, Ø și în fiecare zi! Ø

Așa să ne ajute Dumnezeu, Amin.

10. Oglinda

Ce ceas frumos ai? Ø Și **ce mașină**?! Ø Dar Ø ai fața tristă, Ø posomorâtă... Ø Ești bolnav? Ø Sau *altul* e motivul? Ø

Într-o zi, *Mișael*, Ø un evreu bogat, Ø s-a dus la rabinul său.

„Rabi! Ø Am *de toate*... Ø Afacerile îmi **merg strună**... Ø Dar... Ø de-o vreme, Ø **nu-mi mai** priește viața. Ø Totul pare *trist* și *fără rost*. Ø Ai vreun leac pentru boala mea?”

„Hmm...” – se gândi rabinul o clipă. Ø Tacticos, Ø îl luă pe *Mișael* de braț Ø și-l duse la fereastră.

„*Uită-te*, fiule, pe geam... Ø Spune-mi: Ø *Ce vezi?*”

„Văd... bărbați, Ø femei, Ø copiii... Ø”

Apoi, Ø fără vreun cuvânt, Ø îl duse rabinul în fața oglinzii... Ø

„Dar acum(?) Ø **ce** vezi?”

„Păi, Ø mă văd **pe mine...**”

„Mai vezi ceva?”

„**Nu!** Îs *numai* eu!”

„Acum pricepi?” Ø – îl întrebă rabinul. Ø „Fereastra, Ø și oglinda, Ø *ambele* sunt *sticlă*. Nu-i **nici** o diferență. Ø Doar că Ø oglinda are pe spatele ei Ø ...argint. Ø Ehe... Ø Argintul! Arginții! Ø Te *împiedică* să-i mai vezi pe alții. Și te vezi **numai** și *numai* pe tine! Dacă *vrei* să ieși din nefericirea egoismului (?)Ø, e simplu: Ø *scapă* de arginți!” Ø

Bine zicea Înțeleptul Solomon: Ø „Omul **milostiv** își face **bine** sufletului său, Ø dar omul *fără milă* își tulbură **însăși** carnea lui!”
(Proverbe 11:17)

11. Calea

Odată, Ø *demult*, Ø *vestitul* explorator Henry Stanley trebuia să călătorească prin *jungla* africană. Ø Dacă **n-ai văzut** o junglă tropicală (?), Ø ți-este **greu** să-ți imaginezi: Ø **Cât vezi** cu ochii, Ø e **numai** hățiş, Ø liane, Ø ierburi... Şi o **zăpuşală** (?) Ø care te îneacă!

Pentru că *nu cunoştea* drumul spre satul pe care-l căuta, Ø Stanley a *luat* cu sine Ø un **băştinaş** priceput. Ø Şi au pornit... Ø Au mers o oră, Ø *două* ore... După **patru** ore grele, nu se vedea **nici** luminişul, **nici** satul... Ø Îngrijorat, Ø Henry Stanley l-a întrebat pe băştinaş:

Ø
 “Eşti **sigur** că aceasta-i calea? **Nu cumva** am pierdut drumul?” Ø

Băştinaşul (?) s-a oprit, Ø s-a întors spre Stanley Ø şi i-a zis:

“*Buana*” (adică Domnule) ! Pe aici nu este **nici** o cale. Ø Aici... Ø **eu** sunt calea!” Ø

Suntem *şi noi* Ø, **pierduți** prin hățişul junglei numită Ø “*lumea*”. Căutăm drumul, *şi drum* (?) Ø **nu** există. Cu 2.000 de ani în urmă, Isus Hristos a zis:

“*Eu sunt calea!*”

Cei care l-au urmat (?)Ø au ajuns la *lumișul* crucii, Ø unde au găsit *iertare*, Ø *îndreptărire* Ø și *viață veșnică*. Ø

Dacă *vrei să scapi* din junglă, Ø ai o **singură** alegere:
Isus Hristos, Ø **Cel** care a **biruit** moartea Ø și **vrea** să ne dea
veșnicia. Ø
O, Ø **apucă-L** de mână Ø și **nu-l** da drumul!
Și **ochii tăi** vor vedea *izbăvirea*.

12. Fățarnicie

Noi, Ø mari și mici, Ø suntem într-o **necurmată** căutare după Ø **eroi** care să ne lumineze destinul. Ø Privim la **faptele lor** de glorie, Ø în speranța că odată(?) Ø *vom ajunge* ca ei...

Ecaterina cea Mare a Rusiei a fost una din **cele mai vestite** împărătese. Ø În timpul ei, Ø Rusia a câștigat războaie. Ø A anexat teritorii. Ø A cunoscut epoca înfloritoare, Ø când *moda și luxul* au devenit **norme** pentru lumea bună.

Puțini știu însă că, Ø în timpul ei, Ø lucrurile stăteau **altfel**...

Într-o zi, Ø împărăteasa l-a rugat pe guvernatorul Grigore Potemkin, Ø unul din cei mai străluciți curteni ai ei, Ø să-i arate *realizările* sale. Ø După pregătiri serioase, Ø caleașca imperială a *pornit* în călătorie. Ø Din drum, Ø împărăteasa vedea - în *depărtare*...(?) - sate frumoase... cu case vii colorate... și cu țărani Ø *aliniați* ca s-o salute cu *flori, și ramuri*. **O! Ce fericită** era Ecaterina când vedea că supușii ei erau înstăriți și *fericiți*... Ø

Habar n-avea împărăteasa că **totul** era o Ø **șmecherie**. Ø Ceea ce Ecaterina vedea de departe Ø erau doar Ø

fațade de carton vopsite în roșu și galben, Ø cu niște țărani chinuiți și triști, Ø aduși *cu sila* s-o salute pe regină.

Potemkin a *murit* demult. Dar șmecheria lui (?) – **ba!** Uneori o poți găsi **chiar și în adunare**: Ø fețe evlavioase și zâmbitoare, Ø înapoia cărora Ø uneori Ø se ascund istorii întunecate de **certuri**, Ø **invidii** Ø **și păcate ascunse**. Cum spunea Isus:

„Morminte văruite, care pe din afară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurățenie.”
(Matei 23:27)

Când va veni Mântuitorul,(?)Ø măștile vor cădea. Ø Și **atunci** se va arăta **adevărata** față *a mea*, Ø *a ta* Ø ...

Ferice de cei care vor fi găsiți Ø cu fețele **inundate** de lumina Sa sfântă. Ø **Fără măști!**

13. Nimic nou sub soare

Dragi părinți și bunici! Ø Am să vă rog să-mi *acordați* **toată** atenția. Pentru că *ceea* ce vă voi citi (?) Ø are de-a face cu *mine* Ø și cu **toți copiii** de vârsta mea. Am să vă citesc *două* pasaje, Ø iar dumneavoastră să-mi spuneți Ø **cât** de adevărate sunt? Ø Primul zice așa: Ø (*Pasajele se citesc, rar și răspicat!*)

“Copiii din zilele noastre sunt *niște* **tirani**... **Nu se mai** ridică în picioare înaintea bătrânilor... Ø Își *contrazic* părinții; Ø *туруie* în prezența musafirilor, Ø înfulecă **ce e mai bun** de pe masă... Ø Iar la clasă,(?) Ø își **tiranizează** învățătorii.”

Al doilea citat sună așa:

„**Ce se întâmplă** cu tinerii noștri? Ø *Nu-i respectă* pe cei în vârstă Ø și **nu ascultă** de părinți. Ø *Ignoră* legea, Ø fac gălăgie pe stradă. Ø *Morala lor*(?)Ø se **degradează**. ??**Ce** se va alege de ei?...”

Spuneți-mi(?),Ø vă rog: Ø **Cât** de corect descriu ele timpul nostru?

Ø Ø

○ să rămâneți **uimiți** să aflați că Ø primul citat provine din **vechea** Asirie, cu **2.800** de ani **înainte** de Hristos. Ø Iar al doilea, Ø scris de Platon, filosoful, Ø e din **secolul VI**, **tot** înainte de Hristos. Ø

Ei bine: Ø **Cum se face** că citatele se potrivesc **atât de exact** vremurilor noastre? Ø Ø

După mintea mea, Ø zic că... și în *timpul acela* erau tătăci și mame Ø care se ocupau mai mult *de televizor* Ø și afaceri, Ø decât să-și crească copiii în **dragoste** de Dumnezeu. Ø Și pe-atunci Ø alergarea după *modă și nimicuri* **absorbeau** timpul lor, Ø lăsând pe copii pe **mâna străzii** Ø și a lui **Satana**... Ø

Diferența e Ø că cei de-atunci erau **păgâni**... Ø Pe când cei de azi sunt... Ø **ce?** Ø **Oare chiar** sunt „creștini”?

Eu **cred** ce zice Scriptura care zice:

„Învață pe copil calea..., Ø și când va crește mare (?)Ø nu se va abate de la ea”. Ø

Iar celor *nemuțumiți* de tineretul de azi, Ø spuneți-le: Ø „**Nu judecați** pe copii. Cercetați-vă mai bine **obiceiurile**, Ø *dragi părinți*, Ø și vedeți dacă Ø **nu cumva** trebuie ceva schimbat pe-acolo...”

14. A 4-a cruciadă

„*Dacă ești adventist și chemi Numele Domnului(?), orice faci este bine primit și binecuvântat.*” Ø

Cu alte cuvinte, Ø odată botezat,(?) Ø Domnul te acceptă **așa** cum ești Ø și te binecuvântează, **indiferent** de lipsurile tale de caracter...”

Cam *așa* gândeau și *iudeii* din timpul Domnului Hristos. Ø Ei erau Ø *sămânța lui Avraam...* și Dumnezeu(?)Ø **trebuia** să-i binecuvânteze. Ø ??N-a promis El așa?

Era anul 1202. Ø În Europa sosise vestea că... arabii au **recucerit** Ierusalimul din mâinile cruciaților creștini. Ø Atunci(?) Ø papa Inocențiu III a chemat **toată** Europa la o **nouă** cruciadă. Ø Ø

Uriașa armată, însă Ø trebuia transportată *pe mare*. Pentru aceasta au chemat pe corăbierii *din Veneția* Ø (O, acolo toți erau navigatori!...). Ø „Dați-ne plata!” Ø – au spus venețienii. Ø Pentru că aveau buzunarele goale(?), cruciații doar Ø *le-au fâgăduit 30 la sută* din **jaful** la care sperau. Ø Să jefuiești(?), da! Ø Dar **pe cine?** Ø

Și... au *găsit!* Ø În loc să se îndrepte spre Ierusalim și cetățile musulmanilor,(?) Ø cruciații au luat calea spre **marea cetate creștină**, Ø Bizanț Ø sau Constantinopole Ø.

Stai puțin! Ø ?Dar bizantinii **erau creștini ?!** Ø Și ce dacă?! Ø !!**Nu** erau catolici! ci *ortodocși*. Ø Iar pe deasupra Ø se aflau în ceartă cu Roma. Ø Așa că... Ø *puteau* să-l prade. Ø Zis și făcut. Ø După un *lung* asediu, Ø **în numele Crucii**, Ø au intrat în cetate; Ø au jefuit *bisericile*, Ø mănăstirile, Ø palatele Ø și... **tot** ce-au găsit Ø. Apoi Ø au **dat foc** cetății. Ø Și, fericiți, Ø cu corăbiile *încărcate* de bogății, Ø s-au întors la Roma. Ø Pentru isprava lor *sfântă*,(?) Ø papa... Ø în cele din urmă, Ø i-a binecuvântat...
În numele crucii!

? Oare **nu** se repetă istoria și **azi** (?) Ø când nenea X e în ceartă cu nenea Y? Ø Când supărarea lor ține **ani de zile**? Ø Când se formează *partide* Ø și *tabere*? Când **gelozia** și **invidia** unuia Ø **fură** și distruge **tot** ce poate din *bunul* nume al fratelui său?

Erau odată *doi stupari* creștini. Ø Într-o *sfântă* zi de Sabat, Ø pe când erau cu albinele la pădure, Ø *s-au certat* pe o Ø întrebare din lecțiune... Ø Dar Ø **atât de rău**, încât Ø **s-au luat** la bătaie. Ø La un moment dat, Ø cel ce încasa pumnii a strigat celuilalt: Ø „Stai, frate! Nu mai da, că ne văd nelegiuții!”

Aceia... erau *nelegiuți*. Ø **Dar** ei? **Nu**, ei **nu erau**, din moment ce țineau *ziua Domnului!* Ø

Despre unii ca ei vorbește profetul Osea, în cap. 12 cu versetul 8: (*fățarnic*) „Cu adevărat..., Ø în **toată** lucrarea mea, Ø **nu** mi s-ar putea găsi nici o nelegiuire... Ø care să fie un păcat!” Ø Adică: Ø ???**pot** să existe „nelegiuiri” Ø care **totuși** să **nu** fie „păcat” ?! Ø

Matale ce zici?

15. Urechi surde

Ați auzit de uriașul vapor Titanic? Ø Și de **felul** în care s-a scufundat? Ø Cum **1510** de bărbați, femei și copii Ø s-au **îneecat** în apele înghețate? Ø

Ni s-a spus că Ø pentru moartea acestor nefericiți, Ø „ghețarul” a fost de vină. *Puțini* știu, însă, Ø că **altfel** stau lucrurile!

În noaptea accidentului, la *numai* câțiva kilometri depărtare, Ø se afla un vapor, pe nume Ø „Californian”. Ø De pe puntea acestui vas se puteau vedea *chiar luminile* de pe Titanic. Ø N-ar fi luat nici o oră ca să vină la locul catastrofei și să salveze **pe toți** oamenii. **Chiar pe toți? Da!**

Și atunci, de ce n-a venit. Ø De ce?? Ø Ø

Au fost cel puțin *trei* motive:

Întâi: Ø Pentru că, Ø cu *câteva* ore mai înainte, Ø atunci când telegrafistul de pe Californian a transmis ofițerului de pe Titanic că **sunt ghețari în zonă**,(?) Ø ofițerul și-a *bătut joc* de ei: „**Fricoșilor!**”
Ø *Da?* Ø Atunci: Ø **treaba lor!**

În al doilea rând: Ø cu puțin timp înainte de accident, telegrafistul de pe Californian Ø s-a dus să se culce Ø și a dormit (?) Ø **toată** noaptea... Ø **Degeaba** soseau mesajele *disperate*, că **nu era cine** să le citească. Ø

Și Ø în al treilea rând, Ø *căpitanul* de pe Californian Ø *s-a dus* și el Ø la culcare. Ø Iar atunci când ofițerul l-a trezit să-i spună că Titanicul lansează rachete albe de ajutor,(?) Ø căpitanul... a dat din mână Ø și s-a întors pe partea cealaltă... Ø
Ce tragedie!? Ø Și **ce motive** ca să rămâi Ø **nepăsător**?!

Ai auzit? Ø Vecinul tău a fost *lovit* de un necaz! Ø Domnul zice: Ø „Celui ce-ți cere,(?) **dă-i!** Ø Și **nu întoarce** spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine!” (Matei 5:42). Ø

Dar ce! E *treaba ta*? **“Fiecare cu ale lui!”** Ø Și, Ø la fel ca în alte dăți, Ø *tragi* obloanele conștiinței și... Ø te *duci* la culcare... Ø Și, Ø în timp ce dormi,(?) Ø **suflete pier...** Ø Când tu Ø - *puteai* să-i salvezi! Ø

Ia... ascultă!!! Ø Titanicul se scufundă din nou! De **peste tot** vin semnale! Ø
Tu **ce-ai de gând** să faci?

16. Adevărul ascuns

Puțini oameni au fost **atât de geniali** ca... Leonardo da Vinci! În cei 67 de ani de viață, Leonardo da Vinci a uimit lumea cu talentul său de pictor și sculptor. Dar, dincolo de artă, Leonardo s-a dovedit a fi un **mare** inventator în **nenumerate** domenii. În cele **13.000** de pagini de manuscris lăsate în urmă, el ne-a lăsat *studii de anatomie*, astronomie, geometrie... Leonardo a proiectat **chiar** și o **serie** de mașinării, precum: planorul, elicopterul, parașuta, automobilul, *tancul*, *mitraliera*, **tunul cu abur**, un robot, mașini hidraulice, macarale... Și – printre altele – un proiect de *pod suspendat* cu o **deschidere uriașă**, pe care i l-a comandat Baiazid pentru Constantinopol...

Dar **ce folos?**

Dintr-un motiv **neștiut de nimeni**, **toate** notițele care însoțesc schițele sale(?) le-a scris într-un *limbaj secret*, pentru ca **nimeni** să nu aibă acces la ideile lui... Așa se face că **multe** din invențiile lui, care puteau fi **atât** de folositoare, n-au fost descifrate... **decât** în zilele noastre !

Acum, Ø întreb: Ø

? Mai există vreo biserică Ø care să fi primit **atâtea** descoperiri de adevăr, Ø ca *Biserica rămășiței*? Ø **Cine** poate egala lumina pe care Dumnezeu a dat-o **ultimei** biserici? Ø

Și atunci: Ø **De ce tace?** Ø **De ce** ține lumina sub obroc și *n-o face* să lumineze în întuneric???

Când oamenii *orbecăie* în beznă, Ø **de ce** tăcem, Ø *mulțumiți* de comoara pe care Tatăl ne-a încredințat-o? Ø **Cum** vom scăpa noi de **Judecata** lui Dumnezeu?

Ezechiel 3: 17-18 sună cam așa:

„**Fiul omului!** Ø Te pun **păzitor** peste „locuitorii pământului”. Ø Dacă **nu-i** vei înștiința și **nu le vei** spune Cuvântul Meu, ca să-i **întorci** de la calea cea rea și **să-i scapi**, Ø le voi cere sângele *din mâna ta!*” Ø Ø

Noi așteptăm pe Domnul Hristos să revină curând. Ø **Tânjim** să-l vedem față. Ø Dar **nu uitați:** Ø când vom privi,(?) Ø Îi vom vedea **fața de Judecător**. Ø Căci El (?) Ø **vine ca să ceară socoteală robilor Săi de isprăvnicia ce le-a încredințat-o**. Ø
Tu Ø – **ce** Îi vei spune? Ø

17. Poțiunea Godfrey

A fost vreodată o vreme ?... când părinții să **nu**-și iubească copiii? Ø Eu unul (?) Ø **nu** cred! Ceea ce **cred** însă Ø – Ba nu! **ȘTIU** Ø – este că **iubirea** părinților către **puișorii lor dragi...** se manifestă în **tot** atâtea feluri... cât Ø **toate** culorile curcubeului la un loc, cu **nenumăratele** lor nuanțe! Unii... îi giugiulesc și-i pupă Ø până când îi **exaspereză**. Ø Alții... din contră... îi mângâie întruna cu degețelele nuielușei, încât le **îndea-să u-ra în suf-let** pentru **tot restul** vieții. Iar între aceste două extreme (?)...**zeci** de alte ”modele de dragoste părintească” se întrec (?) care mai de care.

Un model, însă, mi-a atras **în mod special** atenția. E vorba de manifestarea **grijii** părintești, una... liniștită... echilibrată... și pozitivă. Se numește(?)Ø Poțiunea Godfrey.

Cu siguranță că **nu știți** despre ce este vorba. Căci (în felul original...) nu se mai folosește de **peste** 100 ani. Este vorba de un amestec special... de **trei** soluții lichide, anume **Opium**, **Melasă** și ...”Saxafrax”. Amestecul se vindea în farmacii și sub alte nume: ”Ajutorul mamei”... ”Liniștitorul copilului”... sau ”Sirop îmblânzitor”. Părinții – care din **atâtea dragoste...** **nu** suportau să-și vadă copilul plângând (?) – îi dădeau să bea ...o guriță–două, și copilul (?) se liniștea îndată. Ø Partea bună era că această ”poțiune” **nu** costa **deloc** mult: numai (?) **câțiva** șilingi. Partea rea era că... **cei** mai mulți din acești **scumpi copii**, pe măsură ce creșteau, voiau să pape **tot mai mult** din ea... și când se făceau mari (?) erau deja **opiomani**.

Unii părinți (?) care vegheau **foarte atent** la **numărul** de guri pe care trebuiau să le hrănească, Ø au descoperit că... dacă administrai **5 gurițe deodată**, pușorul adormea **buștean**, încât... **nu** se mai trezea **niciodată**. Timp de *mai mult* de un secol, această **minunată** poțiune a reușit să mențină echilibrul demografic: Ø orice copil nedorit... sau supranumerar... era **scos** din circuit cu ajutorul acestei **neprețuite** poțiuni...

Vremurile... s-au schimbat Ø dar ”**dragostea**” și ”**poțiunea Godfrey**” încă există ! **Evident** – sub **alte** forme.

Plânge pușorul? Pune-l la televizor și (?)... a tăcut mâlc! Te bate băiatul la cap să te joci cu el? Pune-i desene animate (?) și l-ai redus la tăcere. Îți cere adolescența s-o ajuți la lecții? **Tot** ”poțiunea Godfrey” te scoate din încurcătură: Dă drumul la compuner (?) și... uraa! Ai scăpat ! Ești **liber, liber** de tot !

Uite-așa Ø, grație ”poțiunii Godfrey” (?) generațiile de copii intră în viață drogați, dependenți de internet și televizor. Și – ce e **mai rău** – **mulți** dintre ei **pierduți** de tot! Înstrăinați de părinți, Ø înstrăinați de Dumnezeu, Ø și **repetenți** la îndatoririle vieții.

Mamă... Tată... Vă va întreba într-o zi Dumnezeu: Ø ”**Unde** este turma care-ți fusese dată, turma de care erai **așa** ?” (Ieremia 13: 20). Și voi Ø ce-l veți răspunde Ø ?? Ø Ø (Amin)

18. Arme de foc !

Nu demult... am citit despre *două* țări, Ø țări **cu nume...** care (?) în timpul celui de-al *doilea* război mondial, au fost Ø **dușmani de moarte**. Ø E vorba de Statele Unite ale Americii... și Japonia. **Ce diferență uriașă!** America (?) țară-ntinsă, **plină** de resurse și bogății. Japonia (?) - țară mică..., stâncoasă... și **total lipsită** de resurse. Ø Apoi: America - țară cu *tradiție creștină*, având **73%** din populație(?) - creștini declarați. Iar Japonia (?) - țară de tradiție **păgână, idolatră**, în care Ø **abia 2%** din populație sunt creștini. Ø

Ceea ce m-a **uluit** într-o statistică recentă... este că în SUA (?), criminalitatea este Ø ... **nu** de 10 ori mai mare, **nici de 20, nici de 50, nici de 100 ori...** Ø **ci de Ø 200 de ori** mai mare ca în Japonia ! În America (?), armele de foc se vând la *liber*: câte o armă la 13 secunde! Ø În Japonia(?) **nimeni** nu poate cumpăra în mod legal o armă.

Ca să vă *dați seama* de nenorocirea americană, (?) am să vă dau **câteva** cifre: În războiul din Vietnam(?) au murit... 47.000 de americani pe front. Ø În același răstimp de 20 ani(?) (1955 - 1975), pe "*frontul de acasă*"... au fost uciși de... *compatrioții* lor..., în certuri sau la colț de stradă... **85.000** de americani. Vă **dați seama?** Ø **Aproape dublu !**

Stau și mă gândesc... Ø Noi suntem creștini(?) – într-o lume păgână. Avem și noi... războaiele noastre:... pe frontul din liceu,... facultate... sau serviciu. **Câte** împotriviri, **câte** șicanare!!... Ø Dar rănilile noastre **cele mai mari** și mai **dureroase** Ø vă întreb... **cine** ni le provoacă? **De unde** credeți că vin? Ahaa! Ø Mai există și "frontul de-a-ca-să"...

Recunosc: Greșim și noi, **ca tot omul** născut în păcat. Și atunci când facem vreo *năzbatie*, Ø Ø **pușca** mâniei și gloanțele *cuvintelor* veninoase **răpăie** înspre noi. Iar inima noastră Ø – sângerează... și plânge. Alteori... în biserică, asistăm cum se goleşte încercătorul *disprețului* și al **mâniei**: cuvinte... spuse în *vârful* limbii, **tunete** verbale, sau fulgere din priviri... O, **cât de mult** ne doare... Ø

La japonezi Ø *nu este permis* să te mânie. La noi... "acasă"... *n-am întâlnit* vreun caz în care cineva... să fie **muștrat** că a strigat la copii... Sau să fie *tras la răspundere* pentru că s-a *mâniat* în public... "Că doar a zis și el câteva cuvinte! Doar n-a omorât pe nimeni..."

Ce păcat că am învățat... "stilul american": să umblăm cu "arme de foc" care lovesc... dar **nu cu** gloanțe. Ci cu... **cuvinte** care **ard** sufletul. Oare mai **există** vindecare? Mai **sunt șanse** ca Ø "precum în cer, așa să fie și pe pământ"?

O, dacă măcar **unul** dintre noi ar pune la inimă cuvintele Scripturii: "**Orice** amărăciune, **orice iuteală**, orice **mânie**, orice **strigare... clevetire... și răutate... să piară** din mijlocul vostru." (Ef. 4: 31). Dacă se va găsi **unul singur...** Cel Atotputernic va lăși influența lui ...ca să cuprindă **familia, prietenii**, adunarea... Iar "japonezii" de-afară, care *nu-L cunosc* pe Hristos... să recunoască în noi Ø "fiii păcii". Ø **Amin!**

19. Țânțarii !

De când mă știu(?)... **ori de câte ori** am stat în fața unui om mare: Ø fie învățător... profesor,... *sau chiar...* **vânzătorul** de la alimentară,(?)... m-am simțit **întimidat**. Mi se punea un **nod** în gât și (?)... De **tot atâtea ori**... m-am simțit *tratat* de sus, aspru, Ø și chiar **luat** peste picior. Ø Adesea m-am plâns: Ø ”O,... **cât de lung** este drumul de la o inimă(?) – la alta ?!” Ø Ø

Cât de **lung**?... Cam ... **cât** ți-ar fi trebuit să ajungi, Ø acum 200 ani, Ø din Oceanul Atlantic – în Oceanul Pacific,... ocolind - **roată** - **toată** America de Sud... O călătorie **interminabilă** și **plină** de **nenumărate** pericole.

Dar lucrurile se **pot schimba**! Cum? Ø Stai să vezi:

În 1881, un francez a avut viziunea să **tăie** un canal... prin *limba subțire* de pământ care *leagă* **cele** două Americi. Așa a început construcția Ø **canalului Panama**. Ø Din nefericire... condițiile subtropicale făceau ca lucrările să fie... **extrem de dificile**. După ce au prăpădit... *peste* un **sfert de miliard** de dolari, Ø și după ce **22.000 de muncitori** au murit de malarie și febră galbenă,(?) francezii... au lăsat proiectul **baltă**.

În 1904,... americanii au cumpărat proiectul. Dar **febra galbenă** și **malaria** continuau să facă *ravagii*. În acea situație critică (?),... a fost trimis în Panama... medicul **William Gorgas**. De câțva timp,

el observase că boala era legată de Ø **țânțari** – lucru **luat în răs** de medicina vremii. Ø În ciuda prejudecăților, el a solicitat guvernului *un milion de dolari* ca să curețe **1.300 km pătrați** de țânțărimă. Ø ”**E nebun!** Bani... aruncați... în mlaștini!” Ø Dar stăruința lui a **câștigat**. Ø Punând la lucru o echipă de **4.000 fumigători** vreme de *un an*, Gorgas a reușit *în sfârșit* să **termine** țânțării Ø și(?) - **MINUNE!** - odată cu ei(?),... *s-a terminat* cu molimele. Ø **Bătălia pentru canalul Panama a fost câștigată!**

Să revenim la problema timidității. Ø Privind prin ochelarii *bănuielii*,... *distanța* de la un suflet la altul e Ø **cale lungă**. Ca să **tai** drum direct(?),... te blochează *temerile și sentimentele negative*: ”Și **dacă** voi fi respins? Ø Mai bine... **renunț**.” Experiența însă o dovedește că,(?)... dacă **stârpești** ”țânțării”: acele **atitudini negative** precum Ø *complexele*,... *bănuielile*,... *temerile*,... și *dacă* - în schimb - Ø *cultivi gânduri de bine* despre semenii tăi,(?) vei fi perceput cu **alți** ochi: ”Iată un **om fără vicleșug, demn** de încrederea mea.” Ø

Poate te întrebi: Ø **Cum** să scap de temeri? Ø O, simțămintele sunt... **ca și** gândurile. Ele pot fi controlate și conduse, dar **numai cu ajutorul** Duhului Sfânt. Ø Personal, cunosc oameni însingurați,... care au *crezut* în **schimbare**; care și-au propus să fie **pozitivi și amabili**. Rezultatul? Ø Curând s-au descoperit **înconjurați** de prieteni.

Ehe! Dar **cheia** Ø e la **tine**: Ø Schimbarea(?) – trebuie să aibă loc **în tine**. Ø Totul e să **ții minte**: Ø ”Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies... **țânțării vieții!**” (parafrază Proverbe 4: 23)

20. Mulțimile

Te-ai aflat odată... *singur* pe stradă... în **beznă**,... *după* miezul nopții?
 Ø **Ce-ai** simțit? Ø Dar ți s-a întâmplat să fii pe stradă, (?)... **tot**
 noaptea, Ø Ø dar înconjurat de mulțime? Ø Și-atunci,... ce-ai
 simțit? Ø Sunt *aceleași* simțăminte care m-au încercat *odată*, pe
 când urcam... **singur**... *povârnișul* unui munte. Ø La un moment dat,
 din dreapta, Ø a venit un grup de (?)... **patru** turiști, **necunoscuți**...
 Ne-am salutat și,... cu bucurie, am mers mai departe împreună.
 Cu ei,(?)... mă simțeam mai în siguranță.

Este *nevoia* omului să **nu fie** singur,... să se asocieze cu cei de seama
 lui. Ø Ai văzut lumea pe stadion? Ce veselie! Ø Ce entuziasm !
 Ø ... *Deh*,... sunt **mulți** !

Se întâmplă adesea, ca... *credița* mea în Isus Hristos să mă pună
în contra colegilor de clasă. Și-atunci,(?)... drept să spun, Ø mă
 simt stânjenit. Ø Mă gândesc: Oare **n-ar fi bine** să **evit** asemenea
 situații...? Tu **ce** mă sfătuiești?

S-a întâmplat în 1518,... când conchistadorii spanioli au adus Ø
 pentru **prima oară** Ø tutunul în Europa. Comerțul cu tabac a *prins*
aripi în Lisabona. Ø De aici,... Jean Nicot, *ambasadorul* Franței, a
trimis la Paris mostre, **lăudând** *virtuțile* ei **tămăduitoare**. (De la el
 se trage numele de "nicotină"). **Fără** deosebire, Ø **toți**: francezii,
 spaniolii și portughezii,... **răsfățau** tutunul cu numele de **"iarba**
sacră".

În 1571, ...medicul spaniol Monardes a publicat o carte: ”**Știri fericite** din *Lumea Nouă*”. Între altele – lauda **meritele cerești** ale tutunului: vindeca... **36** de boli, printre care:... durerea de cap,... de dinți,... artrita, ulcerul, rănila... până și respirația neplăcută. Și savantul(?)... îl recomanda sub formă de ceai,... pilule,... sau țigări... Ø

Când **regele Iacob I**,... (inițiatorul traducerii King James a Bibliei),... și-a *ridicat* glasul să **condamne** tutunul drept: ”iritant pentru ochi, scârbos pentru nas, dăunător pentru minte și periculos pentru plămâni...”(??) Ø a fost luat în răs... De aici i s-a tras porecla: Ø ”Cel mai înțelept dintre nebunii creștinătății”. Ø Păi?? Ø Când **toată lumea** zice într-un fel,... **te găsești tu** mai deștept!?

Realitatea e că **numai două** categorii **nu** merg în rând cu ”toată lumea”: Ø nebunii(?) Ø și eroii. Ø Spre deosebire de nebuni,... eroii văd **dincolo de** aparențe. Ei au curajul să acționeze cum *n-a mai acționat nimeni* după ei, Ø dar cum vor acționa **toți** după el!

Eroii ...**n-au nevoie** de mulțimi ca să se simtă bine... *Puterea* lor vine din *Adevăr* și din **convingerile** lor de **neclintit**. Ø Ei își urmează **conștiința**, cu **riscul** să ajungă în *opoziție*. Și **nu le** pasă. Ø Căinii merg în haite, Ø ursul merge singur. Ø

Cercetați istoria și vedeți: Ø câți au crezut că **soarele**, și **nu pământul**, stă în centrul sistemului solar? Ø Sau... **câți** au crezut că bolile contagioase **nu se datorează** astrelor, ci *microbilor*? Mulțimile(?) – cu **tot** simțământul de *siguranță* pe care îl conferă(?) – sunt **peri-cu-loa-se** Ø când e vorba de a stabili ”**Adevărul**”.

Pentru eroi zice Scriptura: ”**Să nu te iei** după mulțime ca să faci rău! Și... **să nu treci** de partea *celor mulți*, ca să abați dreptatea. (Exod 23: 2) Ø E timpul **să ieși** din turmă. Ø Fii ”non-conformist” pentru Domnul! Ø dar cu duhul blândeții! Ø

21. Solon

Tata mi-a spus că Ø „Istoria – **chiar așa** cum este ea, Ø cu multe goluri și inexactități – Ø **este totuși** o carte *utilă* în... Școala vieții. Din paginile ei (?) Ø afli **multe** lucruri despre oameni *mari*... și oameni ...**de nimic**, Ø despre binefăcători... și nimicitori.”

Și... cam **asa** este. Când cercetezi istoria **marilor imperii**, Ø felul cum s-au ridicat și cum s-au *prăbușit*, Ø Ø **nu poți** să **nu** observi un lucru *ascuns*, care se repetă Ø **ca o lege**. Este... un principiu de viață... care, Ø dacă este *trăit* (?), Ø aduce **multă** binecuvântare. Ø Dimpotrivă, dacă este *aruncat la spate*, Ø te **îngroapă** în blestem. Ø **Vrei să știi** despre **ce secret** este vorba???

Atunci... am să-ți povestesc o întâmplare din istoria unui popor din vechime Ø Grecia. Ø Ø La data când se petrece întâmplarea(?)..., poporul din Atena era într-o stare **jalnică**. La conducerea țării era o *clică* din **cei mai bogați** atenieni. Ei făceau legile, Ø niște legi **violente**. Ø Ø **Nimeni** nu le putea sta împotriva... pentru că oamenii de rând(?), cei **fără** avere, Ø **nu erau** admiși în Sfatul țării. Ø Imaginează-ți că *bieții* țărani aveau de plătit **biruri mari**. Ø Cine nu putea plăti(?), trebuia să fie vândut *ca sclav*. Și **nu doar el**, ci **întreaga** lui familie ! Ø Ø **Îngrozitor** !

În anul 593, starea poporului a ajuns **atât de jalnică**, încât o *revoltă* amenința Atena. Ø Și atunci a fost ales,... cu puteri depline(?)... un **poet**. Numele lui(?)... era Solon.

A doua zi după ce a primit puterea,(?) Solon a făcut un *anunț* care i-a **uluit** pe toți ! Ø Ø Ø În fața mulțimii adunate în piață,(?) a anunțat că... (rar și tare) „**toți datornicii sunt iertați de orice datorie** față de bogați. Ø Că cei ce-au fost vânduți în

urma datoriilor Ø *trebuie* să fie **eliberați**. Iar cei vânduți **în afara** teritoriilor Atenei, aveau să fie **răscumpărați** din *banii* cetății.

„**Uraaaa!**” Ø Poporul jubila! Bogații care *aveau însă* înțelepciune,(?) Ø au **aplaudat** decizia. Ø Ø Iar **tagma de șmecheri**, deși *mâniți și revoltăți*,(?)... **n-au avut** ce face în fața întregului popor. Ø

Înțelept, Solon a mai *făcut* ceva! Ø A legat cu jurământ pe **toți** cetățenii Atenei(?) să respecte legile sale timp de **10 ani**. Ø Ø Iar după ce toți au jurat,(?) Solon... și-a făcut bagajul și... Ø „**La revedere!**” Ø - a plecat din Atena, Ø **fix** pentru **10 ani**, lăsând puterea miniștrilor.

Sigur că te întrebi: **De ce a plecat????**

Ei!... Ø A plecat **tocmai** ca **nimeni** să nu-l poată sili, cu *amenințarea* sau cu *forța*, **să schimbe** vreuna din legile sale. Ø Ø

Istoricii spun că, Ø prin *măsurile* sale,(?)... Solon au pus temelia... democrației... ateniene.

Cât despre Solon,(?)... el a fost socotit drept **unul** din Ø „**Cei șapte mari înțelepți** ai lumii antice!”

Și-acum(?) Ø te-aș întreba: **Ce principiu** ne descoperă această lecție a istoriei? Ø Ø

Nu e greu! El a fost rostit de... Solomon, **cu mult** înaintea lui Solon. Ø Anume:

„Cine urmărește *neprihănirea și bunătatea*(?)... găsește **viață**... **neprihănire**... și **slavă**.” (Proverbe 21:21) Ø Ø Ø

Sunt *de acord* cu tine Ø că într-o lume **strâmbă**,(?)... **nu-ți** va fi ușor să fii **bun**.

Dar ține minte: Ø **Nu** este o altă cale spre „**viață**... **neprihănire**... și **slavă**” !

22. Ochelarii bifocali

(S-a întâmplat când eram mai mic.) Într-o seară, Ø pe când bunicul aștepta să i se pregătească mămăliga, Ø... a luat ziarul... și-a pus ochelarii... și Ø a început să citească. Îl mai văzusem eu citind... Dar **atunci** am observat că lentilele ochelarilor... parcă erau făcute din bucățele. Ø

„Bunicule, ți-ai *spart* ochelarii!”

Bunicul s-a uitat speriat la mine, Ø a dat drumul ziarului, Ø și-a scos ochelarii și i-a cercetat atent... „Măi, copile (fato)! Ø **Ce** m-ai speriat! M-ai **păcălit!**”

„**Nu**, bunicule! Uită-te *atent*. Lentile sunt *crăpate* pe mijloc!” Ø Ø

„Nu sunt sparte.. . **Așa** sunt făcute.”

„Dar... **de ce** sunt tăiate pe la mijloc?” Ø Bunicul mi-a explicat: Ø Ø

„Uite, **vezi?** Ø Lentila asta este croită din *două* lentile diferite: Ø Ø Jumătatea de **sus**(?)... mă ajută să văd la *distanță*. Ø Iar cea de **jos**(?)... mă ajută să văd **lucrurile de aproape**. Ca să nu umblu cu *două* perechi de ochelari, vânzătorul a luat câte o jumătate de la fiecare(?)...Ø și a făcut o **singură** pereche. Se cheamă „ochelari **bi-focali...**” Ø

Și, lăsând ziarul pe divan, mi-a spus o povestire: Ø

Trăia, cu **300 ani** în urmă, în America, un bărbat pe nume Ø **Benjamin Franklin**. Omul acesta era credincios și perseverent. El a fost ziarist... scriitor... politician... și prietenul oamenilor. Ø După ce și-a eliberat toți sclavii negri, s-a făcut **luptător împotriva sclaviei**. Ø Pe lângă acestea, Benjamin Franklin a fost și un **maaare savant**. El a inventat *paratrăznetul*. Ø Tot el a fabricat pentru *prima oară* Ø „ochelarii bifocali”...

„Ei, copile (fato)! **Știi** ce învățătură a tras Franklin din ochelarii bifocali???”

„Aăă... *Spune tu!*”

Atunci bunicul... a luat ochelarii lui... i-a întors cu susul în jos... și *m-a pus să mă uit prin ei...*

„**Nu pot** să văd nimic! Totul e... **în ceață...**” Ø

Apoi i-a întors în poziția normală: „la privește... **Cum** ți se pare?”

„Da... Acum *văd* clar: și la distanță,... Ø și la apropiere!”

„*Vezi tu, băiete (fetițo)?... Ø Ø De când cu păcatul,(?)... ochii sufletului nostru s-au stricat. Ø Ori de câte ori privim la distanță:...*

la oameni, nu-i vedem cu ochi buni: „Sunt **oameni răi**”. Iar când ne uităm de-aproape, la **noi înșine**, gândim: „...**Ce... om... bun?**!”

Ca să ne corectăm vederea(?)..., Domnul ne-a dăruit niște ochelari *bifocali*: **Crucea** Sa. Ø Ori de câte ori privim prin *Cruce la noi înșine* (?)..., ne vedem **exact așa** cum suntem: Ø păcătoși, Ø vrednici de moarte. Ø Ø Iar când privim la oameni prin *harul* arătat pe *Cruce*,... **nu-i mai vedem așa de negri**,... ci le găsim **muulte** calități... Ø Ø

Înțelegi tu? Ø Ø Ochelarii bifocali ne învață că trebuie să avem **două măsuri** de judecată: *una*... pentru noi – e **Legea**. Ø Ø Și *alta*... pentru semenii – e *Harul*. Este **exact** ce ne învață profetul Mica 6:8 – „*Să faci dreptate*” Ø – asta e pentru *tine*; și... „*Să iubești mila!*” – Ø asta e pentru *aproapele*. Ø Ø Oh, de **câte ori** nu întoarcem noi ochelarii **invers**: Ø **Mila** pentru noi... și **Legea**... Ø **pentru alții!** Și... ne mirăm atunci că lucrurile merg **prost**...”

În seara aceea am înțeles o lecție **mare**. Ø Că... *ori de câte ori* văd lumea în „negru”(?)..., problema e la *mine*: Port ochelarii pe *invers*. Ø Și-atunci îmi amintesc de cuvintele profetului: „**Ce alta** cere Domnul de la *tine*, decât să **faci dreptate**, să **iubești mila**, și să umbli **smerit** cu Dumnezeuul tău.”

E greu... **doar** până te înveți. Ø Ø După aceea(?), ...**parcă** răsare soarele!

23. Gardul electric

Deși n-am peri albi... și **n-am eu**.... înțelepciunea bătrânilor, Ø
Ø am **descoperit totuși** un lucru curios pe care vreau să vi-l
împărtășesc. Ø

lată: Ø Am observat că... de **fiecare** dată când tata are probleme
la serviciu, de **tot atâtea ori**... Ø supa mamei este **ba** prea
fierbinte,... **ba** nesărată,... **ba** mâncarea n-are gust! Ø

Că de **fiecare** dată când mama se întoarce cu **bani lipsă** de la
cumpărături(?), **eu** sunt pricina *tuturor* necazurilor ei!
Și că... de **fiecare** dată când iau o notă proastă, Ø constat că
fratele meu (*sora* mea) îmi face viața **imposibilă** Ø și mă **împiedică**
să învăț!

Oare **n-ați observat** și dv. că..... de fiecare dată când **nu** vă merg
treburile, Ø Ø **alții** sunt de vină,... și **nu** dv.?

La fel gândea și Nicolae al 2-lea, țarul Rusiei... La începutul anilor
1900(?),... lucrurile mergeau cum **nu se poate** mai rău. În războiul
cu japonezii(?)... țarul și-a pierdut **toată** flota de război. Pentru
că parlamentul se opunea măsurilor sale(?)... Nicolae nu s-a sfiit
să-l desființeze: Ø și nu o dată, Ø ci chiar de **trei ori**! Ø Ici
și colo(?)... intelectualii nemulțumiți se strângeau să facă **planuri**
pentru revoluție. Ø Muncitorii... în pragul mizeriei... iscau greve.
Ø Soldații se **revoltau** în garnizoane.

În acest haos de **nedescris**, țarul Nicolae al 2-lea a găsit **soluția de aur**: Și-a convocat inginerii ca să-i construiască... **ghiciți ce???**
Ø - un **gard electric** Ø ce să înconjoare imensul său imperiu... mare cât un continent... Și ØØ odată gardul ridicat(?), Nicolae avea să se simtă în siguranță... **Nimic** nu-i va mai tulbura domnia. Din păcate, Nicolae *n-a apucat* să construiască gardul... Căci revoluția bolșevicilor din 1917 a adus **pieirea** lui și a **întregii** lui familii.

Ați prins ideea???

La fel ca țarul Nicolae al 2-lea... și noi gândim că relele vin **totdeauna** din afară... **Ignorăm** însă faptul că dușmanul Ø este **chiar în noi**: Ø în alegerile noastre greșite, Ø în pornirile noastre firești, Ø în socotelile noastre egoiste... ØØ Păcatul se află cuibărit **chiar în mintea** și **sufletul** nostru. Ø Iar noi(?)... prinși de val... **n-avem putere** să privim la Hristos... **singurul** în stare să ne scape de acest blestem.

O, ØØ **Ce bine** ar fi dacă... în acele momente tulburi(?)... **ne-am opri** să mai construim garduri! Ø **Ce bine** ar fi dacă atunci L-am lăsa pe **Duhul Sfânt** să ne cerceteze sufletul... Ø Vom pricepe atunci **totul**... și **vom găsi** putere să strigăm:

„**Zidește** în mine o **inimă curată**, Dumnezeule. **Pune** în mine un duh **nou**... și **statornic!**” (Psalm 51:10).

Iar Dumnezeu, care **nu obosește** iertând,... *va lua* problemele noastre în mâna Lui și le va aduce rezolvare.

Ferice de omul care va avea tăria să apuce această cale. Ø Pentru el,... *viața* va căpăta o direcție care va conduce, *pas cu pas*,... spre **biruință!**

24. Triarii

De când mama mi-a povestit despre David și Goliat(?)...., mi-a plăcut să mă joc... **de-a războiul**. Îmi făcusem o **sabie lungă** - un băț decojit. Ø Aveam și **scut** - capacul de la cratița cea mare. Ø Mă piteam după stogul cu fân Ø și... când Goliat apărea(?)... (putea fi o găină, sau... pisica albă), **deo-dată** îi săream în cale și strigam: „**Goooliat!**” Și **întotdeauna** ieșeam biruitor!

?? La lecții... sau la treabă(?)...Ø - Ce să zic? Ø - **nu-mi prea** venea să merg... până în ziua în care bunicul mi-a povestit despre **Triarii**. Ø Ø

Nici eu nu auzisem de ei... Triarii(?)... erau soldați romani. Dar **nu** soldați oarecare. Ø Triarii erau **cei mai înalți** și **cei mai puternici**. Erau **cei mai bravi!** Ø În timpul luptei(?), generalul îi ținea deoparte... **până când** venea lovitura **decisivă**. Atunci - îi arunca în luptă... Ø Să vezi cu **ce forță** năvăleau, încât... **rupeau** liniile dușmane și aduceau ... **Victoria!**

„Bunicule”, i-am zis. „Vreau să fiu Triar!”

„Eheei, nepoate! **Nu-i** rău.... Dar se cere o *condiție...*”

„Care??”

„Ca să poți fi Triar... Ø trebuie mai întâi să te înveți să porți... **ar-mă-tu-ra lor...**”

Și el mi-a povestit că Triarii purtau pe cap un coif de fier, sau de
aramă, greu(??)... **cât** oala mamei plină cu ciorbă. Uhh! Apoi
era... **armura de** piept, o placă grea. Ø Ø Veneau apoi apăraătoarele
picioarelor, tot de **metal**. Ø Ø Mai purta un scut – de cca. **9 kg**. Ø
încă o sulită grea, Ø și o **sabie**... Dacă le aduni pe toate(?), greutatea
pe care un triar o căra cu el *tot timpul* era de... **44 kg**. Ø Ø Ø
Imaginează-ți că ar trebui să porți în cârcă.... **doi saci de ciment** tot
timpul: la joacă.... la lucru... la baie... Ø Ø

„Vrei să fii Triar? Atunci... nepoate... **apucă-te** și... **poartă poveri** de
pe-acuma! Ø

Întrebi: Ce poveri ??? Ø la uite la bunica cum cară *lemn*ele alea...
Hai! **la-i**-le și **cară-le** tu... Ø Vezi ligheanul mare cu vișine... pe care
mama trebuie să le curețe de sâmburi?? **la-i** locul și **dă-i bătaie!** Ø
Și când termini(??) , ia mătura și **fă curtea lună**... Ø Ø Și tot așa
– vei deveni un **triar adevărat!** Ø Ø

Drept să spun... Ø **nu prea** mi-a convenit sfatul bunicului. Dar Ø
a doua zi am citit, în Plângerile lui Ieremia (3: 27), **exact** același sfat,
Ø venit de data asta din **partea Domnului**:

„Bi-ne este pentru om... să poar-te un jug în tinerețea lui!”

Păi dacă-i așa(?), Ø atunci(?) Ø – **hai** să ne facem Triari !

Chiar și **astăzi** îmi place jocul de-a războiul. Ø Dar altfel... **Nu** cu
Goliati închipuiți. Ø Ci cu **atâtea**... și **atâtea** ispite. Și... **crede-mă**,
Domnul mă ajută să dau **lovitura decisivă!**

Dacă te-am convins(?)... hotărăște-te să fii și tu Triar.

Un Triar.... Ø **pentru Domnul!**

25. Corăbierii egipteni

În toate veacurile ∅ oamenii s-au împărțit în *două categorii*: ∅ oameni *mici* ∅, și oameni **mari**. ∅ Când îi privești pe stradă(?)... nu se deosebesc nici prin statură, nici prin îmbrăcăminte ∅ și **nici** după bogăție. Îți descoperi **numai** când le cercetezi *...realizările*. Oamenii mici(?)... se mulțumesc **doar** să supraviețuiască. Și **cât mai comod** cu putință. ∅∅ Dorința lor supremă este... **să n-aibă** evenimente care să le tulbure rutina. ∅

Oamenii mari, ∅ în schimb... **nu-și găsesc** locul în „rutină”. **Ar muri** dacă i-ai pune să facă **același** lucru banal... la **nesfârșit**. ∅ Dar dacă **idealul** care îi pasionează le-ar cere să stea **o sută de ani** la aceeași corvoadă(?)... **ar sta și două sute!**... **numai** să-și împlinească visul!

Cunosc un popor... egiptenii din vechime... care au trăit chiar lângă mare. ∅ La nord(?)... aveau **Marea cea Mare**... Mediterana. ∅ La răsărit(?)... aveau Marea **Roșie**. ∅ Egiptenii iscusiți în **multe** privințe. ∅ Printre cei din vremea lor... erau **cei mai abili** constructori de corăbii. ∅ În timp ce corăbiile feniciene măsurau doar 10 m lungime, iar corăbiile grecilor **nu depășeau** 35 m, egiptenii **băteau** recordul: ∅∅ aveau corăbii lungi și de **cinci-zeci-și-doi-de-metri**.

Și acum, iată: **Maaaarea mirare** !

Grecii(?) străbăteau în *mod curent* Marea Egee... Marea Adriatică... și Marea Neagră, întemeind o **puzderie** de colonii grecești. ∅

Fenicienii (?) cu **mica** lor corăbioară... au **ieșit** din Mediterană, până acolo încât **au făcut chiar** și înconjurul Africii... plecând din Marea Roșie... și întorcându-se prin Mediterană. Iar **vestiții egipteni**... cu **mândrele** lor corăbii... – **să nu-ți vină** să crezi – **n-au ieșit nici o dată** în largul mării... fiind mulțumiți să se plimbe, Ø în sus Ø și în jos Ø pe fluviul Nil. Ø

Și te miri: **De ce?**

Șimplu!... Ceea ce-i deosebește pe oamenii mari de cei mici nu este **nici** bogăția... **nici** cunoștințele... **nici** îndemânarea... și **nici măcar** curajul. Ø Ø Deosebirea o face **un singur lucru: I-DE-A-LUL..., viziunea** care te pasionează și în care crezi **cu toată** inima. Ø Ø **Credința** în viziune însuflă **tot curajul** de care cineva are nevoie ca să spargă **toate** recordurile!

Noi? Ne socotim **fiii** lui Dumnezeu. Ø **Idealul** la care El ne cheamă depășește **cu mult** ambițiile mărunte și trecătoare: Ø să ai **freza cu gel**, costum (rochie) **de firmă**, mașină **4x4**... El ne pune înaintea idealuri înalte **în toate** domeniile vieții... și ne cheamă să fim **cap**... și **nu** coadă. Tatăl e gata să ne dea și **toată puterea**. În Isus Hristos ne-a dat **un exemplul** de urmat. Isus a făcut lucruri **nemaipomenite**, pe care **nimeni** nu le-a făcut până la El: Ø a vindecat orbii... leproșii... și a înviat morții... Și **dincolo** de **cele** mai îndrăznețe visuri, Mântuitorul ne promite **inimaginabilul**:

„**Adevărat**, adevărat vă spun... că cine **crede** în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu. Ø Ba încă... va face **altele și mai mari** decât acestea!” (Ioan 14: 12)

Auzi? Crezi ce spune Isus? Cuvântul acesta este **pentru tine**... și **pentru mine**. Ø **Oricât** de slab te vezi... tu poți face lucruri mari prin puterea Lui! El îți întinde mâna. **Apuc-o!** Și **dovedește** lumii neputințioase că Dumnezeu... **este... Dumnezeu!**

26. Diamant sau cărbune

Stau aici,... în fața dumneavoastră... ca să vă împărtășesc o descoperire recentă. Ø De când am început să cunosc oamenii(?)... am aflat că unii sunt **buni și drepti** Ø curați **ca** diamantul. Iar alții(?) **măi frate**... sunt răi și negri Ø cum e cărbunele. Să nu te atingi de ei, că și te-ai și pătat...

Odată,... la o predică,... am aflat despre un băiat... Ø Gicuță. Ø Ø De deștept(?)... era, Ø chiar mai **răsărit** ca ceilalți. Ø Dar era și **nebunatic**, din **cale afară**. Ø Ø La ore(?)... **făcea circ**. Ø Dacă voia să-l scoată din clasă(?)... Gicuță **nu** se lăsa. Ø **Nimeni** nu îndrăznea să-l ia cu sila, căci Gicuță **era fioros**... Nu se temea de **nimeni**. Ø **Curat** „cărbune”!

Când să treacă într-a șaptea(?)... n-a mai venit la școală. Ø Răsuflau cu toții ușurați: „Biine că am scăpat de el.” Ø Ø Mai târziu, printr-a 8-a, s-a auzit că Gicuță s-a dat cu pungașii la tâlhării, Ø că l-a prins poliția și acum... stătea la zdup... pentru câțiva ani buni... Deh, cărbune murdar...

Trecuseră **15 ani**... și Gicuță a reapărut în satul lui. „**Pușcăriaș înrăit**” - șopteau oamenii. Ø **Toți** fugeau din calea lui! Ø Dar Gicuță(?)... și-a *reparat* casa părintească... și s-a apucat de *treabă cinstită*. Ø Apoi(?)... își făcea drum pe la oameni... Dar **nu să-i fure**, ci să le **facă bine**. Ø La unii(?)... le repara aragazul... La bătrâni(?)... le repara ferestrele... gardul... Ø Pe *ăi mai* amărăți... îi ajuta **cu ce aveau nevoie**... Lui baba Rada i-a cumpărat o capră... „E Gicuță ăsta?” se întrebau sătenii.

„**Nici vorbă!**”, ziceau unii „**Cum** o să fie el? Doar *seamnă!* Ø Cărbunele, **oricât** l-ai spăla, **tot** cărbune rămâne...” Și totuși, **el**

era! Doar că... **nu mai era** cărbune... Devenise? ... diamant!
Așa ceva **nu există** ! – o să spuneți. *Totuși...* Am aflat la chimie
că diamantul... **ca și** cărbunele – sunt deopotrivă *Carbon*. Chimic
nici o deosebire... Diferă doar **felul** în care se aranjează atomii. La
cărbune..., atomii se lipesc unul de altul **ca niște foițe** suprapuse...
La diamant, însă(?)... atomii iau forma unor *piramide* ce se ating
doar în colțuri... creind niște *structuri spațiale*. Cărbunele(?)...
având atomii fiind *denși*, absorbe **toată** lumina... drept pentru care
ne apare „negru”. *Diamantul* însă... cu structura aerisită(?)... lasă
toată lumina să treacă prin ea... și ne apare ca „transparent”.
Cărbunele, din cauza structurii, e materialul **cel mai moale**... cu
duritate **minimă**: *unu*... *Diamantul*(?)... **tot** datorită structurii... este
cel mai dur material, cu **duritatea maximă**: **10** !

Dar **cel mai interesant** lucru este că... **tocmai cărbunele** ... **poate**
să devină diamant! Ø Cu o **singură** condiție:... să fie supus la o
temperatură **foarte înaltă** și la o presiune **extrem de mare** – acestea
fiind capabile **să-i schimbe...** „**caracterul**”...

Și revin la povestea lui Gicuță... **Câți oameni** n-om fi ca el?... Unii(?)
pe față... *Alții*(?) mai pe **ascuns**... Ø Noi zicem: „Asta e **rău de**
tot... pierdut pe veci.” Ø Ø Dar Dumnezeu îl vede **altfel**. Pentru
El(?)... toți sunt doar *Carbon*... Și **atât de mult** ne iubește... încât ne
trece **prin foc și apă**, ne **coace** în cuptorul necazurilor... Și **deodată**,
din **ticălos și rău**, ne face... **diamant curat**!

Aceasta e, dragii mei, **chiar** Evanghelia Domnului Hristos. Căci...
„Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască **ce era pierdut**”
(Luca 19: 10). Dacă am lua la inimă Evanghelia(?)... **n-am mai privi**
strâmb la „cărbune”... Am vedea în el... „**diamantul**”. I-am întinde **o**
mână ... și am **deschide poarta** Duhului Sfânt... ca să-l transforme
în ... **nestemat**.

Credeți lucrul acesta? Ø Ø Atunci(?)Ø **Haideti** să ne deschidem
inimile spre cei pierduți ! Și în ceruri(?)... **bucuria** va fi **maaaare** !
Să ne **ajute** Dumnezeu !

27. Rechinii

Știu ce gândiți despre copii... Că-s mi-ti-tei și ... **CE** știu ei?
 Aflați, domnilor, Ø că **și copii** au cap. Și... dacă le mai **și deschide**
 cineva mintea (??)... pot înțelege lucruri **mari**... pe care, ...*pardon*...
 chiar și **oameni mari** ca dv..., **NU** le pricep!

Să vă zic una. Ø Ø

Cu câțva timp în urmă... am fost în vizită la unchiul meu. Ø
Probabil că *nu-l* cunoașteți... Dar... dacă ați vedea ce **bibliotecă**
imensă are... **v-ați uimi** !! Ø Ø O, și are **muuulte** cărți interesante!!
 Odată mi-a arătat o carte... cu **tot felul** de vietățile marine: Ø
 balene... Ø pești... Ø delfini... Dar **cel mai mult** m-au captivat Ø
 Ø **rechinii**.

Unchiul mi-a povestit că sunt... *peste 400* de specii de rechini Ø
 de la unii *mărunți de tot*, Ø până la **rechinul-balenă**, lung de...**20**
m. Ø Unii trăiesc *doar* în oceane.... Alții... în ape dulci. Ø
 Unii mănâncă doar alge mărunte Ø - se cheamă plancton - Ø;
 alții mănâncă **doar carne**...
 Ø Ø

Dar două lucruri m-au uimit pe mine...

Primul...: că rechinul - *imaginați-vă* - **nu** poate da înapoi ca toți
 peștii... El poate merge **doar** înainte și **numai** înainte. Ø

Și al doilea lucru...: că rechinul **nu se poate opri** **nici zi**, **nici** noapte.
 De ce? Ø

Pentru că **n-are... vezica** înotătoare ca toți peștii... (acea bășică de aer care-i permite peștelui să se ridice la suprafață). Dacă rechinul s-ar *opri* (??)... ar cădea la fund **ca** o piatră... Ø și... s-ar **sufoca** din lipsa... circulației apei prin... *branchii*.

Ei, Ø după ce-a închis unchiul cartea..., Ø mi-a zis așa:

„Să știi, băiete, (fetițo) că rechinul...(??) e... **CA omul** fără Dumnezeu. El *nu* poate da înapoi, **chiar când** vede că a luat-o greșit... **Chiar** dacă l-ai **strânge** cu ușa... **nu** ți-ar zice: „Am greșit...; iartă-mă...”. Ø Ø ține **numai** înainte, **toot** înainte cu ticăloșia... spre *ne-no-ro-ci-rea* lui. Ø Ø

Lucru și mai rău este că... *nici* măcar **nu se poate opri** din goana lui!... N-are stare **nici** zi, **nici** noapte.

Oamenii-rechini sunt de **tot** soiul,... și *mici*... și *mari*... de **nu-i poți** dibui din prima! Ø Îi **poți** totuși recunoaște după **vorba prorocului Isaia** (48:22) „**Cei răi n-au pace...**”

La urmă,... unchiul mi-a zis: Ø

„Dacă **asa** stau lucrurile cu rechinii care ne înconjoară (???)
ascultă..., nepoate / (fetițo), vorba mea: Ø Ø

Ferește-te din calea lor!”

28. Fără cap

Sunt sigur: **Multe** lucruri știți. Ø Dar *una*,... asta pe care vreau să v-o spun,... **nu cred** c-o știți! E vorba despre o Ø *gânganie*, dintre **cele mai** neplăcute. Ø Ați văzut-o, cu siguranță,... noaptea,... mișunând prin bucătărie. Popular, se cheamă... car-ca-lac.

Da... Ø Ø Este un gândac **mizerabil**, care se simte **fericit** în **gunoaie**. Ø Totuși... el are câteva particularități **neobișnuite**...

De exemplu: Ø

Specia australiană poate ajunge până la 9 cm lungime... (Brrr... biine că nu trăim acolo...) Carcalacul de rând poate trăi **fără** hrană **mai mult** de o lună! Dacă-l ții sub apă o *jumătate* de oră și-l scoți apoi, Ø o ia la fugă de parcă **n-ar fi** pățit nimic. Și... Ø se simte **tot atât** de bine în condiții *toride*, **ca** și la temperaturi *geroase*.

Toate astea încă nu sunt **nimic**... De curând..., biologii au descoperit că Ø acest gândac *banal* poate trăi confortabil... **fără cap**... **Fă-ră Cap**!! Ø S-au făcut **nenumerate** experimente care arată că..., odată decapitat,... el își păstrează **toate** simțurile, printre care și capacitatea de a *sesiza pericolul* și de a se *ascunde*. Ø **Extraordinar!** Ø Și o duce așa **biine**... cam... o *lună*, după care... moare. Ø Dar **nu** din cauza lipsei capului, ci Ø ...din lipsa **gurii**... *Moare de foame*.

Ei, când *am aflat* această informație (??), *m-aam* gândit... și m-am *răs-gândit*. Ø Și am *ajuns* și eu la o concluzie. (Puteți să-i spuneți

...descoperire.) Anume că Ø **nu este** chiar atât de neobișnuit să trăiești fără cap. Ø Ø

Ba dimpotrivă – e un lucru la **ordinea** zilei. Sunt **atââatea** exemplare care populează bucătăriile și restaurantele, și zi, și noapte. Ø Aleargă încoace și încolo... Ø și sunt **foarte** activi, și pe căldură și pe ger. Se ghidează *perfect*, **numai** și **numai** după simțuri Ø și zici că **nu le** lipsește **nimic**. Apoi Ø Ø mor și ei, cu sufletul gol... și **nefericiți**, **lipsiți** de sensul vieții... și **flămânzi** după... **dragoste** și apartenență.

Singura deosebire e că Ø Ø **n-au șase** picioare,...ci numai două...

Faptul că trăiești (??) – **nu e** mare scofală... Și *carcalacii* trăiesc... Diferența o face doar: „**Cum** trăiești?”

Și, Ø când te gândești că... ai un cap **atât** de minunat, dotat cu puterea de a **gândi** și de a **alege**, cu capacitatea de a **făuri binele** pentru tine și pentru semenii...

Ei, dragă unchiule, dragă mătușă, Ø Ø De când cu „carcalacii”, am hotărât să investesc în ceea ce face *diferența* în viață: **capul!** Ø Să **nu crezi** că e greu, dacă *știi să citești*. Și vreau să-l umplu **nu** cu nimicuri,..... ci cu lucruri de **valoare**,... care să mă facă **om de omenie**, bun și *pentru* pământ,... dar mai ales... **bun** pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Dar matale..., **ce** zici? Ø Te hotărăști???

29. O bucată oarecare

S-a întâmplat în 1905..., în Africa de Sud,... în *apropiere* de Pretoria.

Ø

Într-o după amiază,... domnul Frederic Wells (Uells), (supraveghetorul unei mine de diamante) *dădea* să coboare prin *puțul larg* spre galerii... Ø **când** *deodată* (??) Ø ochii lui fură atrași de un... **bolovan** din peretele de lângă gura puțului... în care se reflectau *razele amurgului*. **Ei și??** **Atâția** l-au văzut înaintea lui... Și **el însuși** a trecut pe lângă bolovan **de atâtea** ori.

De data aceea, însă, Ø domnul Uells fu **stârnit** de curiozitate. Ø

Întinzând mâna,... *reuși* să-l **desprindă** din zid. Ø Ø **Aș!**.. Era o *bucată* masivă de *sticlă*, ajunsă... **cine** știe cum între straturi. Ø Și totuși...

Când ajunse la birou și-l examinează mai atent,(??) Ø îl cuprinsese leșinul... Se așeză în grabă... În mână (??) Ø ținea **cea mai mare bucată de diamant brut**... găsit vreodată,... în greutate de aproape **1 kg.** Ø Uluit, a chemat pe experții din zonă împreună cu un corp de paznici înarmați, ca să aperse **incredibila descoperire**.

Diamantul a fost numit „*Cullinan*”... El valora aproape... **un milion și jumătate** de dolari. Din el,... bijuterii din Amsterdam au tăiat **mai multe** diamante *uriașe*, Ø ca... „*Steaua Africii*”... și altele mai mici. Ele împodobesc *sceptrul și coroana* reginei Angliei.

Oare **câți** muncitori și experți **n-au trecut** pe lângă gura puțului, **fără** să-l bage în seamă? Ø

Oare **câți ar fi dorit** să **nu** se mai frece de el... atunci când intrau în mină? Se putea **foarte** bine ca cineva,... **supărat**,... să-l fi luat și să-l fi... **aruncat**, cu **ciudă**,... în tomberonul cu deșeuri.

Ø Ø

Din fericire,... **nu** s-a întâmplat asta... Dar știu **sigur** că **nenumărate** diamante,... cu aspect **neatrăgător**..., au fost *date la o parte și lăsate* în groapa destinului fără perspectivă.

Știți la cine mă gândesc? Ø Ø

Priviți spre mine... Gândiți: „Eh, un *copil* oarecare, ca **atâția alți** copii obișnuiți, **fără** cine știe ce valoare.... O *simplică* piatră sau... Ø un **ciob înșelător**.

„Ah, **copiii... Numa' necazuri!**” – se plângea un dascăl de elevii lui. Pentru el(?), **nu** valorau mai mult ca ...boțul de piatră sticloasă ce-ți stă în cale.

Oare **cum** ar arăta lumea de mâine..., dacă i-am privi cu *ochii* domnului Well?

Să vă spun eu: Ø Unii,... chiar dintre **cei mai nepromițători**, au avut șansa să-i **descopere** ceva și să-i **șlefuiască**, și au ajuns Ø Ø președinți de stat (ca Franklin Roosevelt),... **scriitori** (ca Hellen Keller),... campioni (ca Glenn Cunningham),... **savanți** (ca Einstein),... **inventatori** (ca Edison),... **muzicieni** (Beethoven)...

Vreți să îmbogățiți lumea cu diamante???

Vreți s-o faceți **mai bună**?

Atunci... **acordați** un zâmbet copilului de pe stradă... **Spuneți** micuților o încurajare... Luați-vă *timp* și **ascultați** întrebările lor... Și, vă asigur..., că Cerul vă va înscris numele vostru alături de **cei mai mari bijutieri**. Ø

lar inima voastră... va fi **plină de bucurie**, **cât nu încap!**

30. Un măr pe zi

Vă plac merele??? Ø

Mmmm... Ce **bune** sunt ele, când ți-e **sete**..., când ți-e **foame**...
Țara noastră bună are **multe** livezi..., și mere(??), găsești... **peste tot!** Am auzit că-s **cele mai ieftine** fructe. Și încă le ai la îndemână **totdeauna**..., fie iarnă,... fie vară. Ø Ø

Acum să vă pun acum o întrebare: Azi... ați mâncat un măr? Ø

Dar ieri? Ø Ø Sincer!....

Ø Ø Ø

Într-o toamnă *rece* și *plioasă*..., Ø o echipă de cercetători de la Universitatea de stat din *Michigan* (Mișigă) au chemat **1.300** de studenți voluntari... și *i-au pus* să mănânce,... **zilnic**, câte un măr.
Ø

După *nu* mai mult de **trei săptămâni**, le-au făcut **toate analizele** medicale... **Toate!** Ø

În același timp, i-au trecut prin analize **și pe ceilalți** studenți...
Și(??)... **Ce** să vezi?

Aproape toți cei 1.300 care au mâncat **zilnic** câte un măr..., Ø n-aveau treabă cu gripa..., guturaiul... sau *virozele* toamnei. Ø În schimb..., ceilalți erau în **mare parte**... *chinuiți* de gripă.

Diferența (??)... o făcea *un măr pe zi*. Și ca să-l mănânci(??), **nu-ți** ia mai mult de... 5 minute.

Când am *auzit* de acest studiu(??), m-am gândit la o lecție **muuult mai** importantă:

Sufletul tău,... ca și trupul..., este *amenințat* de **stres...**, **descurajări** și *alte* probleme, care... Ø te **îm-bol-nă-vesc**. Ø **Vrei** să ai un suflet sănătos?

Dacă da(??)... atunci **ia Biblia** și citește un *Psalm* Ø sau... vreun **alt** capitol. Ø ai **totdeauna** la îndemână,... fie în vreme bună,... fie în strâmtorare. Și **nu-ți** ia mult de... **5** – 10 minute. Dar... Ø *citește-o zilnic*. Ø Și, după ...trei săptămâni,... vei *vedea* cum microbii sufletului *pier*, iar în inima ta... se așterne **paaceea**,... o pace pe care **niciunul** din oamenii *neglijenți*... și *grăbiți*... n-o va avea. Ø Ø

Da..., e un *lucru mic*, dar **efectul** (??)Ø – este **maare**. **Atât de** mare, încât, în *mijlocul* furtunilor, Ø vei vedea **soarele** luminând. Încearcă numai !

31. Versailles (Se citește Ver-sâi)

Știți care este... **cel mai mare...** și **cel mai celebru** palat din lume?
 Ø Ø *Nici eu n-am știut, până când n-am citit despre el.*

Imaginați-vă că acoperă... **80** de km², un teritoriu *mai mare* decât **însuși** Parisul propriu-zis! A fost reședința... **celor mai risipitori** și **lumești** monarhi pe care i-a cunoscut omenirea.... Ați **ghicit**? Ø Ø
 Este... **Ver-sai-ul...** **faimoșilor** Ludovici.

Construcția lui a început prin 1624... Și în 1793, când ultimul rege, Ludovic al 16-lea, a fost ghi-lo-ti-nat, **încă** *nu era* terminat. (A fost terminat abia în sec. 20). Ø

Cei aproximativ **cinci milioane** de turiști care vizitează Versai-ul anual,... îl socotesc drept **una** din **minunile** lumii... Și cu **ce impresii** pleacă ei de acolo? Ø

Să vă spun *impresiile mele*, după cele citite. Ø

Într-un *singur* an, 1683, pe timpul lui Ludovic al 14-lea, **36.000** de muncitori lucrau **ca robii**. Pe lângă construcțiile de la palat, ei au sădit **25.000 arbori mari**, Ø au construit o *rețea* de canale pentru ca apele Senei să alimenteze *artezienele...*, Ø și multe altele... Ø Numărul vieților omenești sacrificate în acea perioadă este *necunoscut*... Regele avusese grijă ca,... în rapoarte,... să figureze *minimum*, Ø **doar 1.000**, Ø ca să-l scutească de plata pensiei pentru bietele văduve.

Ghizii *ascund* faptul... că regii din palat... duceau o **viață mizerabilă**,... în **ciuda** strălucirii aparente... În timpul domniei de 72 de ani a... „**regelui-soare**”, luxul și plăcerile concureau cu **mirosul îngrozitor** de pe coridoare.... Imaginați-vă numai: Ø pentru miile de oameni ce locuiau sau vizitau palatul Ø Ø nu exista **nici măcar** o **singură** toaletă. Ø

Cu timpul..., *risipa* de la Versai reușise să strângă o *datorie națională* de... **13 miliarde** de dolari,.... fapt ce a împins Franța în *faliment*,... a adus poporul la **sapă de lemn**,... **declanșând** astfel... **Revoluția... franceză**.

Drumul **goanei** după bogăție... este costisitor... Îți fură **banii**... Îți fură **anii**... Îți fură **pacea**... Iar la urmă..., Ø te lasă *nefericit*,... *mizer*... **deziluzionat**. Ø Pe deasupra, mai stârnește **și invidia** gloatelor, ... care, dacă ar avea ocazia,... te-ar **linșa**.

Obosită de *atâta* fast și lux, Ø Maria Antoaneta... (soția ultimului rege, Ludovic al 16-lea) - și-a *construit* în *preajma* palatului... Ø o *casă* de țară,... modestă,... în care **se refugia** din când în când, Ø departe de ochii lumii. Ø Înconjurată doar de *câteva* prietene,... se îmbrăca în țărancă,... mulgea vaca și căuta *viața simplă* după care **tânjea**. **O**,... **cât ar fi** dorit să se împărtășească de viața **omului de rând**, ... care **nu are** ce pierde... Dar Ø **n-a** apucat s-o aibă: Ø a sfârșit în *ghi-lo-ti-nă*.

Ferice e omul care *ia* la inimă sfatul **Înțeleptului** Solomon:
„**O**, *deșertăciune* a *deșertăciunilor*... **Totul** este *deșertăciune* și **goană** după vânt...” Ø Însă „**Ferice** de omul care-și **pune încrederea** în Domnul!” (Eclesiastul 1: 2,14; Psalm 34:8)

32. Rege în Babilon

Dacă aş avea ocazia,... aş întreba pe cei de seama mea,... sau generația părinților lor, Ø dacă **au auzit** de... **Rudolph** Valentino (actor, 1930), Ø de Nadia **Grey** (actriță româncă la Hollywood, 1950), Ø Jean Marais (**Maree**) (actor, 1960), Ø **Smaranda** Brăescu (parașutistă) Ø... Hector **Scarone** (vedetă fotbalist, Uruguay), Ø sau de... **Garrincea** (vedetă fotbalist, Brazilia)? Ø Ø Probabil că **majoritatea covârșitoare** ar... *ridica* din umeri: „Hmm... Indivizi din *marele* anonim.”

Cât de șocați ar rămâne să *află* că... toți aceștia... au fost **stele** de **prima mână**, Ø legende ale filmului... sau fotbalului, Ø *adorati* de o **lume** întreagă. Ø Ø

De ce nimeni nu-și mai aduce aminte de ei??? Ø Ø

Curios (curioasă),(???) ... am *deschis* computerul și am căutat la: „**Celebrități... uitate**”. Ø

Nu vă vine să credeți! Ø **Mii** de pagini de internet cu... **alte mii** de nume... care au *trudit* și și-au *cheltuit* tinerețea, **talentele** și **toate** energiile... ca să devină **celebri**...

Iar după numai *câțiva* ani, Ø Ø să **cadă** în uitare... Ø

Istoria Babilonului îmi amintește de un obicei... **foarte** ciudat. Ø

În *fiecare* primăvară,... de sărbătoarea Anului Nou,... regele era dezbrăcat de mantia, coroana și sceptrul lui... Ø iar *marele* preot

al lui Marduk (???)... punea... un **om de rând** în locul lui. Acesta urma să domnească **o singură** zi,... Ø pentru ca,... la **sfârșitul** zilei,... omul să fie **junghiat** și adus ca **jertfă** zeilor. Ø Ø

Te **scuturi** de o așa „cinste”... N-ai vrea, în **ruptul** capului, să fii **rege-de-o-zi**. Ø Cu toate acestea,... oare **nu tocmai** pentru **aceasta** se străduiește **orice** om? ... Nu **toți** vor să ajungă „sus”...? ...să-și audă numele rostit de **mulțimi**?... să se **îmbete** de **glorie**,... ca bietul rege-de-o-zi??

Ca după aceea – să urmeze... **frustrarea**? Ø Ø

Spunea un gânditor:

„Nefericit **nu e** omul care trăiește cu puțin..., Ø ci acela care,... după ce a **avut totul**,... trăiește cu puțin...” Amărăciunea stă în **pierdere**: că... **ai fost**... și **nu** mai ești;... că **ai avut**... și **nu** mai ai! Ø

Babilonul(???)... **demult** nu mai e. Ø Dar **obiceiul** lui a rămas,... spre nefericirea oamenilor.

Păi, dacă **slava lumii... trece**, lăsând în urmă **amărăciune**... și **frustrare**,... **n-ar fi** rațional să investim în ceea ce **rămâne**??? Ø
Întrebi: „**În ce**??”

Nu în **faimă** și **averi**..., ci în lucrurile care **înnobilează** și care țin de **omul din lăuntru**:... **dreptate**, Ø **bunătate**, Ø **înfrânare**, Ø **curăție de caracter**... Ø Ø

Dacă te **atrage** această perspectivă, **află** că **Dumnezeu ți-a promis**:

„Cei înțelepți vor străluci **ca strălucirea** cerului, și... ca **stelele**, în veac și în **veci de veci**.” (Daniel 12:3)

33. Filipa

Într-o seară,... pe când noi, copiii, ne certam... pentru o *piesă* Lego, Ø bunicul ne-a chemat la el să ne spună o poveste. Ø De fapt,... ce ne povestea (??), **chiar** s-a **întâmpat** ! Ø
 Cândva *demult*, Ø în 1346,... pe când regii se băteau să *cucerească țări*... și împărății, Ø un rege englez - Edward al III-lea - împreună cu o **oaste mare**..., debarcase pe coasta Franței... Voia **cu orice preț** coroana unchiului său, Filip al VI-lea... Drept care,... și-a întins armata în fața cetății Calais (Cal-lee). Ø Dar în cetate erau oameni **viteji**,... și **n-a putut**-o lua.

Atunci **ce** s-a gândit Edward?? Ø „Am s-o *împresor*... Am să **înfometez** locuitorii... Și când o să **urle de** foame,... vor preda cetatea de bună-voie.”

Și a trecut o lună,... *două*,... **nouă**... Era **mult prea mult** pentru ambițiosul Edward... Mânia lui **creștea** din zi în zi. „Când voi intra în cetate,(??)... am să-i **măcelăresc** pe toți!” Ø

Unsprezece luni au rezistat apărătorii... până când Ø au început să **moară** de foame... Atunci... au trimis o *ambasadă*... ca să ceară pace. Erau **gata** să predea cetatea, cu o **singură** rugămintă: „**Cruță** locuitorii!” Ø Ø

Pentru că Edward se socotea „creștin” (*ce mai creștin !*), a căzut la învoială... Ø Cu o condiție:... ca șase din **cei mai de văz** cetățeni

să vină la cortul său și să-i predea cheile orașului. Ø Dar să **nu** vină oricum, ci îmbrăcați în saci, cu funii în jurul gâtului,... ca să-i **spânzure** înaintea cetății. Ø
Când mulțimea a auzit cererea lui Edward,(??)... **a izbucnit** în jelanie. Ø „Să moară chiar **cei mai vrednici** și mai viteji!” Ø Ø

Primul a ridicat mâna nobilul Eustațiu:... „*Voi muri* pentru cetate!”
... Alți cinci i-au urmat exemplul. Și... au pornit spre tabăra engleză.
Ø Ø
Edward privea cu *satisfacție* la cei **șase-amărâți**, slaabi și înfomețați,...
cu funiile *legănându-se* de gât. Ø Când ei au îngenucheat,...
regele dădu porunca **să-i spânzure...**

Deodată... se întâmplă ceva **neasteptat...**, care-l făcu pe Edward să dea *doi pași* înapoi. La picioarele sale se aruncă o femeie în ținută nobilă. Ø Era chiar *Filipa*, **buna** lui soție... *Înlăcrimată*, îl implora:
„**O...** **Îndură-te** de acești nefericiți. Pentru mine! **dă-le** viața...” Ø
Descumpănit... Edward o ridică și-i șopti: „Aș fi vrut **să nu fii aici** în clipele acestea...” Ø

După clipe *luungi* de gândire, Ø plictisit, Ø făcu un semn din mână: „Să fie eliberați!” Ø Ø

La urmă, bunicul ne-a privit pe fiecare în ochi. Ø „*Înțelegeți voi* de ce v-am spus *povestea*??? ... Voi vă *certați* pentru un *nimic*, și...
„**fiecare** are dreptate”! Ø Dar există un lucru **mai mare** decât dreptatea... E **mila!**... *Numai ea* stinge certurile... Ø **De ce** n-ai fi tu ca Filipa?... Și tu?... Și tu?” Ø
Apoi... a luat Biblia... și ne-a citit un text, pe care **nu-l voi uita niciodată:**

„Ferice de *făcătorii de pace...*, căci ei vor fi chemați... **fii** ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9)

34. Costa Concordia

La o oră de dirigenție (de psihologie),... doamna profesoară ne-a dat un test de auto-evaluare:... „Care... este... opinia ta... Ø despre **tine** însuși?” Ø Ø Erau 12 întrebări inteligente, la care puteam alege... un punctaj între 1... și 10. Ø Ø După completarea lui (??)... doamna ne-a cerut *scorul*. Ø Ciudat e că,... **deși** în clasă sunt elevi de **toaate** categoriile,(??)... **scorul tuturor** țintea camm... Ø spre punc-ta-jul ma-xim... La urmă..., profa ne-a povestit un *caz*, merit să ne aducă la realitate. Ø Ø

Într-o *seară* frumoasă de iarnă mediteraneană,... pe 13 ianuarie 2012,... „**Costa Concordia**”, un vas **uriaș** de croazieră, (cu **21** de metri **mai lung** decât Titanicul,...) plimba... de-a lungul coastei italiene... 3.229 de pasageri. Ø Căpitanul vasului,... Francesco Schettino (Skeittino),... era un marinar cu o *bogată* experiență... Pentru că bătuse de **multe ori** ruta aceea, era **prea sigur** pe sine... Atât de sigur (??) Ø încât și-a permis să *înrerupă* sistemul de alarmă automat,... să *cheme* lângă el... o *dudue* care să-l descânte; Ø și, **pentru ea**,... să devieze *zdravăn* ruta, Ø ca să-i fie mai romanntic... Ø Ø

Abia a trecut o *jumătate* de oră (??)... că vaporul **s-a izbit** de stâncile insulei din apropiere. Ø Ce-a urmat (??) ... a fost un **dezastru**. Apa a inundat sala de mașini,... luminile s-au stins,... iar vaporul s-a înclinat **cu totul** într-o parte. Ø În *panica* stârniță, romanticul căpitan Ø a părăsit vasul,... lăsând **sute** de oameni...

urlând panicați pe bord. Ø Din fericire, alții de pe coastă le-au sărit în ajutor, salvând pe cei mai mulți. Ø Pentru nebunia căpitanului, superbul vas cu 13 punți,... care a costat **jumătate de miliard** de Euro,... a ajuns la casare. Ø Dar ce e mai dureros: Ø **32** de oameni și-au pierdut viața în catastrofă! Ø Ø

La această oră... tribunalul încă îl judecă pe Skeittino... Dar **chiar și** o sentință de 20 de ani de închisoare... nu va înțelepți pe nimeni dacă nu înțelegem... **CAUZA** Ø : „De ce s-a întâmplat așa ceva?” Ø Ø

Voi... **ce** credeți? Ø Ø Ø

Să vă ajut:... (1) Știați că cele mai multe accidente de mașină **nu** se datorează condițiilor nefavorabile... (zăpadă, polei, ploaie, ceață...), **nici exploziilor** de cauciuc, Ø ci... vitezei și neglijenței? Ø Ø Și (2)... Știați că șoferii ajung vitezomani sau neglijenți **numai** când se cred **grozavi**, Ø „macio”, Ø **prea siguri** pe ei? Ø Ø

A avea o părere **prea bună** despre tine este lucru **foarte** periculos. Te vei vedea mereu **deasupra** celorlalți, Ø vei deveni **arogant** și **agresiv**... și **nu vei** mai percepe corect realitatea. Ø **Nu vei** mai fi în stare să-ți vezi greșelile și limitele, astfel încât... **vei înceta** să mai crești. Ø Ba chiar,... te vei **pi-per-ni-ci**... și vei fi **mic** în ochii tuturor... Ca atare (??)... vei fi **frustrat**... și vei trăi o viață **nenorocită**.

Oare **degeaba** zicea înțeleptul Solomon (??)... : „Dacă vezi un om care... se crede înțelept (??)... , poți să ai **mai multă** nădejde pentru un **nebu**n ... decât pentru el.” Ø

Deci,... atunci când te privești în oglindă,... **caută** motive să fii realist !

35. Teologii și bărbierii

Cu ocazia deschiderii anului școlar (?)..., mama mea a auzit o discuție. ∅ ∅ Două doamne căutau să *convingă* o **altă** mămică... despre **inutilitatea** creștinismului. ∅ „**Ce** atâta... „Dumnezeu!“... Ce tot „Biblie” și „Hristos”?!... Trăim **alte** vremuri, doamnă...” ∅ ∅

Acasă..., mama și tata au *reluat* discuția.

„Dar **de ce** este lumea **atât** de înverșunată împotriva lui Dumnezeu?”, i-am întrebat eu. „**De ce**-L urăsc?”

Tata mi-a spus atunci *mai multe* lucruri,... din care am să vă povestesc **doar** unul. ∅ ∅

În 1215... Papa a convocat „**Marele conciliu** de la Lateran”, ca să organizeze... ∅ **a 5-a cruciadă**... ∅ Printre altele..., s-a votat și un *canon*... care... **interzicea** clericilor-medici să mai practice **chirurgia**. (Apropo: ∅ pe-atunci... medicina o făceau (?))... **tot** clericii)... Motivul? ∅ ∅ Cică... fiind oameni ai *credinței*... „**nu** era potrivit să verse sânge”. ∅ ∅

Dar operațiile ?? **Cine** avea să mai scoată măsele?... **Cine** avea să îndrepte oase rupte,... sau să curețe rănilor-?? ∅

Ei!... asta **nu** mai era treaba lor!! ∅ Și uite-așa... toate astea au rămas pe seama **singurului** care mai mânuia cuțitul... anume... **bărbierul**. Iată cum, pe lângă „*nobila medicină înaltă*”, s-a născut... **umila chirurgie**.

Modul în care chirurgii operau... era primitiv,... barbar. ∅ Imaginați-

vă: orice operație începea cu ... anestezia: „**Поч!**”, ∅ o lovitură în cap cu **ditamai** ciocanul de lemn. ∅ ∅

Se întreba un istoric: „Oare... **cu câte** secole a reușit... *venerabilul* conciliu... să **întârzie** apariția chirurgiei moderne?→?” ∅

Acum... o să mă întrebați:

„**Ce-are** a face „chirurgia”... cu „**ura** împotriva creștinismului”?”

Iată explicația: ∅ De sute de ani, teologii lumii..., oamenii luminați,... iubitori de... *Exegeze și limbi vechi*,... au considerat că e... *înjositor* să predice Evanghelia. ∅ Cum *milioane* de oameni **nici** n-auziseră de... Evanghelie, ∅ de mila lui Dumnezeu, ∅ de har ∅ sau iertare, ∅ ∅ au apărut *bunii „bărbieri”* ai credinței ∅ – laici neinstruiți... Primitiv,... mesajul lor a *adus totuși* speranță păcătoșilor. ∅ În multe cazuri însă,... interpretările lor, ca loviturile cu „ciocanul de lemn”,... au creat **noi** religii și secte. Istoria creștinismului **abundă** de aberații și erezii...

Dar **nu e** gata! Dacă, între timp, chirurgia a fost *integrată* în știința medicală... și a progresat până la *culmi nebănuite*, (??)... teologia a rămas *izolată* în... **sferile** înalte. ∅ Clerul ??? o **ține** înaintea cu *liturghii* și ritualuri,... iar *umilii „bărbieri”* care au rămas să predice Evanghelia...?? ∅ o predică **stângaci** și cu limbă de lemn... Iată cum **minunatele** adevăruri ale Evangheliei sunt *ignore* de mulțimi... ∅ Iar lumea?... Se întoarce **tot mai mult** spre păgânism.

Teologii... *afundați* în lectura **vechilor** sururi...→?? sunt **greu** de schimbat. Așa că... noi câțiva... ne-am gândit să **punem** mâna pe Biblie, ∅ s-o mâncăm, ∅ și-apoi... s-o spunem lumii **așa** cum scrie, ∅ **fără** panglicăriile omenești. ∅

Și... când vom veni ∅ ∅ ne veți primi??

36. Două coroane

Unchiul meu, Stelică, este filatelist. Ø

Când merg pe la el (??)... *îmi place* să mă uit prin clasoarele lui.
Ø Odată... mi-a atras atenția o *serie* de timbre cu **același** chip frumos. Ø Ø „E regina Elisabeta a 2-a,” - mi-a zis unchiul - „... Regina Angliei!”. Ø Ø

„O!... Ce coroană frumoasă are!”... am zis eu. Ø
Atunci unchiul Stelică mi-a povestit că,... în 1953,... în ziua încoronării,... Elisabeta a purtat **trei coroane**,... *nu* una.

„În drumul spre catedrală (??), a purtat... **diadema cu diamante** a străbunicii ei,... regina Victoria.

În catedrală, la **încoronare**, Ø a purtat... **coroana sfântului Edward**,... din **aur masiv**, încrustată cu *perle*.

Iar la ieșirea din catedrală (??)... regina și-a luat **coroana imperială** din argint... cu bentiță de **blană de hermină**. Este chiar coroana pe care o vezi în timbre!”

Acasă,... le-am povestit părinților despre **cele trei** coroane ale reginei. Ø „Mi-ar fi plăcut și **mie** să fiu... o **regină**... Să port o *coroană*...” Ø Ø

Ochii mamei s-au umezit. Ø M-a strâns în brațe și mi-a zis:
„Fetița mea, tu ești fiică **de Rege**.... Tatăl tău.... este **Împăratul**
Împăraților!... Vei purta **și tu** o coroană...” Ø

„**Când?**” am tresărit eu.

Mama m-a luat de mână,... ne-am așezat pe canapea... și mi-a povestit că.... în **Cartea Cărților**, în **Biblie**,... se vorbește despre **două** coroane.

Una... se cheamă „**Stéfanos**” și reprezintă o *cunună de lauri*. Era coroana **biruitorilor** pe care o purtau când se întorceau **victorioși** din bătălie.

Iar a doua.... este „**Diádema**”,... coroana de aur,... pe care o purtau... **doar** împărații.

„Vezi tu...? *Acum* este vremea când se dă... *cununa de lauri*...
Trebuie să fii **biruitoare**, Ø să învingi **minciuna**, Ø **răutatea**, Ø **ura**.. Ø. Și atunci, când va veni Isus, Ø El îți va pune pe frunte „**Diádema**”, ØØ ca să domnești împreună cu El **toată** veșnicia!”
Ø Ø Ø

Când i-am povestit unchiului Stelică ce mi-a spus mama, Ø a scos din clasor un timbru.... cu regina Elisabeta... și mi-a zis:
„**la-o** și pune-o bine... la vedere... Să nu uiți **niciodată**... că tu... **trebuie** să fii regină! Ø Coroana.... te *așteaptă!*”

37. Columb

Cine n-a auzit de Cristofor Columb??? *descoperitorul Lumii*
Noi,... cel care a **schimbat** geografia pământului și a inaugurat...
Epoca modernă... Ø

Istoria *primei* călătorii spre America este... **palpitantă**,... mai ales
prin detaliile pe care.... **majoritatea nu** le cunoaște. Ø Ø

* Primul detaliu Ø privește... sponsorizarea expediției. Din 1485
și... **până** în 1492,... Columb încercase **de șapte** ori să obțină
susținerea de la unul din **regii** pământului.

De **două** ori a apelat la regele Portugaliei... o *dată* la ducele de
Genova... o *dată* la ducele de Veneția... o *dată* la regele Angliei și
de două ori la regii Spaniei. Ø Ø

Și **tot de șapte** ori a fost respins! **De ce?**
...Ehei,... veșnica problemă:... Ø **Neîncrederea**... Ø și **mai** ales...
BANII !! Ø Ø

Costa **chiar atât** de mult? Ø Ø **O**, da! Cât... Ø ...*trei* oște
la curtea Izabellei.

* Al doilea detaliu: Ø Ø La *patru* zile după ce a fost respins
ultima dată (??)... Columb a fost întors din drum de trimisul
regelui:

(solemn): „Ferdinand și Izabella acceptă, totuși, propunerea...”

Să fi *renunțat* ei la câteva banchete, în favoarea călătoriei?? **A, nu!**
În schimb, Ø s-au oferit **trei evrei** bogați din Spania ca să preia **toate** cheltuielile.

* Și al treilea detaliu: Ø Ø **De unde** găsea Columb **atâta** perseverență, ca **șapte ani** să bată pe la porțile mai *marilor* Europei? Ø Ø Din *visele* lui? **Nu:** Un visător... se descurajează ușor. Dar Columb Ø era... Ø **evreu**, în ascuns. Ø Ø Pe-atunci, evreii erau *vânați* și **arși pe** rug de *inchiziție*. Ø Speranța de a găsi un **loc de scăpare** pentru evreii hăituiți... l-a **îndârjit** pe Columb să **nu** se lase. Ø Și a **reușit!**
Ø Ø Ø

Acum, să ne gândim... În timp ce lumea e *gata* să arunce **averi** pentru banchete și distracții... *risipind* anii și tinerețea cu nimicuri... cei care caută o **patrie mai bună**, fac un **singur** lucru: Ø dau **totul** la o parte... Urmăresc doar **ținta** lor Ø și, prin *credință* și stăruință,... **reușesc**... cu ajutorul lui Dumnezeu.

Prietene... Ø Este destul să cauți din **toată** inima ta să atingi *ținte înalte*,... că **întotdeauna** se vor găsi în jurul tău oameni.... **gata** să te susțină.

Fii tare! Ø Ø Urmărește ținta! Ø Ø **Nu** te lăsa! *Alții* ți se vor alătura. Ø Ø Viitorul (??)... îl făurești **tu!**
○ lume nouă... te așteaptă!

38. Spitalul

Am un prieten mai mare.... Ø E chiar *mare*... și este... **doctor!**...
 Vine *uneori* pe la noi și atunci... *vorbit* de toate. Ø El a povestit
 un lucru care,... ce să zic..., m-a cam **speriat**... El spunea că prin...
1880, Ø **jumătate** din **toți** englezii care se internau în spital Ø
 Ø mureau... din cauza **bolilor** - **luate din** spital. Cică *mai mulți*
mureau din cei internați... decât cei ce se doftoriceau acasă.
 Probabil că întrebi: *De ce?* ØØ Simplu:... pentru că *cei de*
atunci... **habar n-aveau** de regulile de igienă.... *Nu prea* se știa încă
 de **microbi**... și *contaminare*.

Ø să spuneți: „**Ce biiiine** că trăim în secolul XXI !” Ø Ø
Stați !... și **nu** vă speriați de ce vă voi spune: Ø

Din cele **35 de milioane** care se internează **anual** în spitalele
 americane, Ø cam **2 milioane** ies din spital cu o **altă** boală, pe
 care au *luat-o de acolo*. Iar aceste *infecții* spitalicești sunt **mortale**...
 pentru cca. **15.000** de americani! Ø **An** de an! Ø *Nu vorbim*
 de Uganda, ci de *Statele Unite!*

Toate acestea vi le-am povestit... cu gândul la o **altă** tragedie... Ø
 una care se petrece *chiar azi*,... într-un **alt fel** de spital. Ø Și **chiar**
în România. Ghiciți?

Hmm... Este Bi-se-ri-ca. Ø Aici vin *oamenii* să se *vindece* de
păcat... și de *pornirile* lor rele. Ø Vin cu **speranța** că viața lor... va lua

o altă întorsătură. Și... **ce găesc** în unele biserici??? Ø Ø
Boli spirituale... **O, nu!** Nu mă gândesc la „**cancere**”... ca *beția*,...
uciderea,... sau... *adulterul*. Mă gândesc doar la... **păcate** ușoare... ca
banala gripă...

Știați că, în 1918,... epidemia de gripă a ucis... Ø Ø **53 milioane**
de oameni! Ø Gripa (??)... este *multe* feluri: *porcină*... *cabalină*...
canină... **umană**... *aviară*... pe care le-aș traduce cu: Ø *mândria*,
Ø *bârfa*, Ø *egoismul*, Ø *indiferența*, Ø *lipsa dragostei*...

Ce e de făcut?

Nu e destul doar **tu** să nu fii bolnav. Ø Dacă îți **pa-să** de **miile** de
suflete care **pleacă** din Biserică *chiar* mai **bolnave** decât au venit...
Ø fii **tu** o lumină... și sarea pământului. Ø Fii *unul* care aduce
dragoste... **bunătate**... **pace**... **îndeluuungă răbdare** între oamenii...
care-și zic „creștini”.

Dacă te-ai *hotărî* pentru asta Ø , și dacă și **prietenii** tăi ți s-ar
alătura, **câtă** vindecare s-ar răspândi,... **ca** valorile mării.
Ține minte!

Pentru cauza bună (??) **nu e destul** să fii de acord.... *Trebuie* să
devi **activ! Luptător!**

39. Mireasa albă

Nunțile... sunt **evenimente mari!** Ø Sunt ocazii când **nimeni** nu ar refuza o invitație. Ø Ø

Câtă **lume!**.... Câtă **bucurie!** Dacă se varsă și lacrimi(???)... sunt **doar** de bucurie. Ø

Ați auzit cumva de o nuntă cu ...**nuntași u-lu-iți** și speriați? Ø Ø Desigur, nu!

Și **totuși**,.... eu cunosc una!

Era în 10 iulie, 1559,.... la curtea regelui Franței. Ø Era o sărbătoare la care veniseră **multe** capete încoronate.... În catedrala Notre Dame,... tinerelul Francisc se căsătorește cu adolescenta *Maria Stuart*, regina Scoției. Ø *Muzica* răsună!... Veselia era în toi!Când... „Ah, **iată: Vine mireasa!**”

Dar... **ce** se întâmplă?? Ø Ø Fata purta o rochie de o culoare pe care **nici o mireasă** până la ea n-a mai purtat-o! (*însăpăimântat*) Venise... cu o *rochie de doliu!*!

Un *murmur* de uluială trecu prin mulțime. Ø Prin fața ochilor speriați,... (*luminos*) Maria... pășea senină... într-o **minunată** rochie **albă** ... cu dantelă. Ø Ø Ø

Ei,... nici eu n-am știut că,... în Evul Mediu,... culoarea albă era... culoarea doliului! Maria, o fată **foarte** cultă... (vorbea șase limbi,... cânta din lăută,... scria poezii... și citea cărțile înțelepților)... iubise **dintotdeauna** culoarea purității. Ø Și acum, în **ceasul suprem** al unei fete, se hotărî să schimbe tradițiile: Să **schimbe doliul**.... în **speranță**, **lumină** și **bucurie**. Fără să știe, Maria instaura o **nouă** viziune: De la ea încoace, *toate* miresele din lume poartă rochii albe, *imaculate*. Vrînd-nevrînd, gândurile acestea m-au dus în altă parte. Ați ghicit? Ø Ø

Mă gândesc la Isus... (*profund*) Când ceasul Lui suprem a venit,... a decis să îmbrace moartea:... **moartea mea** ...peste Viața Lui. Ø Și astfel,... cu „**moartea pe moarte călcând**”,... a transformat *haina morții* în *veșmântul unirii* noastre cu Dumnezeu!

Doliul (???) s-a transformat în **veșnică bucurie!!!** Ø Ø

De-atunci încoace,... *toți* cei îndrăgostiți de viață aleg să îmbrace *veșmântul* Lui. **Cum?** Răspunde Apostolul Pavel: (*solemn și rar!*)

„Nu știți că *toți* câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în *moartea* Lui?..... Noi deci,... prin botezul în *moartea* Lui, am fost *îngropați* împreună cu El, Ø pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți..., **să trăim și noi** o viață nouă.” (Romani 6: 3-4)
Ø Ø Ø

Mi-nu-na-tă transformare!

40. Steaua lui David

Erau vremuri grele!

În zorii zile de 9 aprilie, 1940.... Germania nazistă *năvălea* în Danemarca - țară neutră ! - **încălcând** astfel *pactul* de neagresiune.... semnat cu **numai** un an în urmă. Ø Ø

Dimineața,... cei aproape **patru milioane** de danezi s-au trezit într-un **alt** peisaj.... În sud, dinspre uscat... Ø și în răsărit, dinspre mare, Ø mișunau *soldați SS*. Ø

Neavând o armată regulată (??)... Danemarca **n-a** putut opune rezistență și *s-a predat*.... Nu și-a predat însă *demnitatea* și *respectul* pentru oameni. Ø Ø

Deși guvernul,... strâns cu ușa,... a acceptat o oarecare colaborare cu Germania,..... **a opus** totuși **rezistență** constantă față de pretențiile lui Hitler. În 1942, când Führerul le-a cerut să interzică adunările publice și grevele, și să instituie cenzura, Ø guvernul s-a împotrivit.... În consecință,..... Hitler l-a dizolvat și a instituit **legea marțială**.... Printre *primele* măsuri a fost să oblige pe **toți evreii** să poarte pe piept,.... ca semn de recunoaștere,.... **steaua lui David**. Ø

Ce a urmat(??)... a fost **unic** în **toată** istoria războiului. Ø Ø
La doar *câteva* ore de la anunțarea ordinului,(??) regele danez Christian al X-lea a ieșit în stradă Ø Ø Ø **cu steaua lui David** pe piept.... În fața mulțimii,.... cu mâna ridicată,... a rostit *memorablele* cuvinte:

„Eu,... regele Christian,... sunt **primul evreu** al țării mele!”
Curajul regelui a dat tonul pentru **toată** țara:... A doua zi, **toți** cetățenii,... *indiferent* de religie,... purtau pe piept *steaua* lui David.
Ø Ø Iar pe evrei(??)... i-au *ascuns* în căminurile lor... Așa se face că, din cei **7.000** de evrei vânați de **Ghestapo**,... **nici măcar unul** n-a fost prins și deportat în lagărele naziste!

Admirabil exemplu!... Ø Deși măreț, gestul regelui nu este decât o copie la scară **miniaturală** a unui **alt** gest, care, acum **2.000** ani, a cuprins **întreaga** omenire.

Tiranul lumii – diavolul (???)... a *hotărât* **exterminarea** copiilor lui Dumnezeu. Ø Nu era **nici** o *scăpare*. Ø Dar lucrul la care universul **nici nu** visa, Ø El,... Regele,... **Însuși Fiul** lui Dumnezeu,... a îmbrăcat trupul nostru, proclamând: (*solemn*) „Sunt... *Fiu* al Omului, **primul** om al împărăției Mele!”... Întruparea Lui a deschis **porțile** salvării: *ostateci*,... **fără** deosebire, puteau de-acum să pretindă cetățenie în *Împărăția* Sa. Ø

Asta a fost acum... 2.000 de ani. Ø Ø Isus **nu** mai este printre noi... Iar azi(??)... **cum** vor afla prizonierii lumii de **extraordinara** șansă a salvării??? Ø Ø Ø

În acest punct,... istoria privește spre *tine*:... Tu... ești chemat... să **repeți** gestul Regelui. Ca și danezii(??) ești chemat să te **identifici** cu cel urmărit, Ø să-i preiei **durerile**.... și să-i oferi *adăpost* și *scăpare* de lucrătura diavolului... Pentru asta, trebuie **iubire**,... **iubire** de sus. Ø Dacă nu tu, atuncia **cine**?
Sufletele sunt în **pericol**! **Pornește**! **Nu** e timp de pierdut!

41. Șnaps

Ați auzit de bătălia de la Caransebeș? Ø Este *una* dintre **cele mai** semnificative lecții de viață. Ø Ø Împăratul Iosef al II-lea își întocmise o armată **multinațională** din ... cehi, sârbi, croați, franțuji, polonezi și italieni... **pe lângă**... unguri și austrieci. Ca limbă ? nu se înțelegeau de **nici un** fel. Dar Ø în opinia împăratului ? răcanii trebuiau **doar** să lupte... Căci în rest ? comandanții **știau** să primească și să dea ordine. Ø Ø

În noaptea de 21 septembrie 1-7-8-8... vreo **100.000** de austrieci... cantonau în dreptul Caransebeșului. *Bănuind* prezența turcilor prin preajmă, un corp de husari a fost trimis să **cerceteze** zona de... *dincolo* de râul Bega.

În drumul lor... niște *localnici* i-au invitat să-și mai **în-dul-ceas-că** necazurile cu niște... **pălincă**... Fârtații au primit *bucuros!* Ø La *scurtă* vreme, niște infanteriști, **și ei** în recunoaștere Ø Ø au dat peste husari.

„**Oho, șnaps!** Vrem și **noi!**”

Cavaleriștii... aristocratici... i-au **alungat**... Infanteriștii ? s-au **ofuscat**. De aici ? a izbucnit o încăierare. Din greșeală ? unul a slobozit un foc. „**Turcii - turcii !**” au strigat unii soldați de dincoace de râu. Treziți din somn, soldații din tabără **au dat** să fugă.

În fața debandadei ? , ofițerii au strigat: „**Halt! Halt!**”. Dar răcanii **nu pricepeau** ce înseamnă „Halt”. Ei au înțeles: „**Alah, Alah!**” și Ø și-au **slobozit** flintele în **tot ce** mișca. Comandantul de artilerie

a ordonat și el: „**Foc!**” ∅ ∅ **Toți** trăgeau în **toți!** ∅ Incidentul a escaladat **până** la punctul când ∅ ∅ , fugind dinaintea turcilor imaginari... vitejii l-au *azvârlit* pe **însuși** împăratul **Sfântului** imperiu - de pe cal... într-un pârâu. ∅ ∅ ∅

Două zile mai târziu, când au sosit turcii ? au găsit *câmpul* presărat cu **sute** de victime - unii spun chiar până la **10.000** de morți și răniți laolaltă - ∅ iar Caransebeșul ? *fără* apărare.

∅ ∅ Și lecția? ∅ Se intitulează „**Dialogul surzilor**”.

Toți aparținem unei anumite „*armate*”: **fie** grup social, *fie* instituție. Știm să vorbim. Dar de **foarte multe** ori... ? **nu** ne înțelegem. ∅ Motivele? Sunt *multiple*. ∅ *Uneori*, suntem *tributari* faptului că... **traducem** noțiunile în **mod** diferit. *Una* zice interlocutorul, *alta* decodează mîntea mea. Și atunci ?... ne *ambalăm*, **înainte** ca să ne luăm timp să clarificăm termenii. ∅ ∅

Alte ori se întâmplă să fim **prea** siguri pe ceea ce știm deja... și răspundem ? **fără** a-l asculta pe celălalt. ∅ ∅

Cel mai grav însă... este atunci când înțelegem **foarte bine** ce ni se spune, ∅ dar ... fiind **vexați** în orgoliul propriu... luptăm pentru părerile noastre cu **tot** arsenalul argumentativ... și mai *ales* cu cel **emoțional**. ∅ ∅

Oare **câte** prietenii ∅ ba **câte** familii se *mutilează*, până la **a-u-to-des-fi-in-țare**, din cauza unor... „bătălii de Caransebeș”? Vedem inamicul în **aproapele** nostru, în loc să-l căutăm în direcție opusă: ascuns în **chiar** orgoliul nostru! ∅ ∅

Să-ți temperezi prejudecățile... pornirile... și ambiția ? cere **matunitate** și efort. Stă scris: „Cine este stăpân pe sine, ? prețuiește **mai mult** decât cine *cucerește* cetăți.” (Prov. 16:32)

42. Charlie Chaplin

Cine n-a auzit de Charlie Chaplin... comicul care a **încântat** generația interbelică? Ø În anul debutului său, 1-9-1-4... a turnat ? **40** filme. Ținând cont că în *primele* decade ale sec.XX, cinematograful era **unicul** mijloc media de divertisment ? , *faima* lui a cunoscut o ascensiune **fulminantă**. Ø Ø Ø

În 1915, în Statele Unite, se născuse un **trend**... ce urma să devină o „**febră națională**”: *chaplینismul*...Ø *Mustața* lui a devenit o *modă*. În orașe ? se organizau *concursuri*: „**Sosia** Charlie Chaplin”. Ø Pe lângă *asemănările* fizice, candidații urmau să imite *mersul* lui, *jocul* bastonului între degete... și alte *abilități*. Ø Ø

Din **pur** amuzament... în 1919... **însuși** Charlie Chaplin s-a înscris la un asemenea concurs, ținut în orașul Belingăm.... Ø În fața publicului și a juriului ? Chaplin a fost „**el însuși**”... cu *șarmul* și *dibăcia* lui **unică**... După evaluarea *tuturor* celor 40 de concurenți, Chaplin a *reușit* să se plaseze ?? Ø vă imaginați !!! Ø – pe locul Ø ...20. Ø Ø Ø Ø

Greșeală?? Rea voință?? **Nu**... E **pur** și simplu *tendința* omului de a aștepta de la original... ceea ce *doar* **imitațiile** pot oferi... Ca să ilustrez ? voi da **cel** mai elocvent exemplu: ... *Creștinismul* de rând. După *cum* se știe ? *creștinismul* fost întemeiat pe un **singur** original, recunoscut de toți, și **același** pentru toți... anume Biblia. Ø În ea se află o învățătură morală *unitară* și o teologie **explicită**... Cu

toate acestea ∅ creștinismul a ajuns să numere, ... în 2001... mai mult de **33.000** de denominațiuni. ∅ Dacă *Chaplin* a ratat în mod **lamentabil** concursul „Chaplin”, este pentru că cei îndrăgostiți de el așteptau **altceva**... în dorința de a **înghesui** realitatea în șablonul dorințelor lor. ∅

La fel... pentru a satisface *așteptările* credincioșilor ? creștinismul a fost *adaptat*... după **tradiții, gusturi**, cultură... ∅ Asta se întâmplă **totdeauna** când etalonul obiectiv este supus **capriciilor** subiective.... În cursul secolelor... și de la popor la popor... *revelația* divină este... **cio-pâr-ți-tă** de operații estetice ca să... „**cadă bine**” maselor... **chiar** cu prețul alterării identității ei. ∅ ∅ ∅

Poate scăpa cineva de această *fatalitate*? ∅ Biblia spune că **da**. ∅ Cu o mențiune... că doar cei dispuși să se **subordoneze** Revelație... în dorința de a face voia exprimată de Creatorul... vor deosebi **autenticul**de *surogate*. ∅ Domnul Isus Hristos spunea:

„Dacă **voiește cineva** să facă voia lui Dumnezeu ∅ ∅ va **ajunge** să cunoască...” (Ioan 7:17)

43. Marele Război Emu

În toamna anului 1-9-3-2... vestul Australiei a fost scena unui război **nemaipomenit**. De partea australienilor ? Lupta un batalion de *artilerie grea*... sub comanda maiorului George Meredith. Ø De partea adversă ? **20.000** de invadatori **Emu**.

Aiț auzit de ei? Ø Ø Emu, acești **băștinași** „**pe-ri-cu-loși**”... sunt *rude* cu struții. Odată cu colonizarea și dezvoltarea agricolă a Australiei ? invadatorii au *găsit* la îndemână hrană... **câtă** vrei în lanurile fermierilor. Ø Văzându-și recoltele compromise ? aceștia au cerut *ajutorul* guvernului. Pe loc... *ministrul* de război a dat **ordin de luptă!** Ø Ø

Războiul care a durat *două* luni... a intrat în *anale* sub numele de „**Maaarele Război Emu**”. Ø

În prima confruntare, soldații... - dispunând de mitralierele *Lewis* (*Luis*) și de **10.000 benzi** cu cartușe Ø Ø **n-au** reușit să lovească inamicul... din pricina *tacticii* și vitezei lui de mișcare. Ø Ø În cea de-a **doua** confruntare cu un... „*regiment*”... de circa **1.000** păsări... *artileriiștii* au *așteptat* întâi să *prindă* inamicul în *bătaia* focului. *Clănțănitul* mitralierelor a realizat un oarecare succes: **12 Emu** ucise.

Dar și **inamicul** își schimbase metoda de luptă. Ø Păsările ? au adoptat *tactici* de gherilă... de tipul „**lovește... și fugi**”. Atunci... comandantul... disperat... a ordonat să tragă în ele cu mitraliera... **de pe Jeep**-uri. *Rezultatul* a fost și mai jalnic, dat fiind viteza *superioară* a inamicului. Ø Ø

După circa 10 zile de lupte grele... și 2.500 benzi de cartușe

prăpădite... ? numărul de păsări ucise ajunsese la pragul „**apreciabil**” de... **50**... Ø Ø Dându-și seama de lipsa unei strategii *eficiente*... comandantul a ordonat ?... retragerea. Raportul de luptă însă... ?? avea și o *nota optimistă*:... în **tabăra** vitejilor nu s-a înregistrat **nici** o victimă !!! Ø Ø Ø

După retragerea batalionului ?? inamicul Emu a atacat și **mai agresiv** recoltele... Ø Chinuit ? primul ministru a ordonat **imediat** reluarea ostilităților. De data asta... a trimis pe front niște *consilieri* militari cu **experiență**.... Așa că, la 13 noiembrie, batalionul a raportat un succes **răs-su-nă-tor**: într-o săptămână... din **20.000**, cam **100** de Emu au fost uciși. Ø **Fără** să le pese, păsările au continuat furțișagul cu și **mai multă** agresiune, **exasperând** fermierii..., armata... și parlamentul. Ø Ø Strânși cu ușa ?? *guvernanții* au hotărât să se dea bătăuți. Ø Din fericire... niște... **țărani**... i-au sfătuit ca, în *locul* mitralierelor... să planteze, *simplu*... un **gard** de sârmă ghimpată. Ø Ø Și... păsările Emu... **n-au mai** venit... Ø Ø

Comic, nu? Ø „Furtună într-un pahar cu apă”. Ø Dar e *tragic*, când găsești acest război în *felul* cum tratăm **conflictele** dintre noi. Când apar *fricțiuni*... amestec în probleme private... sau **atac** la persoană ?? în **loc** să vrem... **sânge** Ø și să utilizăm **explozibil**... **ce simplu** ar fi să apelăm la soluții de tip „gard”. Ø Psihologii vorbesc despre „**tehnica ceții**”, atunci când cel agresat ridică un „**gard**” de **tăcere**... și *calmitate* care... **pur** și simplu... **dezarmează** inamicul. În felul acesta ? *ajung* să trăiască în pace și agresorul... și victima.

Cât de adevărat: „Un răspuns *blând* potolește mânia... dar o vorbă *aspră*... ațâță mânia.” (Proverbe 15:1)

44. Cometa Halley

Gândul „sfârșitului lumii” te sperie? Ø Ascultă atunci această întâmplare. Ø Ø

Era luna *aprilie*, 1-9-1-0. Ø Ca **niciodată**... vânzarea de telescoape a atins o cotă **fără** precedent... pentru că **toată** lumea dorea să vadă... **cometa Halley**... trecând prin fața pământului. Ø Ø Hotelurile organizau *vizionări* de pe terasa de sus... Alții... în mașini...? făceau *excursii* la munte... ca să o vadă cu *ochiul liber* pe cerul nopții. Ø Ø

Ca **orice** cometă... cometa Halley are un nucleu - format din bucăți de rocă... gheață... gaze... și **mult** parf cosmic. Ø *Haloul* ... care îl *înconjoară*... are un diametru de... **100.000** km. Ø Iar **coada** ei... .. din gaze ionizate... **are o lungime** de... **o sută de milioane** de km. Ø Ø Ø

Nu toți erau încântați de cometa Halley... *Mulți* o priveau ca pe un... **semn** al sfârșitului. Declarația **marelui** astronom Camill Flammarion a... **exacerbat** teama poporului. El descoperise că... în **coada** cometei ?? se găseau... **gaze** cianogene **foarte** otrăvitoare... „Ele vor *îmbiba* atmosfera” - zicea el - „și *probabil*... Ø vor **ucide orice** formă de viață.” Ø Ø

Ziarele ? au *preluat* știrea **ca-tas-troo-fică**... . și *mulțimile* ?? au început să ia cu **asalt** magazinele... pentru **măști de gaze**. Ø

Ø Pe la colțuri ?? șmecherii vindeau „**pilule anti-cometă**”. Ø Bisericile... **pline** până la refuz ... țineau slujbe **non-stop**.

„Marea redeșteptare religioasă” a ținut... doar până pe 19 mai, când pământul a ieșit din coada cometei. Ø **Fericiți** că fusese doar o alarmă *falsă*... muritorii au sărbătorit cometa Halley... și ? s-au întors la ale lor...

Isteria provocată de cometa Halley ne aduce în *prim* plan o **maaare** enigmă. Ø Ø **Cum** se face că **bunii** creștini - de-atunci și de azi - **cum** aud despre „sfârșitul lumii”, *simt* că li se **înmoaie** genunchii? Ø Oare în **ce fel** de „dumnezeu” cred ei??? Ø Și **cum** se face că preoții și *duhovnicii* ultimei generații... **nu** vestesc poporul lui ce spune Biblia despre „sfârșitul lumii”? Ø Anume că Ø **nu** vreun asteroid..., gaură neagră... sau o **altă** catastrofă va aduce „sfârșitul”... Ø , ci **revenirea** Domnului Isus Hristos în glorie... - când **doar păcatul** și *moartea* vor fi nimicite... iar cei care L-au așteptat ?? vor *începe* să **guste** veșnicia...

Cine **cunoaște** pe Mielul lui Dumnezeu și **mila** Sa răscumpărătoare ?? **nu** se va teme de arătarea Lui... ci li va **ieși** înainte... cu *osalane*!
Așa să ne ajute Dumnezeu!

45. Găleata

Aveți idee... care este pricina **tuturor** certurilor... divorțurilor... și războaielor ?? ○ veți afla... *ascultând* întâmplarea următoare.

Era toamna anului 1-3-2-5. Niște **soldați** neastâmpărați din orașul Modena.... au intrat **fără de** veste în Bologna (se citește Bolonia)... orașul rival... și s-au aventurat **pââână** în piața centrală. Lângă fântâna publică ?? au zărit ? o *găleata*... Era un *ciubăr* din stejar, ferecat cu *benzi* de aramă . Pentru că le-a plăcut ... după ce au *băut* apă din ciubăr ? l-au *luat* cu ei... și au plecat **Cumplit** de umiliți... bolognezii au trimis o delegație la Modena: „**Dați-ne ciubărul înapoi!**”

Apreciind însă valoarea de **simbol** a ciubărului capturat... modenarzii au *refuzat* cererea și au pus ciubărul **la vedere**. Asta ? a **turnat gaz** pe focul *vechii* lor dușmăanii.

Atunci... „**Bolonia a declarat război Modenei**”. Oastea bolonieză... de **34.000** de mii de cavaleri și ostași... cu **însuși papa Ioan XXII** în frunte... a pornit să înfrunte armata... de **numai 7.000** de modenarzi **bine** instruiți. *Lupta* s-a dat în câmpia *Zappolino*.

O, ce *bătălie* a fost! Deși **mult** depășiți numeric... *veteranii* modenarzi și-au dovedit *superioritatea*.... În **câteva** ore... bolognezii

au fost **puși pe** fugă... Ø , **cu papă cu tot**. Ø Ø **Mulți** nobili au fost luați ostatici... și **batjocoriți**... **trei** luni de zile.

Ca să **pună** capac poveștii..., modenarzii au mai luat **încă** o găleată de la porțile Boloniei, și... Ø au **expus**-o pe ziduri... ca **trofeu**... spre veșnică umilire a inamicului. Ø Ø

Na!... Să te *minunezi!* Una din **cele mai** sângeroase bătălii din Evul Mediu..., care a costat viața a **peste 4.000** de oameni... s-a dat ?? pentru o **biată** găleată.

Și *acum*, judecați... **Care** a fost miza bătăliei? „**Dreptatea**” – o să ziceți... Numai că, în **spatele** acestui motiv se află ceva **mult mai** arzător. Ø Se numește... **Orgoliul... Mândria... Vanitatea**. Ø Ø Căci o „**dreptate**” **cât** prețul unui ciubăr... **nu** poate justifica 4.000 de morți..., dacă în spate n-ar fi **mândria** rănită.

Din **totdeauna**,... tribunalele sunt puse să **împartă** „**dreptatea**”... Dacă **cercetezi** dosarele, vei găsi că **cel mai** adesea ?? miza este un **fleac**:... o **jignire**,... o **palmă de pământ**... o ceartă pentru nimicuri... – cam **cât** un ciubăr. Ø Orgoliul cere **revanșă**, cere **sânge**. Ø Din păcate..., mândria este **gata** să **sacrifice** familia... copiii... visurile... și **mai ales** pacea sufletului. Ø **Nu știi** să existe o boală mai **rea**... – ca mândria.

Când îți **dă ghes** dreptatea și **simți tălpile** că-ți **iau foc** ??? *amintește-ți* de cuvintele lui Solomon:

„Dacă mândria te împinge la fapte de nebunie... **pune mâna la gură**, căci... **stoarcerea mâniei**... **dă certuri**.” (Proverbe 30: 32-33)

46. Geniul

Recent..., unchiul meu care tocmai s-a întors din Suedia,... ne-a povestit despre vizita sa într-un muzeu de artă modernă... Ø Erau pânze colorate având doar niște linii... sau un șir de pete bizare... Ø Ø La urmă ne-a povestit... taina din spatele „artei moderne”. În anul 1-9-6-4... la Göteborg... s-a ținut o expoziție de artă modernă. Ø Experții și amatorii ?? priveau cu admirație o pânză... semnată de pictorul francez Pierre Brassau (Pierr Brassoo). Ø Criticii nu conteneau cu laudele:... „Maestrul Brassoo pictează cu accente puternice, dar și cu o sensibilitate rară... Pictura descoperă cu certitudine... un geniul.” Numele pictorului a umplut paginile marilor ziare. Ø Ø Ø

La numai câteva zile... jurnalistul Ake Axelsson a aruncat metropola într-un scandal monstru.... dezvăluind că Pierr Brassoo era... ??? cimpanzeul „Petăr” din grădina zoologică.

De câteva luni ? jurnalistul șugubăț plănuia să demonstreze snobismul artei abstracte. Ca atare ? a cumpărat bunăvoința directorului grădinii zoologice. Ø Apoi a dat cimpanzeului Petăr cartoane..., vopsele... și pensule. Ø La început, Petăr a preferat să guste vopselele. Curând însă, cuprins de febra inspirației? cimpanzeul a început să mângălească cartonul. Ø Cu cât primea mai multe banane, cu atât lucra mai frenetic. Ø În final, jurnalistul Axelsson a ales patru „opere”.... și le-a prezentat drept creația unui maestru francez!.... Strategia lui a dat lovitura!

Experimentul jurnalistului nu este **deloc** inedit. Vizitatorii lui **Pablo Picasso** (Picasso) vedeau un tablou *bizar*... aninat pe peretele atelierului său. „**Ce frumos!**” comentau ei. „E opera *dumneavoastră*?”
Ø Ø Picasso, serios, le dezvăluia originea: „**Nu...** E opera lui **Congo**, cimpanzeul... Pentru mine, acest tablou e un **izvor** de inspirație!”
Trei dintre mângălelele lui Congo au fost vândute cu... **25.000 \$**.
Operele cimpanzeilor s-au dovedit mai **reușite** decât... **haosul** de **pete** și **linii** al *picturilor* moderne, **adesea** evaluate la... **milioane**, ba chiar și **la jumătate** de miliard de dolari ! Ø Ø

Și zicea unchiul: „Darwiniștii pretind că omul a **e-vo-lu-at** din maimuță. După vizita la muzeul de artă modernă, sunt *convins* că lucrurile stau **invers**: că omul ??, lipsit de **valorile** lui Dumnezeu... **involuează** spre maimuță... Și **nici măcar** nu-și dă seama de asta! Ø

Bine spunea Solomon: „*Înțelepciunea* omului chibzuit îl face să **vadă** pe ce cale să meargă, dar *nebunia* celor nesocotiți îi **înșală** pe ei înșiși” (Proverbe 14:8)

47. Alergătorul

Ce ți-ai dori ?? dacă ai fi un *tânăr* athletic... de 19 ani... **chipeș**... **înant**... și inteligent? Ø *Bani* ? ... *Celebritate* ?... Să faci lucruri **mari** care să rămână în istorie ? Toate acestea le visa *tânărul* student canadian... Terry Fox,... în **drum** spre spital... pentru o...?? **banală** durere la genunchi. Ø Din nefericire... diagnosticul suna: „**tumoare osoasă canceroasă agresivă**”. Ø *Unica* soluție era **amputarea** deasupra genunchiului... operația fiind săvârșită în **martie** 1-9-7-7. Ø

Pironit la orizontală... Terry își contempla viitorul **fără** sens... *Suferința* canceroșilor din salonul lui... și **gemetele** murizbunzilor... mocneau **revoltă** în sufletul lui... Din ea... o **nouă** voință prinse contur. Ø **Trebuia** făcut ceva pentru *stârpirea* cancerului... Cercetarea avea nevoie de **bani**. Ø Cineva **trebuia** să-i procure. Dacă **nu** e cine, o va face **chiar el**.

„Sunt *determinat* să mă dedic **eu însumi** acestei cauze... Eu **cred** în miracole”, scria el

Și **ce va face**?? Va **alerga** cu un picior de lemn... câte **un maraton** pe zi, adică... **42** km zilnic! Ø Va *trezi* atenția lumii **nepăsătoare** la suferința canceroșilor... Ø Va alerga... din *extremul* răsărit al Canadei ?? **până** pe *malul* Pacificului... **Va alerga cei 9.000 km**, poate în 250 zile. Ø Ø Terry Fox avea ca țintă să strângă **24 milioane** dolari câte **1 dolar** de fiecare canadian. Ø

○ Când a cerut ajutorul ?? Societatea Canadiană de cancer i-a răspuns *cu scepticism*. *Compania Ford i-a pus* totuși la dispoziție un microbuz **second** hand... și niște Adidași.

La 12 aprilie 1-9-8-0... Terry Fox și-a *muiat* vârful protezei în apele Atlanticului... și *a pornit*. ○ Era însoțit un *singur* camarad care-i *mâna* mașina și-i *pregătea* mâncarea... ○ **Primele** sute de km le-a alergat... **nebăgat** în seamă. ○ **Neabătut** de indiferența lumii... Terry *continua* să **alerge**... prin soare ... prin ploii torențiale... prin **vânturi** turbate... **chiar și furtuni** de zăpadă..., suferind de *inflamații*ile genunchiului și dureri pulmonare. ○ ○ *Abia* când presa a *întrezărit* în el **eroul**... ?? *interesul* public a fost **stârnit** pentru „**Maratonul speranței**”. ○ De-a *lungul* șoselei îl *întâmpinau* *localnici* entuziaști. „**Nu te lăsa, Terry!... Vei reuși!**” ○

Efortul imens și-a cerut *însă* vama... După **143 de zile** de maraton... la 1 septembrie... a fost *dus de urgență* la spital. ○ Cancerul... **recidivase**: Îi *inundase* plămâni. ○ După **5.373** de km alergați... **nu** reușise să strângă decât **1,7** milioane de dolari. ○ ○ Dar reușise să *sensibilizeze* opinia publică... **Întreaga** lume *admira*... *măreția* sacrificiului său... Și *donățiile* ?? au început să curgă. ○ ○

Dumnezeu **îi ascultase** rugăciunea: la **28** iunie... **1981**... pe când Terry *murea*, se adunaseră ... **24 de milioane!**

Ce lucruri mărețe ai putea face **tu**... dacă a putut **chiar și** un handicapat ? ○ *Puterea* - care transformă un om **simplic** într-un **erou** - vine **doar** din **hotărârea**... de a *sluji* cu **sacrificiu**... **nu** pentru sine... ci pentru **binele** altora! ○ *Calea* ți-a fost **deschisă**. ○ **Mergi** pe ea!

48. Revanșa

Ce ciudată este Evanghelia! Ø „Să iubești pe **vrăjmașul** tău”, în loc să te răzbuni ?? Ø Ø E **imposibil!**

La 15 km de Berlin, în orașelul *Lobetal* din fostul RDG... trăia **Uwe Holmăr**... Era în 1-9-7-2... Ø Nenea Uwe avea **10 copii** și era într-un **maare** impas. Ø Ø Fiul cel mare, cu rezultate **foarte** bune la învățătură ?? fusese **oprit** să-și da bacalaureatul... *Motivul?* Uwe Holmăr era **pastor**. Ø A doua zi urma să aibă *audiență* la **ministrul** educației, doamna *Margo Honekăr*... Întrevederea a fost un eșec **răsunător**. Doamna ministru ... o **veche** comunistă... și soția dictatorului RDG-ului, Eric Honekăr, **nici nu** l-a ascultat. Ø După ce l-a **ocărit** pentru educația religioasă dată copiilor, ?? i-a arătat ușa. Ø Uwe **n-a** avut încotro și... și-a *dat* fiul la meserie. Ø Ø

Când și **al doilea** fiu... **tot** eminent... a fost *oprit* să-și dea bacalaureatul ?? Uwe și-a zis: „*De data asta...*, poate că doamna ministru se va *îndupleca*...”... **dar** s-a întors acasă *dezamăgit*. În consecință ?? l-a dat și **pe al doilea** la meserie... Ø

Pe *măsură* ce audiențele se *acumulau*, atitudinea doamnei Margo Honekăr devenea **tot mai** cinică. După al **zecilea** eșec,... pastorul Uwe Holmăr s-a resemnat cu... **10 ucenici** la ușa lui.

Ø Ø *Revoluția* germană din 1-9-8-9 a dus la *răsturnarea* guvernului și *demolarea* **zidului** Berlinului. Lui Honekăr i s-a intentat *proces*... pentru **genocid** și **înalță** trădare... *Arestat*, apoi

eliberat sub motivul *bolii* avansate... bătrânul de 77 ani și nevasta lui, Margo, s-au trezit sub cerul liber: Vila prezidențială își schimbase destinația. Iar amicii lor? **Toti** se făcuseră nevăzuți. **Ura** poporului le punea viața în pericol. Ø Ø Ø

Și atunci... în acele momente *abisale*... pastorul Uwe Holmăr se gândi... **să se răz-bu-ne!**... *Revizuiind* rugăciunea Tatăl nostru, el s-a înțeles cu soția să **înlocuiască** ura cu iertarea. Ø Așa că ... s-a prezentat la **ușa pivniței** unde se adăpostiseră Honekării.

„Soția mea Sigrid și cu mine **vă invităm** să veniți la noi. Unde sunt atâția, **mai încap doi!**...”

Fără ezitări, cuplul Honekăr s-au mutat în mansarda casei parohiale.... **Oo**, vestea a produs **vălvă** printre credincioși... *Aproape zilnic*, casa lor era asaltată de protestatari:

„**Afară cu Honii!**”.... „**La zdup cu ei!**”

Zilnic... Uwe primea scrisori de *dezaprobare* din partea credincioșilor: „**Unde-i dreptatea? Ții partea tartorilor!**” ... Ba încă primise și **patru** amenințări cu bombă... **asa** încât a trebuit să intervină poliția. În timpul celor **trei** luni cât oaspeții au stat la ei ??? Uwe le-a oferit adăpost... și ocrotire. Nu le-a reproșat **niciodată** nimic... Le-a demonstrat doar **puterea** iertării ce poate veni **numai** din dragostea lui Dumnezeu... Când *oaspeții* au plecat, s-au despărțit *amical*. Ø Ø

Ceea ce mă **uimește** în **toată** istoria... e **reacția** *unilor* creștini față de pastorul lor. Când cereau ei „**Dreptate și Judecată**”, învățătura **cui** o urmau? Ei urmau un **alt** Isus... un Isus al **judecării** și al **condamnării**, **nu** „Hristosului **milei** și **iertării**”. Ø Ø Deosebirea aceasta este **atât de** gravă... încât **transformă** creștinismul într-o *inchiziție* **lipsită total** de iubirea lui Dumnezeu pentru păcătos. *Mesajul* acesta e **pentru tine**.... **Gândește-te** la aceasta când te vei ruga:... „și ne iartă nouă greșelile, precum și noi iertăm greșelilor noștri.”

49. Războiul porcului

S-a întâmplat cu **mult timp** în urmă,... în 1-8-5-9,... pe insulița **San Huan** - e lângă granița dintre Statele Unite și Canada. Ø *Într-o zi* cu soare... ?? nenea *Catlăr* a ieșit la câmp... pentru o mică plimbare. Ø De câțiva ani,... se *mutase* împreună cu familia pe insulița care... **jumătate** era sub guvernare *canadiană*,... și **jumătate** sub stăpânire **americană**. Ø Nenea *Catlăr* era fermier american și... ?? se ocupa cu cartofii.

Pe când se plimba, ??? zări un **imeeens** porc negru... ce **râma** tarlăua lui și îi mânca de zor cartofii. Ø A *încercat* să-l dea **afară**... Dar... **n-a** reușit **nici** cu vorba... **nici** cu parul. Ø **Atunci**... ?? și-a luat **carabina** și... a **îm-puș-cat** porcul... **Nu era** prima oară când îi făcea felul.

Animalul era al *vecinului* său canadian, *Ciarly*... Omul **nu** era rău, dar... îi **plăcea** să lase animalele slobode. Ø Când a *văzut* porcul **mort** ?? *Ciarly* s-a **supărat**.... *Catlăr* i-a oferit **10 \$** în schimbul porcului - o sumă **mare** pe-atunci,... cam cât **280 \$** astăzi. Ø Canadianul, ca să-și verse *necazul*, i-a pretins **100 de \$**.

„**Dar nu e corect!**” a obiectat *Catlăr*. „*Porcul tău* îmi distrugea **cartofii mei!**”

„**Ba nu!** E datoria **ta** să-ți păzești cartofii... de porcul meu!” a replicat *Ciarly*.

„**Așaa?**... Atunci **nu-ți dau** nimic!” i-a răspuns *Catlăr* și a plecat. *Mâniat*, *Ciarly* s-a dus la autoritățile canadiene... care l-au amenințat pe *Catlăr* cu arestul. Auzind asta..., vecinii americani

au cerut protecție de la *comenduirea americană*, care a trimis **de îndată** 66 soldați... *Aflând* de manevrele americanilor, canadienii au trimis **trei vase de război** să ocupe insula. „*Aaaa!.. Vreți război? Vă dăm!*” au răspuns americanii. Și le-au mai sosit **încă 461** soldați ca întărituri, cu 14 tunuri. La *rândul* lor,... canadienii au mai trimis **încă două vase** de luptă. Având acum **2.140** soldați cu **70** de tunuri, guvernatorul canadian a ordonat generalului *Beins* să **debarce** pușcașii și să **lanseze atacul**. Ø Ø Ø

Când a **auzit** ordinul ??? generalul *Beins* a făcut **ochii maaari...** „**Ceee?**” Ø Pentru că guvernatorul insista, ??? *Beins* și-a **pus** pălăria pe masă... și s-a *așezat*... liniștit.
„*Două* națiuni **mari**... să pornească un **război**, din pricina unui **porc?**... **Refuz** un asemenea ordin.”

Brusc... guvernatorul s-a *trezit* din nebunie... și a **început să rîdă**... **Toți** au rîs. Ø *Americanii*... când au *văzut* că vecinii lor *dau înapoi* ??? s-au lăsat **și ei** păgubași... Apoi s-au *ținut* negocieri și au *hotărât*, în bună înțelegere ? să-și *retragă* trupele... și să fie *mai atenți* la **porci**... **Așa** s-a făcut pace. Ø Ø Ø Ø

Ce **ființe** ciudate mai suntem și noi! Ø *Avem rațiune*... *Avem și discernământ*.... Dar... mai avem și **inimă**... și **orgolii**.... Tensiunile ne *surprind* adesea pe picior greșit... și **nici nu** ne dăm seama de lucrul acesta. Ø *Inima ia foc*... *Focul mistuie* gândirea limpede... și **gata!** Ø *Ajungem* să „*hotărâm*” **fără măcar** să „*alegem*”. Ø Și *uite-așa*, se stîrnesc *certuri* și **focuri mari**... în stare să distrugă *prietenii*..., **familii**... și **mai ales** să distrugă... **sănătatea** celor care se ceartă... când ar **putea** să fie *altfel* – **DACĂ** ne supunem *disciplinei* din Cuvântul lui Dumnezeu.

Amintește-ți de vorba lui Solomon: „*Cel încet* la mînie... *prețuiește mai mult* decât un viteaz... Și cine este **stăpîn pe sine**, *prețuiește mai mult* decât cine cucerește cetăți!” (Prov. 16:32)

50. Ciocanul

Ce poate face un *singur* om? Ø **Ce-ai** putea face *tu singur*... când *problemele și provocările* te potopesc? Ø Ø Nimic... **N-ai** ce-i face... decât ?? să aștepti ajutor de la **alții**... Ø Ø Ø **Oare?**
Ø Ø

Era în 1-9-6-0... în India... *Manji*, un bărbat de 40 ani... era la câmp... așteptând să-i vină nevasta... cu prânzul. Ø Ca să ajungă de-acasă... **până** la el... ea *trebuia* să treacă peste **muntele** Ghelor care despărțea – **ca** o barieră – satul lor de *restul lumii*.

Trecuse de ora 2... Ø Trecuse de 3... Ø Într-un târziu, *cineva* îl strigă din munte.

„Hei, Manji! Vino degrab! Nevastă-ta a căzut. E rănită”. Îngrozit, *Manji* urcă *fuga* muntele. Ø Când *ajunse* sus ?? o *zări* **prăvălită** de partea cealaltă, sângerând... *Lunecase* pesemne de pe potecă. Ø Fiind *gravidă* în luna a **șaptea**, căzătura o răni **grav**. *Manji* reuși s-o care **70 km până** la spital... *ocolind* muntele. Dar... Ø era **prea târziu**. Femeia născu prematur..., apoi muri. Ø *Zdrobit*, *Manji* privi muntele și **jură** să se răzbune...

Ø Ø A *doua* zi, *Manji* luă *dalta* și **ciocanul**. Era **hotărât** să taie muntele... și să deschidă *drum* către ogoare... și lume. Ø Voia ca **nimeni** să nu mai sufere. Ø Din *zori* și până la prânz... bărbatul *lucra* pământul. Ø Iar de la *prânz* și până *noaptea*... **lovea** muntele cu *dalta* și **ciocanul**. Ø Ø

„**Ce?** Să *taie* muntele? E **nebun!**” Sătenii încercau **zadarnic** să-l aducă la realitate... Luat în răs, Manji își *continua* munca imposibilă, zi după zi, **an** după an... Ø **Nici vorbă** de progres. Ø *Îngrijorați* de nebunia omului, oficialii **I-au băgat** la arest. Dacă **n-ar** fi intervenit un jurnalist ?? ar fi stat **muult și bine** acolo. Ø

Abia după **16** ani se putea **zări** cum *muntele se despică*... făcând loc unei trecători. **Atunci** abia au început sătenii să-i aducă *apă*... *hrană*... ba **chiar** și unelte.

La capătul a **22 de** ani de muncă de **unul** singur, în 1-9-8-2... , o șosea *lungă* de **110 m**, și lată de **9** metri străbătea muntele... **Nu mai** era nevoie să ocolești muntele... De-acum ?? copiii puteau merge ușor la școală, iar *țărani* la câmp.

În locul *batjocurii*, au venit aprecieri. În 2006, lui Manji i s-a acordat o **înaltă** distincție. S-a tipărit **chiar** și un *timbru* cu chipul său.

Acum **înțelegi?** Ø Ø **Nu** contează că ești un *simplu* om. **Nu** contează că ești... **singur**. Ceea ce te *transformă* într-un **erou** este **dârzenia**, perseverența, curajul... pe care **doar idealul** iubirii de semeni le poate naște. Ø De aici... din **iubire**... încep marile realizări.

Predica 51

În dialogul pe care Isus î-l are cu tânărul bogat, îi spune printre altele: „... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” Mat. 19. 19. up. Așa este ideal. Dar dacă avem pe lângă noi, oameni care nu ne iubesc ca pe ei înșiși? Permiteți-mi să vă relatez o povestire despre o persoană care a avut de-aface cu un asemenea om.

Evenimentul se petrece cu mult timp în urmă, într-o parte a lumii unde pastorii au câte 20 de comunități. Una din problemele cu care se confruntă asemenea comunități este trimiterea banilor către conferințe. Deoarece nu-i poate lua pastorul, casierul este cel care trebuie să-i ducă.

Era iarnă, casierul unei comunități, a luat sania trasă de cai și a plecat spre conferință, să ducă banii. Afară ninge puternic, drumul devenind din ce în ce mai greu. A început să se înspăimânte în momentul în care și-a dat seama că avea să traverseze pădurea pe timp de noapte. Pădurea aceea era locul unde se ascundeau tâlharii, care deseori atacau pe trecătorii care erau singuri sau care traversau pădurea noaptea. Înainte de a intra în pădure, s-a rugat :”Doamne, te rog ocrotește-mă. Mi-e teamă de tâlhari. Ajută-mă să ajung la conferință cu banii.” Nu a mers prea mult prin pădure, când în fața saniei a apărut un om mascat, călare pe un cal. „**Oprește și coboară din sanie imediat**” a strigat banditul cu putere. Bietul casier, a coborât plin de spaimă.

În câteva minute doar, banditul a găsit în podul saniei toți banii. I-a luat și i-a pus în buzunarul hainei sale, după care a plecat. După un timp însă s-a întors la casier. „Știi am văzut că ai pe tine o haină bună, dă-mi-o. Și ca să nu zici că sunt rău, uite îți las în schimb haina mea, este puțin mai veche dar o să-ți țină cald”. Fără să comenteze omul ia dat-o. Călătorul a început să plângă. A mers toată noaptea, iar spre ziuă a ajuns la conferință. În timp ce explica ce i se întâmplase, a simțit ... **ceva greu** în haină. Când bagă mâna în buzunar nu-i vine să creadă ... **Banii lui se aflau acolo intacti**. Ba mai mult, **toate buzunarele erau pline cu bani**. Ce se întâmplase? Și-a adus aminte că banditul îi dăduse haina lui, dar fără să scoată din ia banii.

Această povestire vrea să ne învețe că atunci când trăim printre oameni care nu ne iubesc ca pe ei înșiși, există un Dumnezeu care ne va ferii de aceștia. Să avem încredere în El.

AMIN

Predica 52

Mat. 10. 32-33. (Se va citi pasajul)

De regulă, aceste texte sunt aplicate doar la cei mari. Însă textul nu spune nimic în legătură cu aceasta. Ceea ce înseamnă că și noi copii trebuie să-l mărturisim pe Dumnezeu. Copii, dați-mi voie să vă povestesc o întâmplare despre o fetiță carel-a mărturisit pe Dumnezeu.

Se povestește că o fetiță, se afla în spital bolnavă de inimă. Chirurgul stătea aproape de patul fetei, iar părinții erau în jurul ei. „Măine dimineață am să-ți deschid inimioara” i-a spus medicul. Fetița ia zis: „O să-L găsiți pe Isus acolo”. Medicul și-a ridicat privirea surprins și iritat. „Am să-ți deschid inimioara să văd ce este rău în ea”. „Dar când o să-mi deschide-ți inimioara o să-L găsiți pe Isus acolo”, a insistat fetița. Biblia spune ca El locuiește în ia. Nu-i așa tati?

O să-L găsiți în inimioara mea”. Pentru medicul chirurg aceasta a fost prea mult. A plecat seara acasă. Stătea în cabinetul său, revăzând datele operației. Nici o speranță pentru transplant, nici o speranță pentru tratament. Pronosticul? „Moarte într-un an”. „De ce?”, se întreba cu voce tare. „De ce ai făcut asta dacă Tu ești Dumnezeu? De ce ai adus-o chiar aici, la mine?” De odată a auzit o voce: „Am adus-o aici pentru tine”. După operație, medicul a venit la prima vizită. Fetița era culcată , având ochii închiși.

Când ea a simțit prezența medicului, a deschis ochii și a întrebat: „Vă rog să-mi spuneți, ce ați găsit în inimioara mea?” După o pauză lungă, având ochii înlăcrimați, cu vocea aproape stinsă medicul răspunde: „**Draga mea acolo L-am găsit pe Isus.**”

Iată un mod simplu de a mărturisi despre Isus. „Doamne ajută-ne pe noi copii să vorbim cu drag despre Tine.

AMIN

Predica 53

Luca 17. 1-2. (Se va citi textul)

În acest pasaj Domnul Isus ne atrage atenția asupra influenței pe care o avem asupra semenilor noștri. Este cutremurător gândul că noi putem fi principala cauză pentru care unii oameni păcătuiesc. Pentru Domnul Isus era așa de grav, încât spune că pentru un asemenea om, ar fi mai „de folos” să i se lege o piatră de moară de gât și să piară în mare. Adică, între a face pe cineva să păcătuiască, și a pierii în mare, este mai de folos să pieră în mare. De ce oare spune Isus că este mai periculos să faci pe cineva să păcătuiască? Se povestește că marele predicator Spurgeon, a fost invitat într-o zi la patul unui om care era pe moarte.

Bolnavul, când l-a văzut, i-a zis: „Domnule Spurgeon, vă amintiți de predica pe care ați rostit-o cu mulți ani în urmă în comunitatea X...” „Da, slava Domnului...” a spus Spurgeon, crezând că omul s-a pocăit la predica rostită de el. ”Stați, nu vă grăbiți să spune-ți slavă Domnului, vreau să vă spun ce s-a întâmplat după aceea. În acea seară eu am fost foarte mișcat de Duhul lui Dumnezeu, când am auzit Evanghelia.

Mă hotărâsem să mă pocăiesc și după predică, m-am alăturat grupului cu care dumneavoastră ați plecat spre casă, cu gândul să vă întreb mai multe lucruri. Pe drum însă, am auzit din gura dumneavoastră, multe glume. Lucrul acesta m-a determinat să-mi schimb impresia făcută la predică, și mi-am zis că nu este un lucru

atât de serios de a-mi preda viața în mâna lui Dumnezeu. Așa se face că, m-am dat mai departe la viața de păcat, și m-am ruinat din ce în ce mai mult. V-am chemat să vă spun că dumneavoastră ați contribuit cel mai mult la lucrul acesta, și acum sunt pierdut, fără nădejdea mântuirii”. Lui Spurgeon îi plăcea să glumească, și lucrul acesta a vorbit împotriva predicii sale.

Isus spune că este mai periculos să faci pe cineva să păcătuiască, din următoarele motive:

1. Aruncându-te în mare, pierzi viața aceasta.
 2. Dar cel care a fost determinat să păcătuiască, pierde viața veșnică.
- De aceea atunci când suntem pe punctul de a face pe cineva să păcătuiască, să ne gândim la cuvintele Domnului, că este mult mai bine să ne aruncăm în mare. Și astfel gândind să transformăm influența noastră în una pozitivă. Doar ziua judecății va arăta câți oameni au păcătuțit influențați de alții.

„Tatăl nostru, ajută-ne să fim de azi încolo foarte atenți la influența noastră”

AMIN

Predica 54

„Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” Ioan 13. 34.

Subiectul despre care Domnul Isus a vorbit foarte mult a fost iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de semenii. Folosind o concordanță Biblică, am descoperit că în Evanghelii, Isus folosește de aproximativ 60 de ori cuvântul iubire sau derivate din acesta. Această realitate spune foarte mult despre locul pe care îl acorda Isus iubirii.

De ce oare ridică El iubirea la loc de cinste? El știa că **prezența** iubirii are efecte pozitive în viața omului. Mai știa însă, că și **lipsa** acesteia are efecte negative. Întâmplarea următoare va scoate în evidență unul dintre multele efecte negative ale lipsei iubirii.

Un om bătrân, trăia în aceiași curte cu singurul lui băiat, care era căsătorit și avea un băiețel de cinci anișori. Viața bătrânului, devenea din ce în ce mai grea, din cauza **nurori** care nu îl suferea. Într-o zi femeia a zis soțului ei: “Ai înainte doar două alternative. Ori îl duci pe moș de-a casă, ori plec eu. Alege”.

Toată noaptea s-a gândit la această problemă. Știindu-și soția categorică, s-a gândit că cel mai bine ar fi să-l ... ducă pe moș. Și-a zis: “Îl voi duce în ... pădure, și poate cuiva îi va fi milă și îl va lua acasă”. A doua zi, la suit pe bătrân în roabă, pentru că acesta nu mai

putea să meargă. La luat pe băiețel cu el și au plecat spre pădure. La pădure, omul a lăsat roaba și pe bătrân și a dat să plece, când cel mic a zis: “Tată, nu iei roaba acasă?” “ Nu fiule, las-o bunicului”, a răspuns tatăl. La care fiul adaugă: “**Bine, dar când tu vei îmbătrâni, eu cu ce te duc în pădure?**”

Unul din cele mai mari efecte ale lipsei iubirii, este că noi copii vom copia acest mod egoist de viață și cel mai probabil, cei care vor suferii primii veți fi chiar dumneavoastră părinți, de la care noi am învățat. De aceea a spus Isus „Să vă iubiți uni pe alții”.

AMIN

Predica 55

Atunci când acceptăm să ne predăm viața lui Dumnezeu facem parte dintr-o familie în care dragostea este țelul tuturor membrilor.

Dumnezeu în Prov. 17, 17 spune: „Prietenul adevărat iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate”

În momentul în care ne ajutăm prietenii, devenim așa cum a vrut Dumnezeu din totdeauna să fim: buni și iubitori.

Se povestește că un adolescent avea cancer și era în spital sub tratament cu radiații, chemoterapie de câteva săptămâni. În acest timp și-a pierdut tot părul din cap din cauza tratamentului. În drum spre casă era preocupat, nu de cancer, ci de jena pe care o va simții la școală când va apărea acolo chel. Se hotărâse să nu poarte perucă sau șapcă.

Când a ajuns acasă s-a îndreptat spre ușa de la intrare și a aprins luminile de cum a intrat în cameră. Spre surprinderea lui 50 de prieteni au strigat:

- „Bine ai venit acasă!”

Băiatul se uită în jur și abia își putea crede ochilor – toți cei 50 de prieteni erau tunși zero.

Nu-i așa că ne-ar place să avem astfel de prieteni iubitori, buni și sensibili la situațiile în care ne aflăm, gata să se sacrifice pentru noi oricând asemenea lui Isus Hristos? Astfel de prieteni sunt rari în ziua de azi. Să ne ajute Dumnezeu să avem prieteni care să simtă cu noi în orice împrejurare.

AMIN

Predica 56

Viața noastră este imprevizibilă în orice clipă, așa că tot timpul noi avem nevoie de un prieten, care să ne ajute mereu și acel prieten poate fi numai Dumnezeu.

Mat. 11. 29-30.

Dumnezeu știe întotdeauna ce este mai bine pentru noi. Isus a spus: „Luați jugul Meu asupra voastră, căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. Aceasta înseamnă că Dumnezeu nu încearcă să ne facă viața dificilă și imposibilă, ci doar ne cere să renunțăm la lucrurile care stau între noi și El.

Se povestește că un om pe nume Jack se plimba pe marginea unei stânci abrupte. La un moment dat s-a apropiat prea tare și a căzut. În cădere a apucat o ramură, care i-a oprit temporar căderea. A privit în jos, a văzut prăpastia adâncă, de câteva sute de metrii. Știa că creanga nu va rezista prea mult, și că nici înapoi nu se poate cățara, așa că a început să strige după ajutor. După ce a strigat destul de mult timp, fără să-l audă cineva, s-a gândit totuși să nu renunțe. Dar la scurt timp aude o voce:

- Jack mă auzi?
- Da. Te aud.
- Te văd Jack, ești bine? Sunt aici jos.

-
- Dar cine ești?
 - Eu sunt Dumnezeu și sunt peste tot.
 - „Te rog ajută-mă”, zise Jack promițându-l că-L va slujii toată viața.
 - Mai ușor cu promisiunile. Ascultă-mă cu atenție. Uite ce trebuie să faci.
 - Fac orice Doamne,
 - Bun. Atunci dă drumul la creangă.
 - Ce? Am înnebunit?
 - Dă drumul la creangă și ai încredere în Mine?
 - După o lungă tăcere, Jack a început să strige din nou.
 - Ajutor nu este nimeni altcineva acolo sus.

Ați fost vreodată în situația lui Jack? Probabil că nu. Noi oamenii spunem că vrem să cunoaștem voia lui Dumnezeu, dar când o descoperim, nu ne convine și facem tot după voia noastră. Este oare drept?

AMIN

Predica 57

Luca 15. 11-13. (Se va citi pasajul)

Dați-mi voie să vă pun o întrebare. Vă iubiți copiii? (Aștepți răspuns din sală) Dar dacă fiul sau fiica dumneavoastră, ar pleca de acasă, nevrând să vă mai recunoască autoritatea de părinte? L-ați mai iubi și atunci, la fel de mult? Ați încerca să-l căutați, spunându-i că-l iertați? Sau ați spune că nu merită iertarea? Sau va-ți gândi că nu ar răspunde chemării dumneavoastră?

Se povestește că, între tată și fiu s-a născut o ceartă atât de mare, încât fiul, pe nume Paco, a plecat de acasă. A trecut mult timp, dar Paco nici gând să se întoarcă. Tatăl, fiind îndurerat de această grea despărțire, a început să-l caute, dar fără nici un rezultat. Atunci merge la sediul unui ziar și dă un anunț, sperând ca fiul său să-l citească. „Paco, tatăl tău te iartă, pentru că te iubește.

Dacă vrei vin-o în data de, la ora de, în fața magazinului central din oraș. Te aștept cu drag „. La ora stabilită, la locul fixat, a ajuns și un ziarist, dornic de o nouă știre. Aștepta cu emoție întâlnirea dintre tată și fiu. A rămas surprins când a văzut ce era acolo. Erau prezenți 800 de tineri pe nume Paco, care au citit anunțul din ziar și care erau fugiți de acasă.

Pilda „Fiului risipitor” și această povestire ne învață 2 lecții formidabile:

1. Copii trebuie iubiți chiar și atunci când ei nu-și mai iubesc părinții.

2. În inima fiecărui copil care este în război cu părinții săi există totuși o fărâmbă de dragoste, pentru părinți. Vă propun ca această legătură sfântă dintre părinți și copii să o refacem chiar acum. „Și Paco, nu uita Tatăl tău ceresc și pământesc te așteaptă.

AMIN

Predica 58

Matei 22, 39. up

Aceasta este cea de a doua mare poruncă, „Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” așa cum te iubește Dumnezeu pe tine. Mai precis așa cum ai vrea să te iubească Dumnezeu pe tine, așa să-l iubești și tu pe aproapele tău.

De cele mai multe ori noi aplicăm acest text la vecinii sau prietenii noștri, pierzând din vedere că cel mai apropiat nouă ne este partenerul de viață.

Se povestește că în Iowa există o mică biserică de țară vestită prin frumoasele ei slujbe de cununie. Unul din pastorii de aici a adoptat un obicei care a devenit tot atât de vestit ca și mica biserică. După ceremonia căsătoriei, el conduce pe cei doi la intrarea în biserică și spune: „Înainte de a pleca mireasa are onoarea să facă să răsună clopotul bisericii”, după care îi da în mână frânghia. Chiar dacă va trage cu toata puterea, ea nu va putea să miște clopotul greu.

Atunci pastorul se întoarce spre mire și îi cere să o ajute. Numai dacă vor trage amândoi clopotul va răsună. Atunci pastorul le spune: „Plecând de aici, pe drumul vieții, să nu uitați niciodată că numai când trageți împreună puteți să faceți să răsună clopotul!”

Exista riscul de a trage de unul singur sau și mai rău de a trage „la un jug nepotrivit”. Numai când cei doi trag împreună familia poate să fie o binecuvântare.

Această povestire are scopul de a ne determina pe fiecare să ne cercetăm. Nu cumva sunt familii unde soțiile trag singure la greul casei? Nu cumva sunt familii unde soții duc singuri greul casei? Să ajute Bunul Dumnezeu ca în fiecare casă de clopotul problemelor să tragă nu doar unul ci amândoi.

AMIN

Predica 59

În dialogul pe care Isus î-l are cu tânărul bogat, îi spune printre altele: „ ... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” Mat. 19. 19. up. Așa este ideal. Dar dacă avem pe lângă noi, oameni care nu ne iubesc ca pe ei înșiși? Permiteți-mi să vă relatez o povestire despre o persoană care a avut de-aface cu un asemenea om.

Evenimentul se petrece cu mult timp în urmă, într-o parte a lumii unde pastorii au câte 20 de comunități. Una din problemele cu care se confruntă asemenea comunități este trimiterea banilor către conferințe. Deoarece nu-i poate lua pastorul, casierul este cel care trebuie să-i ducă.

Era iarnă, casierul unei comunități, a luat sania trasă de cai și a plecat spre conferință, să ducă banii. Afară ninge puternic, drumul devenind din ce în ce mai greu. A început să se înspăimânte în momentul în care și-a dat seama că avea să traverseze pădurea pe timp de noapte. Pădurea aceea era locul unde se ascundeau tâlharii, care deseori atacau pe trecătorii care erau singuri sau care traversau pădurea noaptea. Înainte de a intra în pădure, s-a rugat :”Doamne, te rog ocrotește-mă. Mi-e teamă de tâlhari.

Ajută-mă să ajung la conferință cu banii.” Nu a mers prea mult prin pădure, când în fața saniei a apărut un om mascat, călare pe

un cal. „**Oprește și coboară din sanie imediat**” a strigat banditul cu putere. Bietul casier, a coborât plin de spaimă. În câteva minute doar, banditul a găsit în podul saniei toți banii. I-a luat și i-a pus în buzunarul hainei sale, după care a plecat.

După un timp însă s-a întors la casier. „Știi am văzut că ai pe tine o haină bună, dă-mi-o. Și ca să nu zici că sunt rău, uite îți las în schimb haina mea, este puțin mai veche dar o să-ți țină cald”. Fără să comenteze omul ia dat-o. Călătorul a început să plângă. A mers toată noaptea, iar spre ziuă a ajuns la conferință. În timp ce explica ce i se întâmplase, a simțit ... **ceva greu** în haină. Când bagă mâna în buzunar nu-i vine să creadă ... **Banii lui se aflau acolo intacti**. Ba mai mult, **toate buzunarele erau pline cu bani**. Ce se întâmplase? Și-a adus aminte că banditul îi dăduse haina lui, dar fără să scoată din ia banii.

Această povestire vrea să ne învețe că atunci când trăim printre oameni care nu ne iubesc ca pe ei înșiși, există un Dumnezeu care ne va ferii de aceștia. Să avem încredere în El.

AMIN

Predica 60

Una din poruncile pe care Domnul Isus le-a dat în Biblie este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”. Este foarte interesant că acest verset nu ne spune **să-i ajutăm** pe oameni, **ci să-i iubim**. De ce oare? Pentru că poți ajuta pe cineva fără să-l iubești.

Se povestește despre o femeie săracă și bătrână din Scoția, că se ruga Domnului să-i trimită pâine. În drum spre sat câțiva băieți au văzut-o rugându-se și au auzit cererea ei înălțată către Dumnezeu. Ei s-au hotărât să facă o faptă bună, așa că au cumpărat pâinea și întorcându-se au dat drumul pâinii pe coșul casei. Când femeia a auzit pâinea căzând, s-a ridicat, a luat pâinea, a pus-o pe masă și a îngenunchiat din nou să mulțumească lui Dumnezeu. Băieții de afară au văzut-o și pentru că credeau că lor li se datorează cuvintele de mulțumire au strigat: “Mamaie, nu Dumnezeu ți-a dat pâinea, ci noi... Noi am adus pâinea!” “Ba nu, a răspuns femeia, Domnul a trimis-o, **chiar dacă a adus-o diavolul!**”

Această povestire vrea să spună celor care ajută: „Nu vă mândriți cu ce ați făcut, deoarece gândul de **a ajuta**, de **a iubi** pe cineva, nu vă aparține ci vine de la Dumnezeu”.

AMIN

Predica 61 - Șnaps

Ai auzit de bătălia de la Caransebeș? Este una dintre primele 10 dezastre militare din istoria lumii. Iar pentru noi, cei de azi, o lecție plină de învățăminte.

Împăratul Iosef al II-lea al Austro-Ungariei avea o armată multinațională, din cehi, sârbi, croați, franțuji, polonezi și italieni, pe lângă unguri și austrieci. Ca limbă, nu se înțelegeau de nici un fel. Dar, în opinia împăratului, răcanii trebuiau doar să lupte, căci în rest comandanții știau să primească și să dea ordine.

În noaptea de 21 septembrie 1788, vreo 100.000 de austrieci cantonau în dreptul Caransebeșului. Bănuind prezența turcilor prin preajmă, un corp de husari a fost trimis să cerceteze zona de dincolo de râul Bega.

În drumul lor, niște localnici i-au invitat să-și mai îndulcească necazurile cu niște pălincă. Fârtații au primit bucuros. La scurtă vreme, niște infanteriști, și ei în recunoaștere, a dat peste husari.

„Oho, șnaps! Vrem și noi!”

Cavaleriștii, aristocratici, i-au alungat. Infanteriștii s-au ofuscat. De aici a izbucnit încăierarea. Din greșeală, unul a slobozit un foc. Dincoace de râu, santinelele au strigat „Turcii, turcii !”. Treziți din somn, soldații din tabără au dat să fugă.

În fața debandadei, ofițerii au strigat: „Halt! Halt”. Dar răcanii nu pricepeau ce înseamnă „Halt”. Ei au înțeles: „Alah, Alah!” și și-au slobozit flintele în tot ce mișca. Comandantul de artilerie a ordonat și el: „Foc!” Toți trăgeau în toți! Incidentul a escaladat

până la punctul când, fugind dinaintea turcilor imaginari, vitejii l-au azvârlit pe însuși împăratul Sfântului imperiu, pe Iosef al II-lea, de pe cal într-un pârâu.

Două zile mai târziu, au sosit și turcii...Și ce să vezi? Au găsit câmpul presărat cu sute de victime (unii spun chiar până la 10.000 – morți și răniți laolaltă) și Caransebeșul lipsit de apărare.

Și care-i lecția? Am putea-o intitula: „Dialogul surzilor”.

Toți aparținem unei anumite „armate”: grup social sau instituție. Știm să vorbim. Dar de foarte multe ori nu ne înțelegem. Motivele? Sunt multiple. Uneori, suntem tributari faptului că traducem noțiunile în mod diferit. Una zice interlocutorul, alta traduce mintea mea. Și atunci ne ambalăm, înainte ca să ne luăm timp să clarificăm termenii.

Alte ori se întâmplă să fim prea siguri pe ceea ce știm deja și răspundem fără a-l asculta pe celălalt.

Cel mai grav însă este atunci când înțelegem foarte bine ce ni se spune, dar, fiind vexați în orgoliul propriu, luptăm pentru părerea noastră cu tot arsenalul argumentativ și mai ales cu cel emoțional.

Oare câte prietenii, ba câte familii se mutilează, până la autodesființare, din cauza unor „bătălii de Caransebeș”? Vedem inamicul în aproapele nostru, în loc să-l căutăm în direcție opusă: ascuns în chiar orgoliul nostru!

Să-ți temperezi prejudecățile, pornirile și ambiția, cere maturitate și efort. Stă scris: „Cine este stăpân pe sine, prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.” (Proverbe 16:32) La testul acesta, tu cum stai?

AMIN

Predica 62 - Charlie Chaplin

Chiar dacă nu ești un fan al filmelor, cu siguranță că ai auzit de Charlie Chaplin, comicul care a distrat generația interbelică... În anul debutului său, 1914, Chaplin a turnat 40 filme. Ținând cont că la începutul sec.XX, cinematograful era unicul mijloc media de entertainment, faima lui a cunoscut o ascensiune fulminantă.

În 1915, în SUA se născuse un trend ce urma să devină o „febră națională”: chaplinismul. Mustața lui a devenit o modă. În orașe, se organizau concursuri: „Sosia lui Charlie Chaplin”. Pe lângă asemănările fizice, candidații urmau să imite mersul lui, jocul bastonului între degete, și alte abilități.

Din pur amuzament, în 1919, însuși Charlie Chaplin s-a înscris într-un asemenea concurs, ținut în orașul Bellingham, la Libery Theatre.

În fața publicului și a juriului, Chaplin a fost „el însuși”, cu șarmul și dibăcia lui unică. Ei bine! După evaluarea tuturor celor 40 de concurenți, Chaplin a reușit să se plaseze – vă imaginați! – pe locul... 20.

Greșeală? Rea voință? Nu... E pur și simplu tendința omului de a aștepta de la original ceea ce doar imitațiile pot oferi. Ca să ilustrez, voi da cel mai elocvent exemplu:

Creștinismul de rând. După cum se știe, creștinismul fost întemeiat pe un singur original, recunoscut de toți, și același pentru toți: anume Biblia. În ea se află o învățătură morală unitară și o teologie explicită. Cu toate acestea, creștinismul a ajuns să numere, în 2001, după World Christian Encyclopedia, mai mult de... 33.000 denomițiuni.

Dacă Chaplin a ratat în mod lamentabil concursul „Chaplin”, este pentru că cei îndrăgostiți de el așteptau altceva, în dorința de a înghesui realitatea în șablonul dorințelor lor.

La fel, pentru a satisface așteptările credincioșilor, creștinismul a fost adaptat după tradiții, gusturi, cultură... Asta se întâmplă totdeauna când etalonul obiectiv este supus capriciilor subiective. În cursul secolelor și de la popor la popor, revelația divină, creștinismul original este ciopârțită de operații estetice ca să „cadă bine” maselor, chiar cu prețul alterării identității ei.

Poate scăpa cineva de această fatalitate? Biblia însăși spune că da. Isus Hristos spunea: „Dacă voiește cineva să facă voia lui Dumnezeu, va ajunge să cunoască...” (Ioan 7:17)

Ai prins ideea? Doar cei dispuși să se subordoneze Revelației, în dorința de a face voia exprimată de Creatorul, vor deosebi autenticul de surogate. Mi-aș dori să fim și noi printre ei...

AMIN

Predica 63 - „Mărul otrăvit”

(Cu o roșie în mână) Hmmm... Sunt bune roșiile. Și sănătoase. Dar... La data când au fost aduse din America de sud, prin anii 1520, au fost privite de lumea civilizată cu teamă și scepticism. Mai întâi, botaniștii au observat înrudirea tomatelor cu otrăvitoarea beladonă și cu mătrăguna. Apoi câțiva aristocrați care au gustat din ele, au murit în scurtă vreme. În neștiința lor, serveau roșiile pe platouri de plumb, iar sucul acid al roșiilor antrena plumbul în alimente, intoxicându-i. Din acest motiv, roșiile și-au câștigat renumele de „mărul otrăvit”. În plus, în 1597, chirurgul-bărbier John Gerard, în lucrarea sa *Herball*, scria că atât frunzele cât și fructul degajă o miasmă urâtă. Deci: pericol!

În coloniile americane, faima funestă a tomatelor a făcut-o să fie curând asociată cu vrăjitoria. Zvonurile circulau că vrăjitoarele ungeau cozile măturilor cu zeama lor sângerie. Și că, mâncând din ele, se transformau în lupi și sfâșiau copiii. De aici chiar derivă numele ei științific: *Lyco-persicon*, „piersica lupului”.

Vraja lor a fost ruptă într-o zi a anului 1820, când un colonel din New Jersey, pe nume Robert Johnson, a venit cu un coș întreg de roșii, s-a postat pe treptele tribunalului din Salem și a început să le mănânce, una câte una, până când le-a terminat pe toate. Gloata s-a adunat așteptând să-l vadă secerat de otravă. Spre dezamăgirea lor, colonelul s-a întors liniștit acasă și a continuat să

cultive tomatele. Vestea s-a răspândit, Așa au apărut alți imitatori, și peste numai doi ani, se publicau în jurnalele americane rețete pentru prepararea tomatelor.

Istoria aceasta dezvăluie un anumit tipar al psihologiei de masă, pe care-l pot regăsi în orice generație. Undeva se întâmplă un caz particular. Mintea trage o concluzie, corectă sau falsă. Apoi omul generalizează concluzia aceluși caz particular, fie ea și corectă, dar fără valoare generală. Transmis apoi din gură în gură, se naște o opinie cu valoare de adevăr absolut, pe care individul o acceptă orbește.

Din acest clește al psihologiei de masă scapă doar acela care aplică Cuvântul din Isaia 2:22 „Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare!” și care, la rândul lui, se decide să cerceteze personal opiniile populare. După care, găsește curajul să-și afirme public poziția nonconformistă. Atitudinea aceasta deosebește personalitatea de omul de masă. Căci personalitate este acela care gândește și procedează cum n-a mai procedat nimeni până la ei, și cum toți vor gândi și vor proceda după el.

E-adevărat că este riscant să fii personalitate. Dar este singura șansă de a scăpa tu însuși de eroare și, implicit, de a scoate lumea de pe șinele opiniilor aberante, dar împământenite. Tu poți fi acela...

AMIN

Predica 64 - Cometa Halley

Te temi de sfârșitul lumii? Atunci ascultă o poveste adevărată.

Era luna aprilie, 1910. Ca niciodată, vânzarea de telescoape a atins o cotă fără precedent, pentru că toată lumea dorea să vadă eveniment unic: în dreptul pământului urma să treacă cometa Halley. Hotelurile organizau vizionări de pe terasa de sus, iar cei mai mobili făceau excursii la munte, ca să o vadă cu ochiul liber, pe un cer curat.

Ca orice cometă, cometa Halley are un nucleu format din mici bucăți de rocă, multă gheață, dioxid de carbon, amoniu și mult parf cosmic. Haloul care înconjoară nucleul cometei are un diametru de 100.000 km! Iar coada cometei, alcătuită din molecule ionizate de gaz, are o lungime de până la 100 milioane de km!

Nu toată populația Americii era încântată de cometa Halley. Mulți o priveau ca pe un semn al sfârșitului. Teama lor a fost exacerbată prin declarația astronomului francez Camille Flammarion. El descoperise că în coada cometei se găseau și gaze cianogene. „Acestea”, spunea el „vor impregna atmosfera și foarte posibil că vor stinge orice viață de pe planetă.” The New York Times s-a grăbit să publice teoria apocaliptică a lui Flammarion. Alte ziare au preluat predicția, hiperbolizând scenariul catastrofic. De-acum, mulțimile au început să ia cu asalt magazinele pentru măști de gaze. Pe la colțuri, șmecherii vindeau „pilule anti-cometă”.

Prevăzătorii astupau până și gaura cheii ca să-și ermetizeze locuința. Bisericile, pline până la refuz, oficiau slujbe non-stop.

○ „mare redeșteptare religioasă” a avut loc... care a ținut doar până pe 19 mai, când pământul a ieșit din coada cometei. Fericiți că fusese doar o alarmă falsă, muritorii au sărbătorit cometa Halley și s-au întors la căile lor obișnuite.

În fundal, istoria provocată de cometa Halley ne aduce în prim plan o confruntare dintre două autorități. Pe de o parte, este autoritatea omului de știință, a cărei opinie e întotdeauna greu de contestat. Când savantul zice că vine sfârșitul, trebuie să-l iei seamă. Iar pe de altă parte, este autoritatea lui Dumnezeu. E de mirare cum de duhovniciei, martorii acelor zile de angoasă, n-au potolit mulțimile, vestindu-le ce spune Biblia despre „sfârșitul lumii”? Anume: că el nu va fi provocat de vreun asteroid, gaură neagră sau vreo altă catastrofă naturală, ci de revenirea în slavă a lui Isus; și că revenirea lui Isus Hristos va marca doar sfârșitul păcatului și a morții de pe pământ, în timp ce toți cei ce L-au așteptat vor începe să trăiască veșnicia...

Groaza nu este metoda prin care Dumnezeu se adresează oamenilor. Când El vorbește, omul poate auzi susurul Său blând, în conștiință. Cometa Halley va reveni abia în iulie 2061. Până atunci, însă, vorbește conștiința. ○ ascultați?

AMIN

Predica 65 - Golden Gate

Ca să ajungi în metropola San Francisco din America, este nevoie să treci peste celebrul pod suspendat, „Golden Gate” – Poarta de aur. Imensa construcție de oțel a fost construită în numai patru ani și a fost inaugurată la 27 mai 1937. Golden Gate se întinde deasupra strâmtorii ce leagă Oceanul Pacific de Golful San Francisco. El este lung de aproape trei km și înalt de 230 m. În ziua inaugurării a fost deschis doar pietonilor. Atunci peste 200.000 persoane, cuprinse de admirație și mândrie, s-au plimbat pe el.

De-atunci, podul a devenit un element comun în peisajul metropolei și a încetat să mai fie o atracție pentru locuitori, cu o excepție. El seduce cu o vrajă greu rezistibilă pe cei depresivi. În medie, la fiecare 9 zile, o persoană se aruncă de pe pod în adâncuri.

Nu mă întreb: „De ce tocmai de pe podul acela?” În schimb, mă întreb: „De ce caută ei suicidul?”

În 1973, un bărbat de 34 de ani, Ken Baldwin, s-a aruncat de pe Golden Gate. Pe biroul său lăsase o notiță: „Mă duc să mă plimb pe pod. Dacă îmi va zâmbi cineva pe drum, nu voi sări.”

Cât costă un zâmbet?

Un altul, Kevin Hines (Hains), unul dintre rarii supraviețuitori, a sărit într-o zi de luni, 25 septembrie 2000. Înainte s-o facă, a stat

pe pod și a tot așteptat ca cineva să-l bage în seamă. Și iată că o tânără blondă s-a apropiat zâmbindu-i. „Wow!”, mi-am zis. „O să mă întrebe dacă sunt OK... Am 19 ani și... nu va trebui să mor azi!” Dar în clipa următoare, fata și-a scos aparatul de fotografiat: Vrei să-mi faci o poză? Eram zdrobot. I-am făcut poza și s-a dus. După 4 secunde am sărit! Ce-o fi gândit fata când a realizat că sărisem?”

Și totuși, cât costă un zâmbet?

Dumnezeu nu ne cere să intrăm în sufletele oamenilor cu sila. A iubi pe aproapele tău nu înseamnă să-l agasezi cu vorbe, cu atingeri sau cu servicii nenecesare. Iubirea începe cu manifestarea unei atitudini, aceea de simpatie. Iar simpatia se exprimă prin zâmbet.

Domnul îți zice: „Să nu te părăsească bunătatea... Leagă-o la gât și scrie-o pe tăblița inimii tale.” (Proverbe 3:3)

Cine știe, poate că astăzi treci pe lângă cineva prăbușit în depresie. Încearcă să învingi zidul invizibil al înstrăinării. Caută o privire. Și dacă și privirea celuilalt te caută, aruncă-i un zâmbet care va însemna: „Tu contezi pentru mine”.

AMIN

Predica 66 - Marele Război Emu

Războiul este groaznic. Curge sânge... și lacrimi. Există însă și altfel de războaie, fără lacrimi, dar careucid vieți. Nu crezi? Atunci ascultă:

În toamna anului 1932, coasta de vest a Australiei a fost scena unui război ale cărui rezultate au fost mult disputate. De partea australienilor a luptat un batalion din cea de-a șaptea unitate de artilerie grea sub comanda maiorului George Meredith. De partea adversă, 20.000 de invadatori Emu.

Acești inamici băștinași, adică ...păsările Emu, sunt rude cu struții. Ei locuiesc în teritoriile din interior ale Australiei. Odată cu colonizarea și dezvoltarea agricolă a costei de vest, invadatorii Emu au găsit oportunitatea de a avea apa și hrana la îndemână. Văzându-și recoltele compromise, fermierii au cerut ajutor guvernului. Delegat de parlament, ministrul de resort a dat... ordin de război.

Războiul, care a durat două luni, a intrat în anale sub numele de „Marele Război Emu”. Dispunând de mitralierele Lewis și de 10.000 benzi cu cartușe, în prima lor confruntare soldații n-au reușit să lovească inamicul, datorită tacticii și vitezei lui de mișcare. Cea de-a doua confruntare, în care militarii au întâlnit un regiment de cca 1.000 păsări, promitea a fi mai norocoasă. Dobândind experiență din ambuscada anterioară, artileriștii au așteptat întâi să prindă inamicul în bătaia focului. Clănțănitul furibund al mitralierelor a fost încununat cu un succes modest: uciderea doar a 12 Emu.

Dar și inamicul își schimbase metoda de luptă. Păsările Emu au adoptat tactici de gherilă de tipul „lovește și fugi”.

Disperat, comandantul a ordonat mitralierea păsărilor de pe jeep-uri. Rezultatul a fost și mai jalnic, dat fiind viteza superioară a inamicului. După cca 10 zile de lupte și 2.500 benzi de cartușe prăpădite, numărul de emu ucise ajunsese la semnificativul prag de... 50... În lipsa unei strategii eficiente, comandantul a ordonat retragerea. Raportul de luptă a avut însă și o notă optimistă: că trupele australiene n-au înregistrat niciun mort.

Maiorul Meredith compara păsările Emu cu Zulușii, laudând manevrabilitatea uluitoare a păsărilor. „Aceste păsări înfruntă mitralierele noastre cu invulnerabilitatea unor tancuri” raporta el. „Ca și zulușii, nici chiar gloanțele dum-dum nu pot să le oprească.” După retragerea militarilor, „inamicul” a atacat și mai intensiv recoltele, la care premierul Australiei de vest a ordonat reluarea ostilităților, de data asta dotând artileriștii cu consilieri militari. La 13 noiembrie, batalionul a raportat un succes răsunător... Cca 100 Emu erau uciși pe săptămână.

Cu toate acestea, zecile de mii de Emu și-au continuat acțiunile de agresiune, exasperând fermierii, armata și parlamentul. În consecință, guvernanții au hotărât să se dea bătuți. În locul mitralierelor Lewis au decis să planteze, simplu... garduri de sârmă ghimpată.

Comic? Furtună într-un pahar cu apă. Tragic-comic, însă, când îl regăsești în gestionarea conflictelor inter-umane. Când apar fricțiuni, ingerințe în „teritoriul” privat sau atac la persoană, există soluții mai simple și mai puțin costisitoare: fără explozibil și sânge. Psihologii vorbesc despre „tehnica ceții”, atunci când cel agresat ridică un „gard” de tăcere, răbdare și impasibilitate care dezarmează combatantul. În felul acesta, ajung să trăiască în pace și agresorul, și victima. Morala: Aplică Cuvântul lui Dumnezeu: „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia.” (Proverbe 15:1) Și vei vedea minuni !

AMIN

Predica 67 - Geniul

Bun este Creatorul, care a înzestrat pe om cu setea după „frumos”! S-a întâmplat în Suedia, în 1964. Galeria „Christiane” de artă modernă din Göteborg, găzduia o expoziție selectă. Jurnaliști, critici de artă, studenți - numai lume bună cu pahare de șampanie în mână, admirau în tăcere un tablou, piesa cea mai apreciată din galerie. Numele pictorului francez, Pierre Brassó, încă necunoscut artiștilor plastici, ascundea cu certitudine un geniul. În ediția de dimineață a ziarului Posten, decanul criticilor Rolf Anderberg elogia creația lui Brassó:

„Dacă cele mai multe tablouri din expoziție erau ne semnificative, nu același lucru despre lucrarea francezului. Brassó pictează cu accente puternice, dar și cu o determinare clară. Tușele penelului săi se cambrează sub furia unor capricii. Pierre este un artist care pictează cu delicatețea unui balerin.”

Un colecționar s-a grăbit să cumpere o piesă cu numai 700\$... Chilipir curat!

La numai câteva zile, jurnalistul Axelsson a dezvăluit, în sfârșit, identitatea artistului, aruncând din nou presa în vârtejul unui scandal. Pierre Brassó era... un cimpanzeu de 4 ani din grădina zoologică.

De o vreme, Axelsson plănuia să tragă un semnal de alarmă cu privire la snobismul artei moderne. Ca atare, a câștigat bunăvoința îngrijitorului „cimpanzeului Peter”, apoi a dat maimuței cartoane,

vopsele și pensule. La început, Peter a preferat să guste vopselele. Cuprins ulterior de inspirație, a început să mâzgălească cartonul. Cu cât primea mai multe banane, cu atât lucra mai frenetic. În final, Axelsson a ales patru „opere” și le-a prezentat sub un nume francez fictiv.

Remarcabil este că, și după detonarea farsei, Rolf Anderberg insistă că lucrările lui Brassau alias Peter, „erau cele mai bune picturi din expoziție”.

Dacă ar fi să comparăm mâzgălelile lui Peter cu producțiile moderne, am consona cu părerea lui Anderberg că operele cimpanzeului au, totuși, o coerență superioară față de cele mai scumpe tablouri cu niște banale dungi groase și amestec aleatoriu de culori, la prețuri uluitoare: de la 40 milioane – până la... 576 milioane de dolari.

Câți cunosc faptul că unul din tablourile din atelierul lui Pablo Picasso, prețuit în mod special de el pentru inspirația ce izvoră din el, era opera... cimpanezului Congo? Trei dintre mâzgălelile lui fuseseră vândute cu... 25.000 \$.

Biblia Îl prezintă pe Dumnezeu drept Creatorul frumosului: „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui.” (Eclesiastul 3:11). Omul, în răzvrătirea sa, e pus pe distrugerea valorii estetice. Astăzi se promovează în mod deschis „estetica urâtului și a absurdului.” Dar asta nu este altceva decât mărturia lipsei de sens a vieții fără Dumnezeu, a angoasei aceluia care nu mai crede în nimic și nimeni. În pofida zbaterilor modernismului, zorile răsar tot atât de suav. Curcubeul se întinde la fel de frumos și nobil. Din fericire, lumina încă se află atât de aproape!

AMIN

Predica 68 - Misiunea 104

De când cu căderea omului în păcat, pământul a devenit o junglă. Fiecare e contra tuturor... Parcă am fi predestinați implacabil la ură, la un război total... Așa sună realitatea crudă... Oare și pentru tine?

Era o luni, 29 noiembrie, 1943. 154 de bombardiere americane, înaintau în formație. Obiectivul era bombardarea portului german Bremen.

La înapoiere, bombardierul pilotat de locotenentul Charlie Brown fusese lovit în aripa stângă de tirul antiaerian. Unul din motoare era distrus. Deși scos din formație, bombardierul își continua greoi zborul. Dar... abia scăpat din brâul de foc, Brown s-a văzut înconjurat de un stol de avioane de vânătoare germane. Lovit din toate părțile, o parte din coadă i-a fost smulsă. Apoi sistemul de oxigen, sistemul electric, încă două motoare, plus 11 tunuri fuseseră scoase din funcție. Ce era mai rău: toți din echipaj, inclusiv el, fuseseră răniți, unii grav. Tunarul din spate zăcea mort. Brown, sângerând abundent din umăr, și lipsit de oxigen, nu reușea să-și păstreze luciditatea. În derivă, avionul a început să coboare vertiginos în spirale. „Doborât!” și-au zis nemții, și au părăsit lupta. Trezit miraculos chiar înaintea de impactul cu solul, Charlie Brown a reușit să redreseze cât de cât avionul.

Pe când se chinuia să câștige altitudine, un Messerschmidt 109 de la sol îl zări. „Ah, marea mea șansă!” gândi Franz Stiegler. Germanul, cu peste 400 de misiuni de luptă, mai avea nevoie doar de o singură victorie ca să primească „Cruca de cavaler”. În trombă, porni în urmărirea inamicului.

În timp ce se apropia din spate, Stiegler începu să contemple teribilele stricăciuni ale inamicului. Fuselajul bombardierului era bortelit și ciuruit peste tot. Prin gaura cozii rupte, zări echipajul doborât la podea. Cu degetul pe trăgaci, Franz trăia un moment de zbucium. „Cum să tragi în acești eroi? E ca și cum ai lovi un biet om lipsit de apărare...”

Riscând o posibilă rafală, Franz Stiegler își trase aparatul lângă cabina pilotului. Îl zări pe Brown însângerat, căznindu-se să-și țină capul sus. Când în sfârșit americanul întoarse capul spre el, acesta zări un ofițer german salutându-l cu tot onorul și făcându-i semne. Mintea lui însă nu la mai procesa mesajele.

„Voiam să-l ajut să aterizeze în siguranță. Când n-a răspuns, i-am făcut semne s-o ia către Suedia neutră. Brown însă, cu ochii mai mult închiși, nu voia decât să ajungă în Anglia. Umplut de compasiune, Stiegler a continuat să zboare alături de el, doar ca să-l protejeze. Când aproape au trecut Canalul Mânecii, Stiegler l-a mai salutat o dată și a dispărut în văzduh. Prin minune, Brown a reușit să aterizeze în câmp, salvându-i pe răniții aflați la bord.

În 1986, după 43 de ani, Brown a decis în sfârșit să rezolve enigma bravului neamț. Ca atare, a scris la „Revista pilotului german”. După 4 ani a primit un apel din Canada. Era – cine crezi? Franz Stiegler, între timp devenit canadian. Întâlnirea celor doi a fost fierbinte, plină de emoții. Între ei s-a legat o prietenie adevărată. Ala au mai trăit 18 ani... Au murit la 6 luni distanță unul față de celălalt.

Mă întreb ce-a fost gestul lui Franz: Slăbiciune? Sau tărie de caracter? Din perspectiva lui Dumnezeu, Franz și-a depășit omenescul. De fapt, s-a lăsat copleșit de mila lui Dumnezeu, și la rândul său, a împlinit Cuvântul care zice: „Cel ce are milă de ei, îi va călăuzi și-i va duce la izvoare de ape” (Isaia 49:10).

AMIN

Predica 69 - Marțienii

Te temi...! Ești doar o piesă mică dintr-o generație terorizată de frici și aștetări negative și tot ce se arată vine parcă să se prăvale peste tine. Trăim într-o lume pierdută... Oare chiar pierdută?...

Era duminică seara, 30 octombrie, 1938. Întins pe sofa, americanul de rând își fixase tunerul pe post, pregătit să savureze teatrul radiofonic. O muzică pulsează în surdină. Brusuc muzica este întreruptă de un anunț sec: „Profesorul Farrel de la observatorul Jennings a detectat o explozie pe planeta Marte”. Abia reluată, muzica este din nou întreruptă de o voce strangulată:

„Dumnezeule! Ceva iese dintr-un cilindru metalic... Șerpi... nu! Tentacule... Se îndreaptă spre mine! Văd și un corp mare, imens, lucios. Ah, fața aceea... ea... ea... Doamnelor și domnilor, este indescriptibilă... Nici nu o pot privi. Are ochi negri și lucitori ca ai unui șarpe. Din gura fără buze curg bale care pulsează...”

Vocea terifiată a lui Orson Welles continuă să descrie scene de infern. Marțienii înarmați ies din nava cilindrică. Reușesc să anihileze un regiment întreg al Gărzii naționale. 7.000 morți. În replică la tirul artileriei americane, marțienii degajă un gaz ucigător. Alți cilindri aterizează în Chicago, în St.Louis. Invazia marțienilor este în toi. O altă voce întrerupe reportajul, anunțând panică în zonele respective: mii de oameni fug haotic.

Americanul de rând sare de pe sofa, își ia pușca din perete și iese. În stradă, se ciocnește de alți vecini înnebuniți. În New Jersey, oamenii s-au bulucit pe autostrăzi, căutând scăpare. Alții au dat buzna în secțiile de poliție cerând măști de gaze!

○ femeie s-a aruncat în mulțimea din catedrală, strigând: „New Yorkul a fost distrus. Este sfârșitul lumii! Pregătiți-vă de moarte!” Abia când informațiile despre panica generalizată au ajuns în studiourile CBS, Orson Welles întrerupe emisiunea și reamintește ascultătorilor că... este doar o ficțiune. Mulți nu l-au crezut în primă instanță. Istoricii timpului au estimat că isteria a cuprins între 1,7 și 6 milioane!! Când Comisia Federală a Comunicațiilor a investigat programul, n-a putut găsi nimic ilegal... Doar... era... 30 octombrie, sărbătoarea Halloween...

Gândește-te... Câtă putere are mas-media! Are... multă: Mai întâi, pentru că este ceva „oficial”, pe post, indiferent cine este în spatele microfonului sau al camerei. Apoi, sunt atâția care cred, iar majoritatea nu poate fi înșelată, sunt prea mulți! Și apoi, lucrul cel mai grav: ceea ce auzim parcă se pliază pe expectanța noastră negativistă. Nesiguranța vieții fără un Dumnezeu parcă ne predestinează la aceasta!

Timpul trece. Generațiile se schimbă, dar nu uita, omul rămâne același: la fel de credul, superstițios și alarmist, gata să înghită orice zvon, fie din media, fie de la colțul străzii... Ai vreo șansă să ieși din isteria generalizată și să găsești vindecare de toate care te prinde între ghearele fricii?

Vindecare, da, există, dar numai pentru cei care au dorul să-L cunoască pe Cel Atotputernic, pe Acela care a promis: „Nu* trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua; nici de ciurma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua-n amiaza mare.

○ mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia.

...” (Psalmul 91:5-7) Făgăduința este pentru tine! Privește spre El. Este atât de simplu...

AMIN

Predica 70 - Prețul unui fiu

Dacă vreți, cele ce voi spune mi s-ar putea potrivi și mie...

S-a întâmplat în Roma. Un microbuz cu număr de Calabria încetinește lângă trotuar, în timp ce ușa laterală se deschide. „Paulo!” Curios, un flăcău pletos se întoarce spre mașină. Până să prindă de veste, două perechi de brațe îl înhață, îl trag înăuntru și microbuzul pleacă în trombă.

La 10 iulie, 1973, ora 17, John Paul III, nepotul miliardarului american John Paul Getty, a fost răpit de membrii grupării Ndragheta. Pentru eliberarea sa, cereau 17 milioane de dolari. Termen: 10 zile. Socoteau că flăcăul de 16 ani făcea paralele.

Numai că... miliardarul nu gândea ca ei. Bătrânul John Paul Getty era vestit pentru calicia lui. În corespondență, bătrânul folosea doar plicuri uzate. De răscumpărare nici n-a vrut să audă. „Mai am alți 14 nepoți. Dacă plătesc acum, va trebui să plătesc pentru toți...” Au trecut zile, săptămâni, chiar luni. Negocierile erau în impas.

În noiembrie, la biroul ziarului „Il Messagero” sosi un plic. În el se aflau: bucle din părul nepotului, o ureche și un bilet. „Asta e urechea lui Paul. Dacă nu trimiteți 3 milioane dolari în 10 zile, va sosi următoarea ureche. Cu alte cuvinte, vă vom trimite băiatul în bucățele.”

În fine, bătrânul a fost de acord să plătească doar 2,2 milioane – doar cât putea deduce din taxe. Pentru restul de 800.000, a fost dispus să-l împrumute pe fi-su, adică tatăl băiatului, cu o dobândă de 4%. Odată cu plata, la 15 decembrie 1973, adolescentul a fost găsit viu, într-o clădire dezafectată din Lauria.

Cazul - larg mediatizat – a stârnit indignare pentru multă vreme. Pe drept cuvânt! Ceea ce însă nu realizează poporul este că fenomenul Getty e doar vârful eisbergului, paroxismul unui fenomen comun care, de banal ce e, nici nu-l sesizăm. L-ai putea descoperi doar dacă... ai estima valoarea copilului tău pe scara priorităților. Pe ce poziție l-ai așeza? Prioritatea a 3-a? A 5-a? Sau, ca în cele mai multe cazuri, nici nu-ți pui problema...

Tată... Mamă... Un copil costă: Mai mult decât mâncare, îmbrăcăminte, jucării... El costă dăruire... suflet... sacrificiu de sine... Mai ales timp... energie... cât să devină „prioritatea nr. 1” al vieții. Pentru epoca noastră pragmatică, copilul a devenit un fel de povară, pentru că îți poate concura interesele, confortul, profesia, succesul, posesiunile. Îți dă simțământul că-ți fură dreptul la viață. Dacă însă l-ai aprecia după valoarea pe care o acorzi propriei tale vieți, la care ai mai adăuga plus-valoarea unei educații bune, sănătoase, deodată prețul lui ar egala valoarea Fiului lui Dumnezeu, valoarea Celui care a zis: „Cine primește pe unul din acești copilași.., pe Mine Mă primește” (Marcu 9:37). Gândește-te serios la episodul de mai sus. Ar putea să se nască o reformă !

AMIN

Predica 71 - Alexandra Scott

Fă binele... Da, știam... Dar problema este că nu prea se ivesc ocazii să faci binele... Nu-i așa?

Era anul 2000, când lumea, exaltată, sărbătorea debutul mileniul III. În spitalul pediatric din Filadelfia, o fetiță internată, Alexandra, în vârstă de patru ani, privea spre patul gol de lângă fereastră. Până ieri, acolo fusese Tereza, prietena ei. Dimineața însă, nu mai era. I s-a spus că murise. Ca și Alexandra, suferise de neuroblastom, un tip de cancer care afectează copiii.

„La ce te gândești, Alex?” o întrebă mama. Răspunsul veni timid: „Când voi ieși din spital, vreau să am un stand de limonadă.” „Limonadă? Pentru ce?” „Vreau să ajut pe copiii bolnavi de boala asta.”

Ajunsă acasă, părinții i-au montat pe gazon o mică tarabă. Pe ea și-a pus o carafă măricică cu limonadă și pahare de carton. În partea dreaptă, un bol de sticlă pentru donații. Chipul fetiței cu doar câteva smocuri de păr rar în cap - din pricina chimioterapiei - oprea trecătorii. Din prima zi, bancnote au început curgă în bol. În câteva săptămâni strânsese 2.000 dolari. „Ce vrei să faci cu ei?” „Îi dau spitalului meu, ca să găsească leacul pentru boală, să nu mai moară copii.”

Curând, vestea despre micuța filantroapă a devenit virală. Posturi locale, ziare, reviste, apoi televiziuni naționale, au mediatizat cazul.

Drept urmare, standuri de limonadă de-ale copiilor au răsărit ca ciupercile în Statele Unite, și chiar peste hotare. S-a dedicat chiar și o zi anuală pentru „Standul de limonadă a Alexandrei”.

În ziua aceea, lanțul de 75 de magazine „Super Fresh” și-au montat standurile. Școli primare s-au mobilizat. În orașul Houston, un grup de homeless-i s-au hotărât să sponsorizeze un stand. Donațiile seoseau de pretutindeni.

În timp ce starea micuței devenea tot mai critică, visul ei devenea tot mai îndrăzneț: „Vreau să strâng un milion”, spunea ea la emisiunea TV a lui Oprah Winfrey. „Cum?” a întrebat-o aceasta. „Păi, dacă toți oamenii care au lămâi acasă și-ar pune un stand, am putea face asta...”

În august 2004, când împlinea 8 ani, Alexandra Scott murea, cu sufletul împăcat. Reușise să strângă peste un milion. Fundația „Standul cu limonadă al Alexandrei” continuă să susțină peste 550 proiecte de cercetare și sute de familii afectate de neuroblastom.

Câteva lucruri mă impresionează. Nu conștiența propriei suferinței, ci empatia față de Tereza i-a înmugurit proiectul. Apoi, dacă n-ar fi fost empatia celor care-o vedeau slăbuță, lângă stand... și în fine, dacă n-ar fi fost jurnaliști sensibili și cu inițiativă, totul ar fi rămas un punct pasager, un vis spart. Lanțul uman de compasiunii i-a dat direcția și amploarea. Mă întreb, de ce doar peste ocean, și nu și în țara mea, în orașul / satul meu? Unde sunt oamenii de bine, săritori să ajute, oamenii cheie care pot genera o maree de altruism? Poate ne credem că suntem suficient de buni pentru a nu ne mai implica? Să ne-amintim atunci ce zice Scriptura:
„Cine știe să facă un bine și nu-l face, săvârșește păcat” (Iacov 4:17)

AMIN

Predica 72 - Smirna

Va reveni Isus vreodata? Și care va fi motivul revenirii Lui? Dacă vrei un răspuns ilustrat, ascultă istoria care urmează:

S-a întâmplat în orașul Smirna, septembrie 1922, chiar luna când se juca ultimului act al războiului Greco-Turc. După un debut victorios, armata greacă bătea - de doi ani - tot în retragere.

La 13 septembrie grecii părăsiseră pozițiile din jurul orașului Smirna, lăsând în urmă, la cheremul turcilor, 400.000 locuitori, în majoritate greci și armeni. Într-un act de răzbunare, turcii au dat foc cartierului armean. Curând întreg orașul a fost cuprins de vâlvătăi. Mănată de flăcări și de atrocitățile dezlănțuite, populația creștină fu împinsă spre chei. Fâșia prea îngustă pentru sutele de mii a făcut ca mulțimile să se înghesuie până în mare. Disperați și neputincioși, așteptau... Treceau orele... Au trecut două zile, și salvarea nu se arăta!

Ciudat lucru: în port stăteau ancorate nave cu pavilion englez, american, francez, italian, japonez... Niciuna nu mișca. Odată cu ruperea frontului, au primit consemn să nu intervină, ca să nu agraveze relațiile cu Turcia. Guvernul grec - aflat în defensivă - era paralizat.

Pe când țipetele și vaietele împânzeau atmosfera înecată de fum, un bărbat în haine civile, scund și contorsionat de tuberculoză, urcă în grabă pe nava grecească Kilkis. Este Asa Jennings, pastor metodist american, sosit abia de două săptămâni în Smirna.

„Caut comandantul! Sunt aici ca să trimit un mesaj guvernului din Atena”.

Intimidat, ofițerul îl conduce în cabină. Telegraful țacăne. „Dacă până mâine dimineață la ora 6 nu trimiteți 25 de vase pentru salvarea poporului, voi publica refuzul vostru până la capătul lumii!” După ton, guvernanții deduc că ultimatumul vine din partea unui diplomat plenipotențiar. În grabă își dau acordul, sub rezerva ca americanii să-și asume răspunderea totală, implicit coordonarea operațiunilor.

În cursul nopții de 14 spre 15 septembrie, Jennings își pune soția și cei trei copii pe un distrugător american și pleacă trăsmitând celor rămași că se va întoarce după ei. Apoi, cu autoritatea de comandor, mobilizează cuirasatele americane să-l însoțească până în portul Mitilene. Acolo constrânge 25 de vase comerciale grecești să se mobilizeze. Câteva vase aliate, prinzând curaj, li se alătură, inclusiv un cargo japonez. Și înainte ca să crape de ziuă, cu steagul american arborat pe vasul grecesc Kilkis, flota lui Jennings pornește într-una din cele mai mari operațiuni de salvare.

Pe când zorile destrămau noaptea, un urlet de bucurie smuls din 350.000 de piepturi ajunge până pe puntea vasului amiral. Pe chei, furnicarul revigorat întinde miile sale brațele spre ajutorul nesperat. „Vine salvarea! Ura! Suntem salvați!”

Timp de 7 zile și 7 nopți fără odihnă, flota coordonată de Jennings evacuează muribunzii în porturile grecești. Iar în ziua când creștinii urmau să fie uciși sau deportați în lagărele de exterminare, nici un picior de creștin nu se mai găsea în Smirna.

Epopeea lui „Asa Jennings din Smirna” mă face să savurez anticipat apogeul planului de salvare revelat în Biblie, când - în clipele de maximă agonie a unui pământ aflat în pragul autodistrugerii - promisiunea: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu mine!” (Ioan 14:3) se va împlini. Hristos Însuși a făgăduit. Știu sigur că nu există dubii !

AMIN

Predica 73 - Fușida

Istoria milenară a lumii pare să confirme, din generație în generație, realismul proverbului latin: „Homo homini – lupus est”, tradus: „Omul față de semenul său om - este lup !” Așa este, cu excepția situației când Dumnezeu intervine. Și atunci, lupul paște coastă-n coastă cu mielul. Ascultă:

Era o dimineată înnorată de duminică, 7 decembrie, 1941. Din carlinga bombardierului său, comandorul japonez Mitsuo Fușida căuta, printre fâșiile de nori, portul insulei Oahu din arhipelagul Hawai. 183 de avioane de luptă îl urmau, în misiunea crucială pentru a instaura supremația Japoniei în Pacific.

De sus, zări toată flota americană înghesuită în rada portului Pearl Harbour. În fața hangarelor, avioanele stăteau aliniate în repaus. Ca un fulger, la ora 7:55, Fușida ordonă atacul. O ploaie de bombe se abătu peste flota de război a SUA. La 8:50, al doilea val de 171 de avioane nimici restul ce-a mai rămas.

Ciuruit de proiectile și schije, comandorul Fușida reuși totuși să se întoarcă spre portavion, odată cu ultimele avioane. Atacul, un succes deplin, îl transformă pe Mitsuo Fușida în erou național. Împăratul însuși îi oferit audiență.

Ca bun samurai, Fușida mai conduse și raidurile asupra orașului Darwin din Australia și asupra Ceylonului. Apoi grav rănit în bătălia

de la Midway, căpitanul Fușida fu scos de pe linia frontului. În timp ce Japonia pierdea teren, Fușida se oferă de două ori să intre în foc ca pilot Kamikaze... Dorință neîmplinită.

În aprilie, 1946, căpitanul Mitsuo Fușida fu convocat – ca martor – la tribunalul militar internațional care investiga crimele de război ale Japoniei. Hotărât să-și disculpe superiorii, Fușida porni să strângă dovezi de la foștii prizonieri japonezi despre actele de cruzime săvârșite în lagărele americane. Mare însă i-a fost surpriza să regăsească, printre foștii prizonieri, chiar pe tovarășul său de zbor.

Dar și mai mare surpriză i-a produs relatarea acestuia: „În prizonierat, am fost tratați de americani mai mult decât onorabil. Acolo am întâlnit o fată de 18 ani, Peggy Covell. Nu-ți vine să crezi! Zi și noapte, Peggy ne slujea cu adânc respect și compasiune.

Când am întrebat-o: Pentru ce faci asta?, ea ne-a răspuns: „O fac pentru că japonezii mi-au omorât părinții care erau misionari în Filipine... Dar Isus mi-a scos ura din inimă și - în loc - a pus iubire pentru voi...”

Povestea lui Peggy zguduie în Fușida întregul sistem de valori. „Iubire – în loc de război? Imposibil ! Așa ceva nu se poate!!!”

Providența a făcut ca, la câteva luni, trecând prin gara din Tokyo, un tânăr să-i întindă o broșură cu titlul: „Am fost prizonier în Japonia”. Atras de titlu, Fușida citește istoria pilotului Jacob DeShazer, cel care a bombardat pentru prima oară Tokio, dar care a căzut prizonier la japonezi. DeShazer, între două sesiuni de tortură, a fost confruntat

Predica 73 - Fușida - continuare

dureros de porunca lui Isus din Biblie: „lubiți pe vrăjmașii voștri...” (Matei 5: 44). După nopți de chin, versetul acesta a schimbat, în mod neașteptat, ura - în dragoste pentru tortionarii lui, uimindu-i pe aceștia și schimbându-le chiar comportamentul spre bine.

Intrigat și hotărât să vadă ce e cu această Biblie, Fușida cumpără una. Abia după luni de tergiversare, se hotărî s-o citească.

El povestește: „Când am ajuns la Evanghelia după Luca 23:34 „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac...” am fost zdrobit de tot... Doream să dau orice ca să întorc acțiunile mele de război, dar era imposibil. Am hotărât în schimb să aplic o lovitură de moarte urii adânci care otrăvea inima mea. Știam că fără ajutorul lui Isus Hristos, este cu neputință.” Ei bine, minunea imposibilă s-a produs: la 14 aprilie 1950, ziarele din Japonia anunțau cu litere mari: „Eroul de la Pearl Harbor se convertește la creștinism.”

Și, pentru ca minunea să fie și mai mare, într-o zi a anului 1952, la ușa lui DeShazer se auzi o ciocănitură. Când americanul deschise ușa, în fața lui stătea chiar... arhi-dușmanul de moarte, transformat în frate întru Hristos.

Ce a urmat a scris istorie: Din jarul convertirii s-a născut o prietenie care s-a materializat în asociație misionară numită: „Misiunea evanghelică Fușida”.

Pentru ani de zile, foștii inamici au străbătut împreună insulele japoneze, mărturisind despre puterea lui Hristos, aceea care transformă inimile.

Suflete, la umbra acestei întâmplări fulminante, ia-ți câteva minute și gândește-te: câți inamici, indezirabili sau nesuferiți ar fi transformați, dacă tu, de exemplu, ai trece prin focul înnoitor?

AMIN

Predica 74 - Războiul porcului

Ți s-a întâmplat să te găsești într-o ceartă pornită de la nimicuri și totul să se transforme într-un război pentru care să-ți pară rău? Aș dori ca istoria care urmează să te imunizeze în această privință. La 15 iunie, 1859, într-o zi cu soare, cetățeanul Lyman Cutlar a ieșit la câmp, pentru o mică plimbare după un prânz copios. De câțiva ani buni, se mutase împreună cu familia pe insula San Juan, în coasta nord-vestică a statului american Washington, chiar pe hotarul cu Canada. Ca atare, insula era pe jumate engleză, pe jumate americană. Cutlar, ca și ceilalți cetățeni de pe insulă, era fermier.

Și ce să vezi? Un imens porc negru râma de zor cuiburile lui și îi mânca cu nesaț cartofii. Înciudat, se puse să-l dea afară! Imposibil! Nici cu vorba, nici cu parul. Atunci a intrat în casă, a luat carabina din cui și... a împușcat porcul... cu atât mai mult cu cât nu era pentru prima oară când îi făcea felul.

Porcul aparținea unui vecin irlandez, Charles Griffin. Acesta nu era om rău, dar... îi plăcea să lase animalele libere. Pentru că tensiunile escaladau, Cutlar i-a oferit - în schimbul porcului mort - 10 \$... 10\$ - era o sumă mare, cam cât 280 \$ astăzi. Dar irlandezul, căpos, i-a pretins 100\$.

„Dar nu e corect!” a obiectat Cutlar. „Porcul tău îmi termina cartofii mei!” „Ba nu! E datoria ta să-ți păzești cartofii de porcul meu!” a replicat irlandezul. „Daaa? Atunci nu-ți mai dau nimic!” i-a răspuns Cutlar și a plecat.

Mâniat, irlandezul s-a dus la autoritățile engleze. Acestea s-au grăbit să-l amenințe pe Cutlar cu arestul. Auzind de asta, vecinii

săi americani au cerut în grabă protecție militară. Ca răspuns, comandantul a trimis de îndată 66 soldați americani, cu ordinul de a-i împiedica soldații englezi ce urmau să debarce pe insulă. La rândul lor, britanicii au trimis trei vase de război să ocupe insula. „Vreți război?”, au zis americani. „Vi-l dăm!” Și și-au amenajat urgent o redută cu vedere bună spre mare pe care și-au instalat bateriile. Curând le-au mai sosit 461 soldați ca întărituri, cu 14 tunuri.

Atunci britanicii întărâtați au trimis încă două vase de luptă, în total 2.140 soldați și 70 de guri de tun. Iar guvernatorul englez a dat ordin: „Debarcați și lansați atacul”.

Amiralul Baynes împuternicit făcu ochii mari. „Ce să fac?” Pentru că guvernatorul insista, Baynes și-a scos pălăria și și-a așezat mâinile la piept. „Adică cum? Două națiuni mari, să pornească un război, din pricina unui porc? Refuz un asemenea ordin.”

Luciditatea lui Baynes le-a deschis mintea guvernatorului, care – dumirindu-se – a râs și a ordonat: „La loc comanda”. Americanii, văzând reținerea britanicilor, nu s-au mai agitat nici ei, limitându-se la insulte.

La Washington și la Londra, autoritățile au râs și ele, după care ajuns la un compromis: fiecare să n-aibă mai mult de 100 soldați pe insulă și să fie atenți la porci. Și... a fost pace.

Ce ființe ciudate mai suntem și noi, oamenii! Avem rațiune și discernământ. Dar... avem și inimă și sentimente. Provocările vieții ne surprind de multe ori pe picior greșit și nu realizăm lucrul acesta. Inima, incendiară, mistuie jaloanele judecății la rece și gata! Ajungem, paradoxal, să „decidem” fără măcar să „alegem”. În asemenea situații, inteligența emoțională ne este salvatoare. Numai că această inteligență începe prin cunoașterea de sine și este urmată de auto-disciplinare, proces laborios, dar eficient. Și atunci, când se stârnesc certuri, „cine este încet la mânie potolește neînțelegerile” (Proverbe 15:18).

AMIN

Predica 75 - Isteria lalelei

Îți plac tabletele, smartphone-urile, nu-i așa?... Sunt în „trend”, pe „val”! Dacă toată lumea se dă în vânt pentru „divaizuri” smart, cum să ratezi tu un asemenea șansă? Din când în când însă, mai vin și dușuri reci !

Amsterdam, luna mai, 1633. Olanda își trăia epoca de aur. Fondatoare a primei Companii comerciale din lume – Compania Olandeză a Indiilor de Est –, cât și a primei burse de valori, Olanda devenise un nod comercial dominant, pe unde Europa își primea 50% din țesături și 80% din mătăsuri.

La poarta guvernatorului Adriaen Pauw (Pauf) din Amsterdam stătea un cavaler însoțit de doi scutieri. Era trimisul marelui duce Charles d'Albert de Luynes. Ducele auzise de minunățiile din grădina guvernatorului și dorea să obțină unul din rarele exemplare. Când a ajuns în fața celor 11 lalele, cavalerul nu-și putu reține o exclamație. Înaintea lui erau celebrele „Semper Augustus”, ale căror petale albe erau însângerate cu striuri de un design imprezibil.

- Stăpânul meu ține morțiș să intre măcar în posesia unui singur bulb. Ar da oricât...

În fața zâmbetului flegmatic al magistratului, cavalerul șopti:

- Chiar și 10.000 de guldeni!

10.000 ? Echivalentul actual a 300.000 Euro? Cât prețul celei mai luxoase case de lângă principalul canal al Amsterdamului?... Degeaba. Magistratul nu vinde.

Laleaua, adusă din Turcia în Europa cu cca 80 ani în urmă, devenise

simbolul luxului, gadgetul mult râvnit. Infectarea întâmplătoare a bulbului cu un virus local a dat naștere la modele coloristice nemaîntâlnite. Faima acestora a fascinat Europa. Cererile de bulbi, mai ales de către Franța, au făcut ca prețurile să crească exorbitant. În 1636, bulbii de lealea au ajuns al patrulea cel mai exportat produs din Olanda: după gin, heringi și cașcaval. În 1635, 40 bulbi diverși au fost vânduți cu 100.000 guldeni – cât astăzi 3 milioane de Euro! Isteria lealei cuprinsese subit toate clasele: nobili, burghezi, fermieri, mecanici, marinari, servitoare, coșari..., toți voiau să apuce o fărâmă de magie... Asta - până în dimineața de 9 februarie 1637, când cumpărătorii din orașul vecin, Haarlem, nu s-au arătat la licitația obișnuită. Câteva cazuri de ciumă bubonică i-a reținut acasă. Dar, în neștiință de cauză, lipsa lor a stârnit alertă, și apoi panică. În numai câteva săptămâni, vraja lealei s-a prăbușit catastrofal, trăgând după ea ruina multor familii bogate.

În istorie, aceasta ar fi prima prăbușire a pieții, nu și ultima. Tehnologia smart, gadget-urile - sau Laleaua - nu sunt cam același lucru? Fiecare sezon aruncă pe piață un nou produs mai spectaculos decât cele anterioare. Dintre cei care se dau în vânt după ultimul tip de smartphone, câți îl folosesc mai mult decât pentru telefona, pentru internet și... jocuri? E ca și cu regina Elisabeta I a Rusiei, în garderoba căreia se adunaseră 15.000 de rochii și din care să fi avut timp să îmbrace măcar... 10%.

Aparent, viața oamenilor urmează un același grafic damnat: Poftele trupului, pofta ochilor și nesățiosul orgoliu - care împing individul în opintirea de a ajunge primul în top, și de îndată ce pășește picul, se prăbușește dincolo în hău... Concluzia regelui Solomon este caustic de actuală: „O deșertăciune a deșertăciunilor... Totul este deșertăciune și goană după vânt!” (Eclesiastul 1:14). De mie de ori este mai sănătoasă binecuvântata simplitate!

AMIN

Predica 76 - Baraba

Sunt oameni înțelepți, care susțin că oamenii nu se schimbă niciodată. Există însă și alții, cu o altă înțelepciune care cred altfel...

Era luna martie, anul 2003. Într-o căsuță din orașelul Briosco, de la poalele Alpilor, un bărbat de 42 de ani, Pietro, stă cu fruntea căzută pe măsuța plină cu fotografii. Lângă el, un băiețel le cercetează pe rând. „Dar aici unde ești, tată?”... Întrebările lui se sparg în gol, căci tatăl nu mai răspunde. Trecutul său răscolit de cutia cu poze, îi trezise chinul.

Pietro Sarubbi obișnuia să se recomande drept „actor”... de comedie. Cu apucături de derbedeu, la 18 ani a fugit de-acasă cu o trupă de circ. În periplurile sale, câștiga câte un ban jucând roluri de umplură în piese de teatru și-n filme de mâna a doua. Trăind de azi – pe mânie, Sarubbi le încerca pe toate, fără să dea de capăt. „Eram fericit pe scenă, dar eram nefericit în viață”, zicea el. Din când în când, îl apuca duhul alergării după „fata morgana”.

Așa a ajuns să traverseze el, pe jos, teribilul deșert tunisian... Tot pe jos a ajuns în Tibet, la o mănăstire Șaolin pentru artele marțiale. Cu sufletul tot gol, a coborât în India. Aici s-a alipit de un guru yoghin, meditănd sub legământ de tăcere absolută timp de... șase luni...

Pentru că iluminarea promisă tot nu venea, a fugit în jungla Amazoniană și a trăit ca un sălbatic. „Am cutreierat jumătate din

glob,” zicea el, „fără să mă pierd vreodată. Și totuși, eram cu totul pierdut în ce privește sensul vieții”. Întors în Italia, a întâlnit-o pe Maria, fată bună. Dar nici Maria n-a fost în stare să-l schimbe.

„Tăticule, sună telefonul”. Ca trezit din visare, Pietro apucă lehamite mobilul. „Ce? Mel Gibson????” bânguie Pietro uluit. Da, era chiar vestitul regizor. Îi oferea un rol în filmul „Patimile lui Hristos”. „Niciodată nu mi-am imaginat că aş putea juca într-un film despre Isus... Pe-atunci eram cu totul străin de cele duhovnicești.” Obişnuit să „negocieze dur”, Pietro a cerut rolul lui Petru. Nu pentru că-i plăcea de el, ci pentru că rolul consistent al apostolului aducea bani mulți! Pietro a rămas profund decepționat: „Ce? Rolul lui Barraba? Tâlharul? Nu. Nu accept!” Gibson însă i-a explicat că avea nevoie de chipul lui de animal răzvrătit... Până la urmă, pentru parale, Pietro acceptă, nu fără fițe.

În rolul de Barraba, Pietro nu trebuia să-l zărească pe „Isus”, până când avea să apară în scenă, o singură dată, cu lanțurile soldaților sugrumându-i gâtulejul. La sentința gloatei: „Îl vrem pe Barraba în locul lui Isus”, el avea să urle satisfăcut și să coboare treptele. Iar când avea să ajungă ultima treaptă, numai atunci trebuia să se întoarcă și să-L privească pe Isus cu o privire inedită, „la prima vedere”.

De zece ori a repetat scena. De zece ori când s-a înors, a fost surprins de privirea lui Isus. „De fiecare dată trăiam o surpriză. Era ca și când îl vedeam cu adevărat pe Isus. Nu sunt un tip emoțional. Dar niciodată în cariera mea de actor n-am trăit un așa simțământ.”

La ultima dublă filmată, Sarubbi se identificase de tot cu Barraba.

Predica 76 - Baraba - continuare

Când, euforic, a coborât treptele în urletele a 500 de glotași, s-a întors spre Isus. Timp de câteva secunde lungi, ochii lui au fost capturați de privirea blândă, de o sensibilitate infinită, a lui Isus.

Nici un pic de ură, ci numai milă și dragoste. „Am simțit ca un curent trecând prin mine. Privirea Lui... a avut un impact dincolo de cuvinte. În seara aceea, n-am mai ieșit cu... Iuda... la discotecă.” Finalul? Schimbarea lui Pietro Sarubbi n-a fost ușoară, dar a fost totală.

A hotărât să se căsătorească cu Maria, avându-i pe cei trei copii ca domnișori de onoare. Apoi s-a botezat. De-atunci uimește familia și prietenii prin viața simplă și fericită, ocupându-se de familie și de animalele fermei sale

Experiența lui Pietro Sarubbi n-are nevoie de comentarii. Ea vorbește de la sine. Pentru oricine, indiferent de trecutul cuiva, de cultura sau de caracterul său, întâlnirea cu Isus este revoluționară.

Când Fiul lui Dumnezeu îți taie calea, te prinde irezistibil chemarea Sa: „Vino după Mine”. Iar Biblia continuă să consemneze, scurt, răspunsul oricărui care se lasă îngenuncheat: „Și omul acela s-a sculat și a mers după El.” (Matei 9:9)

AMIN

Predica 77- Goana după AUR... fals

Sunt multe lucruri care se vor valora supremă: bani, distracții, tovărășii, senzații tari... Tot atâtea alternative ale adevărului – real..., sau fals.

E anul 1576, Londra, la Palatul Richmond. În marea sală de recepție, regina Elisabeta așteaptă intrarea căpitanului de vas, Martin Frobișar. De curând s-a întors din căutarea „pasajului Nord Vest” care ar putea să lege Oceanul Atlantic de Oceanul Pacific, prin Nordul Canadei.

„Maiestate”, raportează căpitanul, „gerurile polare au fost crunte și nu ne-au lăsat să croim drum prin Oceanul Arctic. Dar e și o veste bună: pe insula Baffin, s-a găsit din belșug un minereu galben. Unii zic că... e aur.”

Ochii reginei s-au îngustat. „Aur?” De zeci de ani, Spania rivală cară la aur din Lumea Nouă. În mâna Elisabetei, eșantionul sclipește în soare. „Să se facă cercetări...” poruncește ea.

Secretarul de stat se apleacă ușor și-i șoptește reginei: „Sire, se zvonește că probele ar dovedi că nu e aur.” Dar asigurările sub jurământ de Giovanni Battist Aniello, venețian umblat prin lume și alchimist, a cărui faimă venea din dibăcia cu care știa să gădile natura, au înclinat inima înțeleptei Elisabeta, drept pentru care ea investește 1.000 taleri pentru o nouă călătorie. Acum, dacă regina a decis că e aur, cum s-o contrazici? După exemplul maiestății sale, investitorii au completat bugetul până la 5.150 de taleri - o sumă imensă dacă te gândești că prima călătorie n-a costat nici 900 de taleri.

La 25 mai 1577, trei corăbii au plecat și, după trei luni, s-au întors cu 200 tone de zăcământ prețios. În fața minereului sclipitor, investitorii răsar ca din pământ. Se finanțează o a treia expediție. De data asta, la porunca reginei, vor pleca 15 corăbii cu 100 de mineri. La plecare, după un Te Deum, și în dangățele clopotelor, Frobișer este distins cu un mare lanț de aur.

După o călătorie lungă și plină de peripeții, corăbiile se întorc. – În aclamația mulțimii - descarcă 2.000 tone de minereu de aur.

În sfârșit, veni și ziua în care aurul avea să curgă din furnale. În ziua aceea, soarele n-a mai răsărit. Aurul s-a dovedit a fi... „pirită”, banala sulfură de fier, numită și „aurul proștilor”.

În palat se lăsase întunericul. Pentru că preacinstitul venețian nu mai era de găsit, vinovatul nu putea fi decât Frobișer, și principalul său investitor. Ca să-și spele rușinea, Martin Frobișer a plecat pe mare să prade aurul de pe corăbiile spaniole în contul maiestății sale; iar supporterul său a fost aruncat în temnița datornicilor, după care toată viața lui a tot plătit la datorii. Cât despre mormanele de aur fals, ele au fost aruncate în drum ca să paveze ulițele.

Morala acestei goanei după aur e identică cu cea din povestea „Hainele noi ale împăratului”, de Andersen. Dacă o descompui, vei găsi cei patru pași clasici ai păcălirii. Mai întâi apare ceva nou. Apoi „cineva”, o personalitate, un star, îi proslăvește valoarea. În pasul trei, fanii starului, încântați, se îmbulzesc după inițiator. Iar ultimul pas găsește tot norodul aclamând „aurul proștilor”. La un fenomen de masă, mai are rost să judeci? Că doar toată lumea face așa!

Ei, da! Așa se întâmplă ori de câte ori se întâlnește dorința nesătulă după chilipiruri, cu limba fermecătoare a șarlatanului. Atunci cel pățit ajunge la înțelepciunea Cuvântului care zice: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, care cufundă pe oameni în pierzare.” (1 Timotei 6:9) Mai bine, vezi-ți de treaba ta smerită și fii fericit!

AMIN

Predica 78 - Philippa

Biblia spune că „bărbatul este capul femeii”... Dar femeia? Are ea vreun rol în deciziile capului ei? Care este acel ATU pe care îl are o femeie în situații de maximă tensiune?

Era 26 iulie, 1347, pe teritoriul Franței. Din turnul de observație a citadelei, Jean de Vienne, un bărbat slab, cu pieptul bandajat, privea cu ocheanul spre răsărit. În jurul cetății se înșirau corturile și barăcile celor 50.000 de asediatori. Erau englezii lui Edward al III-lea. Blocada lor lungă, de 11 luni, adusese portul francez Calais pe pragul dezastrului. Din aprilie, de când regele Edward III a barat cu 700 vase accesul în port, ajutoarele au încetat să mai vină.

Guvernatorul Jean de Vienne coborî încet ocheanul și, sprijinit de un nobil, fu ajutat să se așeze. Cu o lună în urmă, el trimisese regelui său, Filip al IV-lea al Franței, ultimul apel: „Suntem la capătul puterilor. Am mâncat toți caii, toți câinii, toți șobolanii și toți șoarecii ce se mai găseau în cetate. Nu ne rămâne decât să ne predăm englezilor, sau să ne mâncăm unii pe alții...” Filip, neputincios din fire, i-a abandonat.

De cealaltă parte, din cort, Edward al III-lea privea cetatea înconjurată de ziduri puternice. Sperase s-o cucerească repede. Dacă la început asediului, Edward și-a arătat mărinimia, lăsând 1.700 civili flămânzi să părăsească cetatea, ba chiar i-a hrănit și le-a dat și bani pentru drum, treptat mânia lui se coclise în suflet. Recent, când alți 500 de umbre omenești s-au strecurat afară

din cetate, i-a lăsat să moară în șanțuri. Edward era nervos. Doar prezența reginei Filipa îi mai însenina duhul. Deși gravidă cu al 11-lea copil, sosise de ceva vreme ca sa-i ridice moralul.

Și iată că, în zorii zilei de 3 august, pe zidul cetății francezii au arborat steagul englez, în semn de predare. Prin poarta ridicată, trei cetățeni se înfățișară înaintea cortului regal, cu un apel la îndurare. Fără să-i lase să termine, Edward le porunci: „Spuneți generalului vostru să trimită șase din cei mai de vază cetățeni, desculți, doar în cămașă și cu funii în jurul grumazului și să-mi aducă cheile castelului și ale cetății.”

Odată vestea ajunsă în cetate, stârni bocete. Jean de Vienne era prea epuizat ca să mai poată umbla. Pentru că așteptarea devenise chinuitoare, Eustace de Saint Pierre, cel mai nobil om din cetate păși înainte. „Merg eu...”

Urmându-i exemplul, alți cinciseci se alăturară. Într-o oră, îmbrăcați în cămași, desculți și cu funii atârând de gât, ieșiră pe puntea mobilă, în vaietele mulțimii. Toată armata engleză se adunase ca să privească execuția.

Ajunși în fața perechii regale, cei 6 nobili, uscați de foame, cu bărbile nerase, îi dădură cheile și se aruncară cu fețele la pământ, cerând îndurare. Priveliștea era jalnică. Încrunțat, Edward făcu un semn... și călăul se apropie. „Sire”, șopti contele de Warwick, „cruță-i... pentru vitejia lor...” Edward nu-i răspunse. Privi călăul cum își pregătea satârul. Și atunci, pe neașteptate, Filippa se lăsă pe genunchi. Apucând piciorul soțului, murmură:

Predica 78 - Philippa - continuare

„O, Domnul meu! Iartă pe acești nenorociți... Pentru mine!”
 Surprins, regele își mușcă câteva clipe buzele! Apoi rosti: „Ah, Doamnă, aș fi dorit să nu fi fost lângă mine acum...” Apoi făcu semn călăului să se retragă. Regina se ridică și ceru ca cei șase să fie îmbrăcați în straie de onoare. Apoi îi trimise înapoi cu un dar...
 Măreț episod... „Cherchez la femme” (*Șerșee la famm*), „Căutați femeia”, sună un vechi proverb francez, izvorât din experiența veacurilor. Că, adică, în spatele oricărui eveniment, bun sau rău, se ascunde o femeie.

Biblia recunoaște ambele ei ipostaze, dar insistă pe nota pozitivă. Dotată cu inteligență emoțională, capabilă așadar să înțeleagă lucrurile într-o altă cheie decât bărbatul, rolul femeii a îmbogățit nu odată istoria. A influențat decisiv și va mai influența destinul lumii. Căci ”o soție pricepută este un dar de la Domnul”. - (Prov.19:14)

Ai o nevastă, o mamă... poate și o bunică. Prețuiește-o cu dragostea inimii tale.

AMIN

Predica 79 - Revanșa

Există oameni și oameni... Dacă de unii te bucuri, la vederea altora îți se urcă sângele în urechi... În anumite cazuri, în numele dreptății, trebuie răzbunare, chiar dacă răzbunarea se va înfăptui de sus.

Era în 1972. La 15 km de Berlin, în orașelul Lobetal din Republica Democrată Germană, un părinte cu 10 copii își freca fruntea, în căutarea unei soluții. Fiul cel mare, cu rezultate foarte bune la învățătură, fusese oprit să-și dea bacalaureatul. Motivul? Unul singur: Tatăl său - Uwe Holmer - era pastor lutheran. Iar el, tatăl, simțea toată povara situației.

A doua zi avea audiență la ministrul educației, doamna Margot Honecker. Întrevederea a fost un eșec răsunător. Doamna ministru, veche comunistă și soția dictatorului RDG-ului, Erich Honecker, nici nu l-a ascultat. După ce l-a ocărât pentru educația religioasă dată copiilor, i-a arătat ușa. Uwe n-a avut încotro și... și-a dat fiul la meserie.

Când al doilea fiu, și el eminent, a fost oprit să-și dea bacalureatul, tatăl și-a zis: „De data asta, poate că doamna ministru se va îndupleca...”, dar s-a întors acasă dezamăgit. În consecință, l-a dat și pe al doilea la meserie.

Pe măsură ce audiențele se acumulau, atitudinea doamnei Margot Honecker devenea tot mai cinică. După al zecilea eșec, pastorul Uwe Holmer s-a resemnat cu... 10 ucenici la ușa lui.

Tulburările politice ale anului 1989 au dus la răsturnarea guvernului RDG-ului și demolarea zidului Berlinului. La 1 decembrie, lui Erich Honecker i s-a intentat proces pentru genocid și înaltă trădare. Arestat, apoi eliberat sub motivul bolii avansate, bătrânul de 77 ani și nevasta lui, Margot, s-au trezit sub cerul liber. Căci vila prezidențială își schimbase destinația.

Au găsit refugiu într-o garsonieră devastată. Amicii lor... se făcură nevăzuți. Resentimentele populare față de Honeckeri căpătau forme tot mai agresive. Zilnic, în fața garsonierei, se adunau tot mai mulți furioși, iar situația părea să se deterioreze grav.

Și atunci, în acele momentele abisale, pastorul Uwe Holmer își freca din nou fruntea. Cum va putea el rosti rugăciunea Tatăl nostru, dacă în situația dată, nu va dovedi iertare, în loc de ură? A vorbit cu soția și, în pofida protestului credincioșilor săi, s-a prezentat la ușa adăpostului provizoriu al Honeckerilor.

„Soția mea Sigrid și cu mine vă invităm să veniți la noi. Unde sunt atâția, mai încap doi...”

Fără ezitări, cuplul Honecker s-au mutat în mansarda clădirii parohiale. Vestea a produs mare vâlvă. Aproape zilnic, casa era asaltată de protestatari: „Afară cu Honi!” „La zdup cu ei!”

La rândul său, Uwe Holmer primea zilnic scrisori de dezaprobare, chiar din partea enoriașilor lui: „Unde-i dreptatea? Ții partea tartorilor!” Ba încă, primise și amenințări cu bombă, încât a trebuit să intervină poliția.

Predica 79 - Revanșa - continuare

În timpul celor trei luni cât oaspeții au stat la ei, Uwe le-a oferit adăpost și ocrotire. Nu le-a reproșat niciodată nimic. Le-a demonstrat doar puterea iertării ce veni doar din dragostea necondiționată a lui Dumnezeu.

Coabitarea s-a încheiat în momentul în care autoritățile l-au internat pe dictator în spitalul militar, în vederea continuării procesului. Despărțirea a fost chiar amicală.

După trei ani de tracasări și boală, fostul dictator Honecker, murea exilat în Chile. Margot, în schimb, a trăit până în 2016, după toate aparențele fără să regrete nimic.

Un lucru mă urmărește în toată istoria. Nu împietrirea inimii unor comuniști, cu conștiința tocită. Ci reacția bunilor creștini față de păstorul lor, Uwe Holmer.

Când cereau ei „Dreptate și Judecată”, cereau ceva greșit? Cetățenește, nu.

Și aici e problema. Ținem la un creștinism construit după chipul unui alt Isus, al judecării și al condamnării, nu al „Hristosului milei și iertării”. Deosebirea aceasta este atât de fundamentală, încât transformă creștinismul într-o inchiziție lipsită de chintesența Evangheliei, anume: iubirea lui Dumnezeu pentru păcătos.

Acum, gândește-te la tine. În ce tabără te regăsești? Gândește-te atunci când vei rosti rugăciunea domnească: „și ne iartă nouă greșelile, precum și noi iertăm greșiților noștri.”

AMIN

Predica 80 - Luu

În fiecare zi îi mulțumim lui Dumnezeu pentru pâinea cea de toate zilele. Trăim modest, atât cât să o ducem de la o lună la cealaltă și suntem recunoscători Domnului că n-avem nevoie de mila nimănui. Ceilați? Fiecare să-și poarte de grijă. Așa e normal.

Ziua de 21 Februarie 1972, a fost o zi geroasă cu mult smog pentru locuitorii din Jinhua, metropolă în estul Chinei. Luu Xiaoying, o femeie de 48 ani, ieșise ca de obicei să sorteze gunoaie pentru a strânge materiale reciclabile cât de-o pâine. În gara plină de un nesfârșit du-te-vino, o arătare neașteptată o surprinse. Pe gunoaiele de lângă tomberon zăcea un nou-născut, o fetiță, aparent moartă. Lumea o vedea și trecea mai depaerte. Pe când Luu o luă la piept, simți viața pâlپând în ea. Fără să se gândească la rigorile legii și fără să-și facă socoteli, o duse acasă, o spălă, și vreme de câteva zile a stat numai lângă ea, picurându-i lapte în guriță. Fetița și-a revenit, iar Luu i-a pus numele Meixian, adică „frumoasă ca zâna”.

După ce-și măritase propria fiica, Luu rămăsese doar cu soțul în maghernița amărâtă. Trăiau din gunoaiele reciclabile, pentru strângerea cărora ieșeau cam de trei ori pe zi. Odată cu Meixian, începu nebănuita ei misiune. În cei 34 de ani care au urmat, Providența îi scotea în cale, cam un nou-născut abandonat pe an. Din cei peste 30 de prunci culeși, 12 au fost atât de emaciați, încât – în ciuda îngrijirii ei – i-au murit în brațe. Ceilați s-au întremat, au crescut, și au umplut de bucurie inima lui Luu și a soțului ei. Pe ultimul prunc l-a găsit când ea împlinise deja vârsta de 82 de ani.

Zăcea în tomberon, într-o cutie de pantofi, laolaltă cu placenta și cordonul ombilical netăiat. Fusese prematur. Pielicica dovedea urme mari de necroză. O lună l-a îngrijit, zi și noapte cu lapte praf. Spre surprinderea tuturor, băiețelul, numit Qilin, s-a vindecat și a crescut mare.

Te întrebi: așa de săraci fiind, cu ce i-a crescut? Mai ales că politica de stat a partidului comunist chinez, adoptată în 1978, nu doar că nu indemniza maternitatea, ci dădea amenzi grele și penalități la salariu dacă aveai mai mult de 1 copil de familie. Pentru un om sărac care n-are ce pierde, răspunsul e simplu: unde sunt doi, are loc și al treilea. Luu a adoptat patru din copii, iar pe restul i-a plasat la oameni de bine.

La 89 de ani, o jurnalistă „Daily News” a vizitat-o în cocioaba ei plină de fum de cărbuni. Înelită în pături decolorate, văduva zăcea în pat, pironită de insuficiență renală. Lângă ea, băiatul de 7 ani, Qilin. Chipul ei era ridat și obosit. Prin vorbele ei parcă încerca să se justifice: „Ce puteam face? M-am gândit așa: dacă am găsit putere să culeg gunoaie, cum aș putea să nu reciclez ceva atât de valoros ca viața unui om? Nu mai am zile multe, dar mor fără să port regrete pentru viața mea.”

Acum, să ne punem în balanță. Luu – o sărmană ființă lipită pământului. Noi – oameni de mijloc, trăind în limitele decenței. Luu – în sărăcia ei, salvează vieți. Noi?... Păi la noi nu există prunci abandonți în tomberoane. E-adevărat. Dar dacă privești doar în jurul tău, găsești o lungă listă de așteptare: Văduve neînstare să hrănească gurile flămânde... Copii care n-au ghetuțe ca să meargă la școală... Prunci în așteptarea unei asistente maternale. Și încă sunt atât de multe nevoi mărunte. Vezi câte dureri te așteaptă? Tu? Roagă-te și începe. Altfel, „Cine știe să facă bine și nu face, săvârșește păcat.” (Iacov 4:17)

AMIN

Cele mai lungi cuvinte din limba română:

ELECTROGLOTOSPECTROGRAFIE

(25 de caractere)

DICLORDIFENILTRICLORMETILMETAN

(termen medical - 30 de litere)

GASTROPILOORODUODENOJEJUNOSTOMIE

(31 de litere)

ENCEFALOMIELOPOLIRADICULONEVRITA

(32 de litere)

DIFOSFOPIRIDINNUCLEOTIDPIROFOSFATAZA

(36 de litere)

PNEUMONULTRAMICROSCOPICSILICOVOLCANICONIOZA

(44 de litere)

-
-
- Cel mai lung cuvânt alcătuit numai din vocale:
“UIUIU” - CHIOT DE BUCURIE
 - Cel mai lung cuvânt care conține o singură consoană:
“ACIOAIEI”
 - Cel mai lung cuvânt care conține numai două vocale:
“TRANSPLANT”
 - Cel mai lung cuvânt care începe și se termină cu o vocală, iar în rest nu conține decât consoane:
“INSPRE”
 - Este cel mai lung nume de oraș din România:
CONSTANTINEȘTI (15 LITERE)
 - Cel mai scurt nume al unei localități din țară este:
IP - DIN JUDEȚUL SALAJ
 - **“C”** este litera cu care încep cele mai multe cuvinte în limba română
 - **“Y”** este litera cu care încep cele mai puține cuvinte în limba română
 - Consoana cea mai frecventă în cuvintele limbii române este **“R”**, urmată de **“T”**
 - Limba română este singura limbă europeană în care se poate face o propoziție completă, formată din 5 cuvinte, care conțin numai vocale (cu un total de 11 litere):
“OAIA AIA E A EI”.

Cheia elocvenței = „CUVINTELE CHEIE”

Dragul meu fiu, / Draga mea fiică,

De când mergi la adunare, ai auzit desigur mulți predicatori. Unii erau foarte buni, alții... dimpotrivă. Te-ai gândit ce anume îi făcea pe unii să strălucească, în timp ce alții, lipsiți de acest „ceva”, te făceau să adormi?

În lecția de față vom descoperi un mare secret. Fii atent și prinde „porumbelul”...

.....

În fiecare propoziție sau frază, există unele cuvinte „cheie” care cer o accentuare și o intonare aparte. Prin aceste cuvinte-cheie, ceea ce rostim capătă sens și expresivitate. Cel care descoperă și nuanțează aceste cuvinte devine... vorbitor elocvent, interesant și urmărit cu atenție de auditoriu.

Acum, hai să descoperim secretul „Cuvintelor-Cheie”?

Există patru tipuri de “Cuvinte-Cheie”, sau “Cuvinte-pivot”.

1. Cuvintele-pivot IDEATICE

Ele se numesc așa, pentru că fac ca *ideea* ascunsă în cuvinte să strălucească deodată. Iată de exemplu propoziția:

„Dumnezeu vrea să locuiască în noi”.

Ideea ascunsă este că Dumnezeu nu vrea să locuiască în ceruri, sau în aer, ci chiar în inima noastră. Astfel că accentul întregii fraze va cădea pe cuvintele „în noi”. Aceste două cuvinte scot la lumină ideea din propoziție.

Exercițiu: Dă alte exemple de cuvinte-pivot ideatice.

2. Cuvintele-pivot ATRIBUTIVE

Ele se cheamă așa, pentru că scot în evidență *calitățile, trăsăturile* sau atributele subiectului sau ale acțiunii. (Atribut = calitate)

De exemplu: „Gigel arăta groaznic”.

Cuvântul „groaznic” arată spre o trăsătură a felului cum arăta Gigel, drept care va fi pronunțat în mod subliniat.

Iată și un alt exemplu:

„Lucruri *minunate* ne-a pregătit Dumnezeu”. Aici cuvântul-pivot atributiv este „minunate”

Dar în propoziția următoare:

„Lucruri *atât* de minunate ne-a pregătit Dumnezeu”,

Accentuat nu va mai cădea pe cuvântul „minunate”, ci pe „atât”.

3. Cuvintele-pivot INTEROGATIVE

„Interogativ” vine de la cuvântul „interogație”, care înseamnă „întrebare”. Deci „interogative” înseamnă „întrebătoare”. Iată două exemple:

„*Ești tu un om bun?*”

„*Cine vă va crede?*”

În cazul oricărei propoziții interogative (întrebătoare), există un cuvânt care o face să sune a întrebare. În cazurile de mai sus sunt cuvintele „*Ești tu*” și „*Cine*”.

4. Cuvintele-pivot NEGATIVE

Ori de câte ori negăm sau tăgăduim ceva, fără să vrem noi să subliniem un cuvânt-pivot negativ, ca de exemplu:

„Hotărât că *nu veți intra* în Canaan”. Sau:
„Vă spun că *niciodată* n-am auzit așa ceva”.

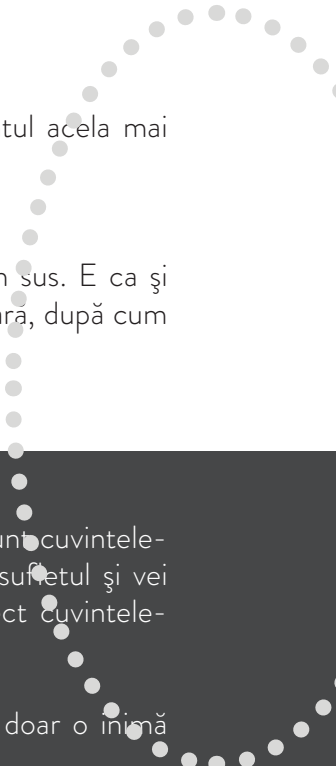
REGULĂ:

Sublinierea unui pivot se face prin două lucruri:

(a) prin ACCENTUARE – adică prin a rosti cuvântul acela mai puternic (cu dat din mâini).

Și

(b) prin INTONAȚIE – adică prin mlădierea vocii în sus. E ca și când melodia nu stă pe aceeași notă, ci urcă și coboară, după cum cere sensul frazei.

Tu nu trebuie să-ți bați capul ca să descoperi care sunt cuvintele-pivot (sau Cuvintele-CHEIE). E destul să *simți* cu sufletul și vei ajunge ca fără să-ți dai seama, să interpretezi corect cuvintele-pivot.

Vezi? A fi elocvent nu cere nu știi ce „teorii”, ci doar o inimă simțitoare!

exerciții de dicție

1. Un sas cu glas de bas cam gras și ras pe nas stă la taifas de-un ceas la parastas despre un extras din pancreas.
2. Capra calcă piatra. Piatra crapă-n patru. Crăpa-i-ar capul caprei precum a crăpat piatra-n patru.
3. Capra neagră calcă-n clinci. Clinciul crapă-n cinci, crape capul caprei-n cinci, precum a crăpat clinciul-n cinci.
4. Duc in băc sac de dac, aud crac, o fi rac? O fi rac? Face pac, aud mac, aud oac, nu e rac, nu-i gândac, nu e cuc, nu-i brotac, îl apuc, îl hurduc. tot rac.
5. Cosașul Sașa când cosește, cât șase sași sasul cosește. Și-n sus și-n jos de casa sa, cosește sasul și-n șosea. Și șase case Sașa-și știe.
- Ce șansă!... Sașa-și spuse sieși.
6. Un cocostârc s-a dus la descocostârcărie, unde se descocostârcăreau și alți cocostârci nedescocostârcăriți, ca să se descocostârcărească de cocostârcăria lui.
7. Bucură-te cum s-a bucurat Bucuroaia când s-a întors Bucurel bucuros de la București.
8. Un vultur stă pe pisc cu un pix în plisc.

-
-
9. Cupă cu capac, capac cu cupă.
 10. Unui tâmplar i s-a-ntâmpat o întâmplare. Alt tâmplar, auzind de întâmplarea tâmplarului de la tâmplărie a venit și s-a lovit cu tâmpla de tâmplăria tâmplarului cu întâmplarea.
 11. Până când a cărămidărit cărămidarul pe cărămidărița, a cărămidărit cărămidărița pe cărămidar.
 12. Balaban Bălăbănescu bâlbâiește bâlbâituri bâlbâite pe negândite.
 13. Domnule Director, Doamna Dida Drăgan dorește două dude din dudul dumneavoastră de dincolo de drum.
 14. O babă bălană mănâncă o banană babană.
 15. Pe cap un capac, pe capac un ac.
 16. Doisprezece cocostârci pe casa lui Kogălniceanu.
 17. Domnule Dudău, dă-mi două dude din dudul dumitale de dincolo de drum!
 18. Retevei de tei pe miriște de mei.
 19. Oaia aia e a ei, eu i-o iau.
 20. E pestriță prepelița pestriță, dar mai pestriți sunt puii prepeliței pestrițe.

exerciții de dicție

21. Rică nu știa să zică “râu”, “rățușcă”, “rămurică”.
22. Soră Sară, n-ai sărit așeară să vezi carnea cum să sară?
23. Stânca stă-n castan ca Stan.
24. Prin Vulturi vântul viu vuia.
25. Șase sași în șase saci.
26. Șase sași în șase saci, sașii soseau pe o șosea în șase saci.
27. Șase sași cosași cosesc șase saci săsești.
28. Șase sute șaizeci și șase de sași în șase sute șaizeci și șase de saci.
29. Sașiul stă pe șasiu și şușotește.
30. Șapte sape late jos și-alte șaptezeci și șapte de sape late-n spate.
31. Fata fierarului fierbe fasole fiartă fără foc fiindcă focul face fum.
32. Gandindu-mă că te gândești
Că mă gândesc la tine,
Gândește-te că mă gândesc
Că te gândești la mine.

33. Rică nu știa să zică
Râu, rățușcă, rămurică.
Dar, de când baiatu-nvață
Poezia despre rață,
Rică știe-acum să zică
Râu, rățușcă, rămurică.
34. Cine a zis că am zis că-i zice?
Eu n-am zis și nici n-oi zice.
Când voi zice atunci să zică,
C-am zis eu c-am zis că-i zice.
35. Arhiepiscopul din Constantinopol a încercat să
sedezarhiepiscopconstantinopolizeze
36. Un caricaturist a caricaturizat o caricatură. Poți tu să
caricaturizezi caricatura caricaturizată de acel caricaturist?
37. Capra neagra-n piatra calca,
Cum o calca-n patru crapa!
Crape capu caprii-n patru
Cum a crapat piatra-n patru!
Capra neagra calca-n clinci,
Crape capu caprii-n cinci
Cum a calcat capra-n clinci.
Capra paste langa casa
Capu caprii crape-n sase!
Capra noastra n-are lapte
Crapa-i-ar coarnele-n sapte!
Capra-n piatra a calcat
Piatra-n patru a crapat,
Povestea s-a terminat!

exerciții de dicție

38. Un cocostârc s-a decocostârcărit la o decocostârcărie de decocostârcărit cocostârcii.
39. O găină porumbacă
În porumbar s-a urcat
În porumbar porumbaca
Tot porumbul l-a mâncat.
40. Știu ca stii că știuca-i știucă
Dar mai știu că știuca-i pește
Și că știuca se mănâncă
Și că știuca se prăjește.
41. Nu-i greu a zice titiridva tidva, da-i greu a destitiridvi titiridvitura titiridvei tidvei.
42. Patrusprezece pritocitori într-o pritocitorică mică.
43. Țânțarul soț însoți soața țâțâind sancționând înțepând nesățios.
44. Arhiepiscopul Constantinopolului vrea să se dezarhiepiscoconstantinopolizeze.
45. Rege Paragarafaramus, când te vei dezoriginaliza? Mă voi dezoriginaliza când cel mai original dintre originali se va dezoriginaliza. Dar, cum cel mai original dintre originali nu se va dezoriginaliza, nici regele Paragarafaramus nu se va dezoriginaliza.

46. Primprejur plimbările prin ploaie prilejuiesc plăceri
proprietarilor provinciali.

47. Cele șapte muze
Cu priviri de zuze
Scriu ca să se amuze
Versuri andaluze !

Trei babe mofluze
Fara dinti si buze
Trag turte pe spuze.
Fara sa se scuze

Șase călăuze
Încearcă s-acuze
Cinci femei lehuze
Că ar fi farfuze.

Două autobuze
Lovite de-obuze
Au lumini difuze,
Si defect la diuze

Cinci fine meduze,
geometrii confuze,
Cu unghiuri obtuze
Si ipotenuze !

Una din ecluze
La usi cu mezuze
Lupta cu taluze
Punandu-si ventuze.

Patru buburuze,
Roșii archebuze,
Bâzâie ursuze
Zburând pe peluze !

48. Nu-i greu a zice titiridva tidva, da-i greu a destitiridvi
titiridvitura titiridvei tidvei.

49. Boul breaz, bârlobreaz, lesne-a zice boul breaz, dar
mai lesne-a dez bârlobrezi bârlobrezitura din băii
bârlobrezenilor.

50. Un bal fără egal cu final fatal la un halal carnaval estival cu
scandal epocal dintr-un opal oval, pal, real și natural, fără
rival, egal si actual.

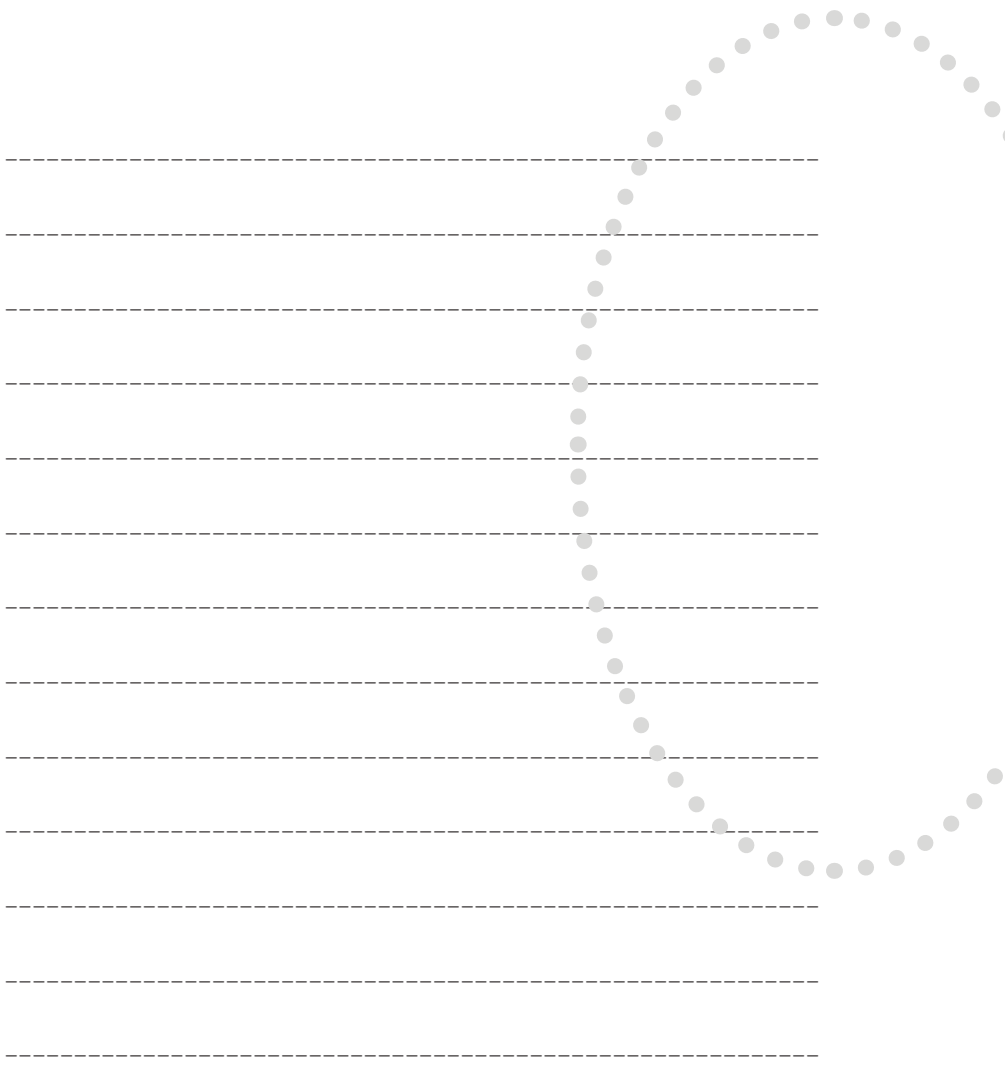
exerciții de dicție

51. Spre sfânta sa soră Suzana se suie
Spășită din suflet suspinu să-și spuie
Și-n susul sarcastic suspinu-și șoptește
Și-odată pe scara sucită se oprește
52. Un codobaturoi a putut sa codobatureasca pe o codobaturita
dar o codobaturita nu a putut sa codobatureasca pe un
codobaturoi
53. E pestriță prepelița dar mai pestriți sunt puii prepeliței
pestrițe.
54. Sighetibum ala bim bum bam, strigatul cilipanezului în
căutarea baldibuzului omorât de un cris cras, într-un stil
abracadabrant pentru că nu a vrut să-l omoare pe hipocate-
elefanto-camerosul, ascuns după un camilolabilolabalascop
deoarece mâncase citopiperazina și se brohănise cu
brohoteele în dramandau.
55. Unilateralitatea colocviilor desolidarizează conștiințiozitatea
energeticienilor care manifestă o imperturbabilitate
indiscriptibilă în locul nabucodonosorienei ireprosabilități
56. Un caricaturist a caricaturizat o caricatură. Poți să
caricaturizezi caricatura caricaturizată de acel caricaturist?

57. Am o prepeliță pestriță cu paisprezece pui de prepeliță pestriți, e mai pestriță prepelița pestriță decât cei paisprezece pui de prepeliță pestriți
58. Patrusprezece pritocitori într-o pritocitorică mică.
59. Cosașul Sașa când cosește, cât șase sași sasul cosește. Și-s sus și-n jos de casa sa, cosește sasul și-n șosea. Și șase case Sașa-și stie. - Ce șansă!... Sașa și spuse sieși
60. Bucură-te cum s-a bucurat Bucuroaia când s-a întors Bucurel bucuros de la București.
61. Triedru tridreptunghic
62. Agățați-ai poamele calului de poalele podului.
63. Constantin Constantinevicescovici
64. Stânca stă-n castan ca Stan.
65. Fofiță fondofirliță, forofifo - fenderliță și fifoi fondofirloi, forofifo - fenderloi
66. O mierliță fuflendiță fuflendi-fuflendăriță nu poate să fuflendească fuflendi-fluflendăreasacă pe mierloiul fuflendoiu fuflendi-fluflendăroiul. Dar mierloiul fuflendoiu fuflendi-fluflendăroiul poate ca să fuflendească fuflendi-fluflendăreasacă pe mierlița fuflendița fuflendi-fuflendăriță.

exerciții de dicție

- 67.** Preaplecăt primesc porunca
Privind punga prea plinuță
Pizmuind pe prințul pașă
Pentru piatra perlă prinsă.
- 68.** O sapa lată, două sape late, șapte sape late ș-alte șapte sape late.
- 69.** Rege Paragarafamus, când te vei dezoriginaliza? Mă voi dezoriginaliza când cel mai original dintre originali se va dezoriginaliza. Dar cum cel mai original dintre originali nu se va dezoriginaliza, nici eu, Rege Paragarafamus, nu mă voi dezoriginaliza.
- 70.** O barză brează face zarvă pe-o varză.
- 71.** Cocostârcărel s-a dus la cocostârcărie să se descocostârcărească de cocostârcăroaica lui.
- 72.** Gândindu-mă că te gândești
Că mă gândesc la tine,
Gândește-te că mă gândesc
Că te gândești la mine.
- 73.** Până când a cărămidărit cărămidarul pe cărămidăriță, a cărămidărit cărămidărița pe cărămidar.

cuprins

REGULAMENT	5
1. Paco	6
2. Inimioara	8
3. Frăție de câine	10
4. Lorenzo	12
5. Fii credincios!	14
6. Leii sau tigrii?	16
7. Trabucul lui Grant	18
8. Adevăratele valori	20
9. Cruciada copiilor	22
10. Oglinda	24
11. Calea	26
12. Fățărnicié	28
13. Nimic nou sub soare	30
14. A 4-a cruciadă	32
15. Urechi surde	34
16. Adevărul ascuns	36
17. Poțiunea Godfrey	38
18. Arme defoc!	40
19. Tântării !	42
20. Mulțimile	44

21. Solon	46
22. Ochelarii bifocali	48
23. Gardul electric	50
24. Triarii	52
25. Corăbierii egipteni	54
26. Diamant sau cărbune	56
27. Rechinii	58
28. Fără cap	60
29. O bucată oarecare	62
30. Un măr pe zi	64
31. Versailles (Se citește Ver-sái)	66
32. Rege în Babilon	68
33. Filipa	70
34. Costa Concordia	72
35. Teologii și bărbierii	74
36. Două coroane	76
37. Columb	78
38. Spitalul	80
39. Mireasa albă	82
40. Steaua lui David	84
41. Șnaps	86
42. Charlie Chaplin	88
43. Marele Război Emu	90
44. Cometa Halley	92
45. Găleata	94

cuprins

46.	Geniul	96
47.	Alergătorul	98
48.	Revanșa	100
49.	Războiul porcului	102
50.	Ciocanul	104
Predica 51	106
Predica 52	108
Predica 53	110
Predica 54	112
Predica 55	114
Predica 56	116
Predica 57	118
Predica 58	120
Predica 59	122
Predica 60	124
Predica 61	126
Predica 62	128
Predica 63	130
Predica 64	132
Predica 65	134
Predica 66	136

Predica 67	138
Predica 68	140
Predica 69	142
Predica 70	144
Predica 71	146
Predica 72	148
Predica 73	150
Predica 74	154
Predica 75	156
Predica 76	158
Predica 77	162
Predica 78	164
Predica 79	168
Predica 80	172
Cele mai lungi cuvinte din limba română	174
1. Cuvintele-pivot IDEATICE	177
2. Cuvintele-pivot ATRIBUTIVE	177
3. Cuvintele-pivot INTEROGATIVE	178
4. Cuvintele-pivot NEGATIVE	178
REGULĂ	179
Exerciții de dicție	180

UNIUNEA DE CONFERINȚE
A BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA

DEPARTAMENT
SLUJIREA COPILOR